

Ο Συγγραφέας
(εγχειρίδιο αποτυχίας για νέους
συγγραφείς)

ΑΓΓΕΛΟΣ ΧΑΡΙΑΤΗΣ

Ο Συγγραφέας (εγχειρίδιο αποτυχίας για νέους συγγραφείς)

Ο Άγγελος Χαριάτης γεννήθηκε στην Καλλιθέα Αττικής το 1975 και μεγάλωσε στις γειτονιές του Πειραιά.

Ζει και εργάζεται στην Αθήνα. Κείμενά του έχουν δημοσιευτεί σε λογοτεχνικά περιοδικά, εφημερίδες και στο διαδίκτυο.

Έργα του:

25 Ιστορίες για Ευτυχισμένους Αστούς- Εκδόσεις Μαραθιά,

Παράπλευρες Απώλειες- Εκδόσεις Ιβίσκος,

Το Δάκτυλο- Πρότυπες Εκδόσεις Πηγή,

Μαύρο-Κόκκινο (e-book)- Εκδόσεις Σαΐτα,

Όταν ξημερώνει...- Εκδόσεις Μ.Σιδέρη,

Οι Δέκα Εντολές (e-book)- Εκδόσεις tonilvio.net,

Η πόλη των Γενναίων (Brave City)- Εκδόσεις Μ.Σιδέρη.

Ισορροπώντας σε μια μεθυσμένη αλφαβήτα- Εκδόσεις Άρωμα.

Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ
(ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟ ΑΠΟΤΥΧΙΑΣ ΓΙΑ ΝΕΟΥΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ)

ΑΓΓΕΛΟΣ ΧΑΡΙΑΤΗΣ

Ο «Συγγραφέας» ήταν η πρώτη μου προσπάθεια στη μεγάλη φόρμα. Η γραφή του τοποθετείται στο μακρινό πλέον 2006. Με αφορμή τις τραγικές στιγμές που ζούμε λόγω της πανδημίας, αποφάσισα να το διαθέσω δωρεάν. Είναι άλλωστε το σημείο εκκίνησής μου στον χώρο του μυθιστορήματος (αν και λόγω μεγέθους θεωρείται για τα ελληνικά πεπραγμένα νουβέλα).

Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ
(ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟ ΑΠΟΤΥΧΙΑΣ ΓΙΑ ΝΕΟΥΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ)

ΑΓΓΕΛΟΣ ΧΑΡΙΑΤΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. Η ΑΡΧΗ
2. ΤΟ ΤΣΙΠΟΥΡΑΔΙΚΟ
3. Η ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑ
4. ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ
5. ΠΡΟΚΑΤΑΡΤΙΚΑ
6. ΠΡΙ ΓΚΕΪΜ ΣΟΟΥ
7. ΑΚΣΙΟΝ
8. Η ΠΡΩΤΗ ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ
9. ΤΑ ΝΕΑ ΕΡΧΟΝΤΑΙ
10. ΝΕΟΣ ΣΤΟΧΟΣ
11. ΕΚΤΕΛΕΣΗ
12. ΝΕΕΣ ΑΝΤΙΔΡΑΣΕΙΣ
13. ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ
14. Ο ΚΟΣΜΟΣ ΜΟΥ ΑΝΗΚΕΙ
15. Η ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ
16. ΜΙΑ ΜΕΡΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ
17. ΤΟ ΙΔΙΟ ΒΡΑΔΥ
18. ΣΧΕΔΙΟ ΔΡΑΣΗΣ
19. ΠΕΡΙΜΕΝΟΝΤΑΣ ΤΟ ΜΠΙΕΣΤ ΣΕΛΕΡ
20. ΨΩΝΙΣΜΕΝΟΣ
21. ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ
22. ΔΙ ΝΤΟΡΣ
23. ΝΕΑ ΠΟΡΕΙΑ

1. Η ΑΡΧΗ

«Αριστοτέλη, είσαι γεννημένος συγγραφέας» είπε ο εκδότης του βιβλίου μου.

«Το ξέρω, εδώ και καιρό» απάντησα με ύφος χιλίων καρδιναλίων.

Από το 1993 (τότε που έγραψα την πρώτη μου λογοτεχνική παράγραφο) ήμουν πεπεισμένος (ή τουλάχιστον είχα πείσει —ίσως με ψυχαναγκαστικό τρόπο— τον εαυτό μου) πως ο προορισμός μου πάνω στη Γη ήταν να γίνω ένας μεγάλος και τρανός συγγραφέας, ισάξιος του Ντοστογιέφκι (ή, ρίχνοντας λίγο τα στάνταρ μου, του Τολστόι). Θυμάμαι τις ατελείωτες ώρες που, σκυμμένος πάνω από μια γραφομηχανή Ολιβέτι, φανταζόμουν τη μέρα που θα έκανα την πρώτη μου παρουσίαση και φυσικά την επομένη αυτής της λογοτεχνικής παράστασης όλος ο κόσμος θα είχε το όνομά μου ή καλύτερα το επώνυμό μου στα χείλη του. Ο γνωστός συγγραφέας Γλάστρας θα κρατούσε συγκινημένος το βιβλίο μου και σχεδόν με βουρκωμένα μάτια θα μου έλεγε πόσο τον είχε συνεπάρει η γραφή μου και η πλοκή του μελλοντικού (άμεσα) ευπώλητου (επίσης άμεσα) μυθιστορήματός μου. Όλα τα περιοδικά, από το «Διαβάζω» και το «Λέξη», μέχρι το «Τσάο» και το «Χελόου», θα «σφάζονταν» στα πόδια μου για μια αποκλειστική συνέντευξη με το νέο τρομερό παιδί της λογοτεχνίας.

Βέβαια, τα πράγματα δεν κυλούσαν όπως τα είχα πλάσει στη φαντασία μου και όλα μου τα κείμενα παρέμεναν ανέκδοτα, με όλες τις σημασίες που μπορούν να

αποδοθούν στην τελευταία λέξη. Ο εκδότης, αυτός ο άγιος άνθρωπος που είχε αποφασίσει να με κάνει γνωστό στον υπόλοιπο κόσμο, είχε βρεθεί με τον παλιό κλασικό ελληνικό τρόπο, το «δόντι» ή «βύσμα» ή εν πάση περιπτώσει όπως αλλιώς αποκαλείται αυτός ο μαγικός τρόπος επίλυσης των καθημερινών ή κεφαλαιώδους σημασίας προβλημάτων. Μια παλιοσειρά από τα δοξασμένα ελληνικά στρατά (τα οποία είναι η μόνη επιζήσασα μορφή δουλείας στον σύγχρονο κόσμο, αφού δουλεύεις κάτω από το όραμα της πατρίδας, για ένα κομμάτι ψωμί και ένα κρεβάτι γεμάτο κοριούς και άλλα ζώφια της ελληνικής υπαίθρου) με έφερε σε επαφή με τον όσιο του εκδοτικού χώρου.

Στην αρχή ήταν —και ήμουν— διστακτικός, εκείνος για το αν άξιζε να σπαταλήσει τον χρόνο μαζί μου και εγώ για το αν τελικά θα μπορούσα να εμπιστευτώ τα μεγαλοπρεπή δημιουργήματά μου σε έναν άγνωστο, με μια υποβόσκουσα φοβία ότι ο μόνος που πιθανά καταλάβαινε το ταλέντο μου ήταν ο Αριστοτέλης, δηλαδή η αφεντιά μου.

Τελικά, κάτω από ένα «γενναίο» κλίμα αμοιβαίας εμπιστοσύνης και αλληλοκατανόησης, χτίσαμε βήμα βήμα το βιβλίο. Πρώτα η επιμέλεια, μετά η διόρθωση συντακτικών και γραμματικών λαθών (τα οποία οφείλω να τονίσω —off the record— ότι ήταν λίγα, αν και δεν είχα λάβει ποτέ μαθήματα θεωρητικής παιδείας και η καλύτερη έκθεση ιδεών μου στο λύκειο δεν είχε ξεπεράσει σε βαθμό τον μαγικό αριθμό δεκατρία) μετά η επιλογή του εξωφύλλου και η μακέτα. Η φωτογραφία του εξωφύλλου και η μακέτα έγιναν υπό το πρίσμα της επερχόμενης δόξας που υποσχέθηκα στους νεαρούς και διψασμένους για φήμη φίλους μου. Η αμοιβή τους ήταν η αναγραφή των ονομάτων τους, μπορεί και με χρυσά γράμματα, έτσι για να γίνει πιο εφετζίδικο το όλο σκηνικό, στη σελίδα με τους συντελεστές της έκδοσης.

Ο φιλματζής, ο τυπογράφος και ο βιβλιοδέτης είχαν σειρά μετά. Μέσα σε έναν χρόνο, το βιβλίο μου, γυαλιστερό γυαλιστερό, ήταν έτοιμο να κυκλοφορήσει στην αγορά της Ελλάδας. Ήμουν σίγουρος ότι από την πρώτη βδομάδα κυκλοφορίας του

θα συμπεριλαμβανόταν μέσα στα δέκα πρώτα σε πωλήσεις σε όλα τα σοβαρά βιβλιοπωλεία. Φανταζόμουν χιλιάδες αναγνώστες βουτηγμένους μέσα στη σιωπή να διαβάζουν το βιβλίο μου και να ταξιδεύουν σε άλλους κόσμους. Η αλήθεια είναι ότι αν και θεωρώ τον εαυτό μου λογοτεχνική ιδιοφυΐα, δεν ήθελα, τουλάχιστον στην πρώτη μου εκδοτική προσπάθεια, να ασχοληθώ με κάτι το οποίο θα έπεφτε «βαρύ» στον μέσο αναγνώστη. Έτσι προτίμησα να εκδώσω μια πικάντικη συλλογή διηγημάτων, μια συλλογή που θα ξύπναγε τον ερωτισμό στον κάθε αναγνώστη, τον ερωτισμό που καθημερινά κρύβεται πίσω από τις ουρές στα ταμεία των σουπερμάρκετ, πίσω από τα σοβαρά κοστούμια και τα ταγιέρ και τα σοβαροφανή βλέμματα στον χώρο εργασίας και ανάμεσα στα χερούλια των μέσων μαζικής μεταφοράς (ιδίως των τρόλεϊ) κατά τη διάρκεια της γνωστής πρωινής και μεσημεριανής «σαρδελοποίησης» των ανθρώπων.

Μετά την παρέλευση του πρώτου τριμήνου ο εκδότης με κόκκινα από τη συγκίνηση μάτια θα με κοίταζε από πάνω μέχρι κάτω σαν να ήμουν ένα εξωγήινο πλάσμα ή ένας εν ζωή άγιος της χριστιανοσύνης ή του βουδισμού ή του μωαμεθανισμού (η επιλογή της θρησκείας δεν έχει μεγάλη σημασία) κρατώντας χαρτιά με τις συνολικές πωλήσεις του αριστουργήματός μου, θα με χτύπαγε φιλικά στον ώμο και με τρεμάμενο χέρι (μάλλον από την ταραχή που μπορεί να φέρει μια επιτυχία και όχι από την απώλεια μέρους του εισοδήματός του) θα έκοβε μια επιταγή σε ευρώ με τουλάχιστον τέσσερα μηδενικά πίσω από το αρχικό ψηφίο. Στον δικαιούχο θα αναγραφόταν το όνομα και το επώνυμό μου και η σχετική κόκκινη διαγράμμιση θα ενίσχυε την κατοχύρωσή μου και θα φούσκωνε την τσέπη μου και το εγώ μου.

Βέβαια όλα αυτά θα ακολουθούσαν μετά. Τη δεδομένη στιγμή βρισκόμουν παρέα με τον εκδότη σε μια ανήλιαγη ημιυπόγεια αποθήκη συζητώντας για το συγγραφικό μου ταλέντο, για τον Ολυμπιακό, για τις γκόμενες, για τη φιλοσοφική μέθοδο του Σωκράτη, για τους διάφορους διαπλεκόμενους ανθρώπους της τέχνης, όλα αυτά μαζί

χωρίς σαφή σειρά. Απλώς πηδούσαμε, σαν γνήσιοι στοχαστές του πνεύματος από το ένα θέμα στο άλλο, ρουφώντας τους καφέδες μας και τα τσιγάρα μας.

Ο Δημοσθένης, όνομα μεγαλοπρεπές και ταιριαστό για εκδότη, έπιανε το μούσι του, γούρλωνε τα μάτια του και φανταζόταν, πιστεύω, ότι κι εγώ. Την επιτυχία να έρχεται καλπάζοντας πάνω σε ένα άσπρο άλογο να μας πιάνει από το χέρι, να μας βάζει πίσω από την πλάτη της και να μας οδηγεί στη λεωφόρο της αιώνιας δόξας.

«Πάμε για δύο τσίπουρα, έτσι εις υγείαν της επικείμενης επιτυχίας μας;» τον ρώτησα.

«Ψυρρή;» ρώτησε γλείφοντας τα χείλη του.

«Ναι στο γνωστό, ξέρεις στην Ήβη!» είπα και τα μάτια μου έγιναν σαν καραφάκια των 50 ml.

«Κάνει και καλούς μεζέδες» συμπλήρωσε και έβγαλε από την τσέπη τα κλειδιά του.

Κλείδωσε την αποθήκη, καβαλήσαμε τη βέσπα του και ξεκινήσαμε για το τσιπουράδικο.

2. ΤΟ ΤΣΙΠΟΥΡΑΔΙΚΟ

Καθίσαμε σε ένα από τα πέντε τραπέζια του μαγαζιού. Αυτό το συγκεκριμένο μέρος το είχα μέσα στην καρδιά μου. Δεν ήταν μόνο ο Στράτος, ο καλοσυνάτος ιδιοκτήτης και μάγειρας, με την απaráμιλλη τεχνική του και το μεγάλο χαμόγελό του που κάνει τον χώρο ένα ατελείωτο καρναβάλι. Μέσα σε αυτό το δωμάτιο είχα περάσει τα πιο ιστορικά βράδια της ζωής μου. Εκεί κατάφερα (γιατί περί κατορθώματος πρόκειται, με τον άστατο χαρακτήρα που διαθέτω) να ερωτευτώ την Αθανασία, με την οποία περάσαμε δύο υπέροχα χρόνια. Αν δεν είχα ψωνιστεί τόσο πολύ με το λογοτεχνικό μου ταλέντο και δεν της είχα πρήξει τα κουμπιά (γιατί από

τα άλλα δε είχε μιας και ήταν θηλυκό) πιθανότατα θα ήμασταν ακόμη μαζί. Αλλά ο καλλιτέχνης οφείλει να πληρώνει το τίμημα της τέχνης του. Ένα από αυτά, τουλάχιστον στη δική μου περίπτωση, ήταν η μόνιμη μπακουρίλα που με κυνήγαγε κάθε στιγμή, μεταμορφωμένη πολλές φορές σε εξοργισμένη, ξεμαλλιασμένη και ξεμυαλισμένη Ερινύα.

Σε αυτό το μέρος, αρκετά χρόνια πριν, γιόρτασα την ημέρα της αποφυλάκισής μου, όταν ύστερα από ένα τραγικό δικαστικό λάθος βρέθηκα πίσω από της φυλακής τα σίδερα. Ευτυχώς, η θεά της Δικαιοσύνης, που ξετυφλώθηκε για λίγο, και ο «γατόνης» δικηγόρος που είχα, κατάφεραν να με βγάλουν σε λιγότερο από έναν χρόνο. Ένα αθώο τσιγαριλίκι έκανα, αμέριμος, σε ένα αλσύλλιο στην ευρύτερη περιοχή της πρωτεύουσας και μου φόρτωσαν, σε μια απρόσμενη μπούκα της δίωξης ναρκωτικών, όλη την παραγωγή της Μεσσηνίας. Η διαδικασία γνωστή, δίκη σαν έμπορος και όχι σαν απλός χρήστης και το κελί 33 με όλες τις ανέσεις του σύγχρονου πολιτισμού στη διάθεση τη δική μου και των άλλων τριών συγκρατούμενών μου. Δεν είχα παράπονο, ένας Αλβανός, ένας Ρουμάνος και ένας Ρώσος απάρτιζαν το όνειρο του Λένιν ή του Μαρξ ή του Χρουτσόφ για μία παγκόσμια σοσιαλιστική κοινότητα. Ευτυχώς για μένα, η ανταλλαγή πολιτιστικών ιδεών κράτησε όπως σας ανέφερα λιγότερο από έναν χρόνο.

Λίγες μέρες μετά την αποφυλάκισή μου, πίνοντας αμέριμος το ουζάκι μου σε κεντρικό, γραφικό καφενείο της Πλάκας, βλέπω έναν τύπο από το απέναντι τραπέζι να με κοιτάει. Για την ακρίβεια, να κοιτάει μια εμένα και μια το βιβλίο γνωστής Ελληνίδας σαρανταπεντάρας γλυκανάλατης συγγραφέως με ειδίκευση στα κλάματα και στους χωρισμούς, που βρίσκεται ακουμπισμένο ανάμεσα στο καραφάκι και τα μεζεκλίκια.

Μετά από δευτερόλεπτα αλληλοκοιτάγματος, που θύμιζαν έντονα σκηνή μονομαχίας καουμπόηδων σε κάποια μακρινή πόλη του Φαρ-Ουέστ, αποφασίζει να τραβήξει το «πιστόλι» του.

«Συγγνώμη δια την ενόχλησην, αγαπητέ κύριε, αλλά αυτό που διαβάζετε σας αρέσει;» με ρωτάει ευγενικά.

«Τι να σας πω, δεν έχω διαβάσει, παρά λίγες σελίδες, ξεκινώντας από το τέλος!» απαντάω και τραβάω μια δυνατή τζούρα γλυκάνισου και αλκοόλ.

Ο τύπος μένει έκπληκτος. «Από το τέλος; Πρώτη φορά το άκουω αυτό, γιατί από το τέλος;»

«Κοιτάζτε, επειδή γνωρίζω τον τρόπο γραψίματος της συγκεκριμένης κυρίας, οι διακόσιες είκοσι σελίδες από τις διακόσιες σαράντα αυτό του πονήματος, είναι μια τσιχλόφουσκα, αν καταλαβαίνετε τι εννοώ» λέω σμίγοντας κάπως θεατρinίστικα τα φρύδια μου.

«Όχι δεν καταλαβαίνω, πραγματικά».

«Η συγκεκριμένη, παίρνει μια απλή ιστορία, που κανονικά πρέπει να είναι διήγημα δέκα σελίδων το πολύ και το απλώνει σαν τσίχλα μέσα σε διακόσιες-τριακόσιες σελίδες. Ε, λοιπόν οι τελευταίες σελίδες, είναι το ζουμί, η γεύση. Αν και θεωρώ ότι ακόμη και εκεί η γεύση είναι ξεθυμασμένη».

«Με εντυπωσιάσατε» αποκρίνεται και ανάβει ένα τσιγάρο.

«Εσείς δεν έχετε την ίδια γνώμη;» ρωτάω περιμένοντας καταφατική απάντηση.

«Τι να σας πω, εγώ βλέπω ότι οι πωλήσεις της κυμαίνονται σε πολύ υψηλά επίπεδα. Τα περισσότερα βιβλία της μένουν στην πρώτη δεκάδα για αρκετές εβδομάδες».

«Άλλο οι πωλήσεις και άλλο η ποιότητα. Αν μου δινόταν η δυνατότητα να εκδώσω, θα συνδύαζα και τα δύο. Αλλά δυστυχώς, δεν έχω τις κατάλληλες διασυνδέσεις».

«Αν τις αποκτούσατε;»

«Θα παραμίλαγε όλη η Ελλάδα με τα γραπτά μου» λέω φουσκώνοντας σαν το παγόνη.

«Την έχετε», λέει με σίγουρο τόνο στη φωνή του.

«Δεν καταλαβαίνω».

«Σας επαναλαμβάνω, την έχετε».

«Συγγνώμη, μήπως παραλογίζεστε;» τον ρωτάω και είμαι έτοιμος να διακόψω τη συζήτηση με αυτόν τον παράφρονα τύπο.

«Όχι, εσείς δεν μου είπατε πως αν είχατε τη δυνατότητα, θα...» και σταματάει κάπως θυμωμένα.

«Ακριβώς».

«Λοιπόν, να η ευκαιρία. Είμαι εκδότης και θα χαρώ πολύ αν μου δίνετε κάποια από τα χειρόγρατά σας».

Κάπως έτσι είχα φανταστεί τη γνωριμία μου με κάποιον εκδότη. Αλλά, βεβαίως, άλλο το όνειρο κι άλλο η πραγματικότητα. Πάντα ήμουν σίγουρος ότι είτε με τον τρόπο που ονειρευόμουν είτε με τον τρόπο που τελικά έγινε η γνωριμία με τον Δημοσθένη, δεν θα μπορούσα να ξεφύγω από το πεπρωμένο μου. Ήμουν σίγουρος ότι κάποιος θα με ανακάλυπτε, αλλά τόσο γρήγορα δεν το είχα φανταστεί ούτε στα πιο τρελά μου όνειρα. Ας είναι καλά το βύσμα μου.

Καθόμουν λοιπόν με τον Δημοσθένη σε αυτό το ιστορικό, όπως ανέφερα προηγουμένως, καφενείο πίνοντας, τρώγοντας και συζητώντας για την πορεία του βιβλίου, μια πορεία που τουλάχιστον για μένα θα στεφόταν με χρυσές δάφνες. Μέσα στις εκατόν εξήντα σελίδες του, υπήρχαν ιστορίες για όλα τα γούστα. Φόνοι, έρωτες, ναρκωτικά, σεξ, ομοφυλοφιλικόί δεσμοί, κτηνοβασίες, από όλα τα καλά είχε. Είχα τη βεβαιότητα ότι με αυτές τις ιστορίες θα άγγιζα κάθε αναγνώστη. Τελειώνοντας το βιβλίο, θα ανακάλυπτε, συνεπαρμένος από την κάθε σελίδα του, το τεράστιο συγγραφικό μου ταλέντο. Ο Δημοσθένης, δεν ήταν το ίδιο ενθουσιώδης με εμένα. Ναι μεν ονειρευόταν και αυτός μια πολύ καλή πορεία μέσα στο λογοτεχνικό χωριό, αλλά όντας πάνω από είκοσι χρόνια εκδότης, διατηρούσε, δικαίως ή αδικώς, τις επιφυλάξεις του.

«Αριστοτέλη, αναγνωρίζω ότι γράφεις εξαιρετικά, αλλά το γράψιμο δεν είναι το παν».

«Και ποιο είναι το παν, αγαπητέ Δημοσθένη;» τον ρώτησα την ώρα που προσπαθούσα να μαχαιρώσω ένα κιοφτέ.

Με κοίταξε βαθιά μέσα στα μάτια και μου είπε: «Ο συγγραφέας είναι ο τελευταίος, αν και θα έπρεπε να είναι ο πρώτος, τροχός της αμάξης. Αυτοί που καθορίζουν το παιχνίδι είναι οι εκδότες, οι διανομείς, οι δημοσιογράφοι και όσο και αν σου φαίνεται απίστευτο οι υπάλληλοι των βιβλιοπωλείων».

«Αν δηλαδή κάτι πάει στραβά με όλους αυτούς...» έκανα μασουλώντας το «θύμα» μου.

«Τότε κατατάσσεσαι στον κύκλο των χαμένων ποιητών» είπε χαϊδεύοντας με νόημα το μούσι του.

Σήκωσα το ποτήρι μου και είπα: «Στην υγεία των χαμένων ποιητών!».

«Στην υγεία τους!»

3. Η ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑ

Τρεις μέρες μετά, το πόνημά μου βρισκόταν στα ράφια των κεντρικών βιβλιοπωλείων σε κεντρική θέση. Ο εκδότης είχε καταφέρει να πείσει τους βιβλιοπώλες για τη λογοτεχνική μου αξία και εκείνοι την είχαν τιμήσει τοποθετώντας το σύγγραμμά μου στις ξύλινες βιτρίνες τους. Μόνο την πρώτη μέρα πουλήθηκαν πάνω από είκοσι βιβλία, νούμερο αρκετά υψηλό για έναν μικρό εκδοτικό οίκο και έναν πρωτοεμφανιζόμενο συγγραφέα.

Κάθε μέρα μετά το πέρας της πρωινής μου εργασίας, γιατί ναι μεν ήμουν μια λογοτεχνική ιδιοφυΐα, αλλά μόνο με αυτό δεν μπορούσα να γεμίσω το στομάχι μου,

έπαιρνα σβάρνα τους ευγενείς χώρους έκθεσης ιδεών και σημείωνα —σαν νευρόσπαστος λάτρης της στατιστικής και των πωλήσεων— τα βιβλία μου που κρατημένα μέσα σε μια μασχάλη πήγαιναν προς το ταμείο. Η μουτσούνα μου βρισκόταν στο μπροστινό «αυτάκι» του εξωφύλλου και για αυτό τον λόγο παρουσιαζόμουν πάντα με μια παλαιστινιακή μαντίλα τυλιγμένη γύρω από το πρόσωπό μου. Το εφεύρημα ήταν αρκετά καλό, αν εξαιρεθεί το γεγονός ότι εξαιτίας αυτής της αμφίεσης πέρασα αρκετά από τα απογεύματά μου στα μπουντρούμια του λατρεμένου, από όλους τους αγωνιστές του αντιεξουσιαστικού χώρου, αστυνομικού τμήματος των Εξαρχείων, με τη σφραγίδα του αναρχικού κολλημένη στο κούτελό μου.

Καθόμουν λοιπόν κοντά στους χώρους των ταμείων και έγραφα σε ένα κόκκινο μπλοκάκι που έκρυβα στα σπλάχνα ενός μπεστ-σέλερ, προτιμώντας συνήθως τον «Κώδικα Ντα Βίντσι», τις πωλήσεις. Έτσι με ασφάλεια, πραγματοποιούσα την στατιστική μου έρευνα. Ποιος θα μπορούσε να υποπτευθεί έναν αναρχικό που διαβάζει Νταν Μπράουν; Ουδείς.

Ο Δημοσθένης είχε στείλει, ταχυδρομικώς, αντίτυπα του αριστουργήματός μου σε όλα τα γνωστά λογοτεχνικά περιοδικά και στις στήλες των πολιτιστικών, των καθημερινών και κυριακάτικων εφημερίδων, περιμένοντας να γραφτούν δύο τουλάχιστον μονόστηλα, για το καινούριο ταλέντο που ανέτειλε ως μεγαλοπρεπής ήλιος φέρνοντας το φως στον σκοτεινιασμένο λογοτεχνικό κόσμο.

Η πρώτη βδομάδα πέρασε. Η δεύτερη το ίδιο, η τρίτη επίσης. Αυτές οι είκοσι μέρες είχαν ένα κοινό σημείο. Ελάχιστες πωλήσεις, καμιά διαφήμιση, καμιά παρουσίαση στα έντυπα και ηλεκτρονικά μέσα. Το λογοτεχνικό μου ταλέντο βρισκόταν ακόμη στη σκιά.

Τρομοκρατημένος, τηλεφώνησα στον Δημοσθένη, καπνίζοντας ένα γενναίο σε μέγεθος και γεύση τσιγαριλίκι, προσπαθώντας με αυτόν τον τόσο απλό τρόπο να αντιμετωπίσω το φάσμα της αποτυχίας που ερχόταν καλπάζοντας σαν δρεπανοφόρος Χάρος πάνω σε μαύρο άλογο.

«Δημοσθένη» του είπα τραβώντας απανωτές τζούρες, «τα πράγματα δεν πάνε καλά ή είναι ιδέα μου;» ενώ προσπαθούσα να κρατήσω όσο περισσότερο γινόταν τον ιερό καπνό μέσα στα πνευμόνια μου.

«Έχεις δίκιο, η κατάσταση είναι δύσκολη» μου απάντησε με ήρεμη φωνή.

«Πως μπορείς, να είσαι τόσο κουλ, την ώρα που όλα καταρρέουν;» είπα, ενώ ήμουν έτοιμος να δαγκώσω το ακουστικό.

«Δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα άλλο παρά να περιμένουμε!» μου απάντησε σε πιο ζωηρό τόνο.

«Να περιμένουμε τι Δημοσθένη; Τι είναι η επιτυχία, τρόλεϊ;» τον ρώτησα και τράβηξα μια μεγάλη τζούρα.

«Πες το και έτσι».

«Και αν έχει απεργία διαρκείας, τι πρέπει να κάνουμε; Υπομονή μπας και περάσει προτού αφήσουμε τα κόκαλά μας σε κάποιο κουτί νεκροταφείου;» τον ρώτησα, αλλά στην ουσία ρωτούσα τον εαυτό μου.

«Σκέφτεσαι τίποτα καλύτερο;» ρώτησε ο Δημοσθένης θυμίζοντάς μου διαφήμιση αναψυκτικού.

«Πρέπει να βρούμε έναν τρόπο δράσης, ένα σχέδιο...» Έκανα μια μικρή παύση και περίμενα.

«Μια διαφήμιση θα ήταν ό,τι πρέπει, μόνο που υπάρχει ένα μικρό πρόβλημα. Δεν υπάρχουν μετρητά, ούτε για ένα απλό μονόστηλο στην πιο άθλια επαρχιακή εφημερίδα που κυκλοφορεί» είπε λυπημένα. Ήμουν σίγουρος ότι αν τον είχα μπροστά μου, θα τον έβλεπα να βουρκώνει.

«Είναι δυνατόν ένας εκδότης να μην έχει γνωστό έναν δημοσιογράφο, έναν φτασμένο συγγραφέα, ένα κατιτίς τέλος πάντων», είπα και ξαναρούφηξα αγανακτισμένα μια τζούρα.

«Είμαι μικρός εκδοτικός οίκος και όλο το παιχνίδι παίζεται με τους μεγάλους. Δυστυχώς δεν έχω τη δυνατότητα να επηρεάσω πράγματα και καταστάσεις».

«Με λίγα λόγια μου λες ότι πρέπει να αφήσουμε στην τύχη τα πράγματα και όπου βγει;» είπα σηκώνοντας ενστικτωδώς τους ώμους μου.

«Ακριβώς, έχεις κάποια άλλη ιδέα;»

«Δεν ξέρω. Θα σκεφτώ κάτι σίγουρα».

«Εντάξει».

Έκλεισα το τηλέφωνο με δύναμη. Κάπνισα το υπόλοιπο τσιγαριλίκι σχεδόν μέχρι τη μέση της τζιβάνας και ταξίδεψα, με το μυαλό μου, μέχρι την πρωτεύουσα της Σουηδίας, λίγα χρόνια μετά, την ώρα που ο Γκάμπριελ Γκαρσία Μάρκες θα μου απένειμε το νόμπελ λογοτεχνίας για το σύνολο του συγγραφικού μου έργου. Με βουρκωμένα τα μάτια θα έλεγε στο κοινό που θα παρακολουθούσε με θαυμασμό τόσο εμένα όσο και τον Γκάμπριελ πόσο επηρέασαν θετικά τα βιβλία μου την παγκόσμια κοινότητα. Ένα δάκρυ θα κυλούσε από τα μάτια του την ώρα που θα μου έδινε το βραβείο, εγώ θα τον φιλούσα σταυρωτά και παίρνοντας τον λόγο θα ευχαριστούσα όλους εκείνους τους μεγάλους συγγραφείς που αποτέλεσαν πρότυπά μου, τον Νικόλα τον Κρητικό, τον Φίοντορ τον Ρώσο, τον Μίλαν τον Τσέχο, τον Χέρμαν τον Γερμανό και τέλος αυτόν... τον μαγικό ρεαλιστή. Στο άκουσμα του ονόματός του, τα δάκρυά του πλέον θα έτρεχαν ποτάμι, θα τον αγκάλιαζα, θα τον χτυπούσα φιλικά στην πλάτη και θα του έλεγα: «Έλα μην κλαις, ξέρεις ότι το αξίζεις, μεγάλε δάσκαλε».

Θα τυλίγαμε ο ένας τον ώμο του άλλου με τα χέρια μας και έτσι, σε αυτό το περίεργο σύμπλεγμα, η παλιά με τη νέα γενιά θα κατέβαινε θριαμβευτικά τα σκαλοπάτια της σκηής.

Ο κόσμος θα χτυπούσε παλαμάκια εκστασιασμένος και εμείς θα σκύβαμε ταπεινά το κεφάλι χαμογελώντας. Και μετά, στη δεξίωση, θα έλεγα ένα ξερό συγγνώμη στους χιλιάδες αναγνώστες μου και στον ίδιο τον δάσκαλο και θα εξαφανιζόμουν πίσω στον

χρόνο, πίσω στο δωμάτιό μου, με τη μυρωδιά του χασισιού στα ακροδάκτυλα, την ανάσα μου βαριά και το κεφάλι μου βαρύ και ελαφρύ μαζί από την γλυκιά ζάλη που φέρνει το απαγορευμένο φυτό.

Κοίταξα τον τοίχο, όπως φαντάζομαι και ο Βαν Γκογκ τις ώρες της μεγάλης κρίσης, μόνο που εγώ δεν θα έκοβα το αυτί μου ούτε θα έπινα αψέντι, ούτε θα ζωγράφιζα αυτά τα τρελά και μαγικά ταυτόχρονα χρυσάνθεμα· το μόνο κοινό που είχαμε, ήταν η απόγνωση. Η απόγνωση, η απόγνωση, η απόγνωση. Τρεις φορές, ή μάλλον τέσσερις φορές η ίδια λέξη σε δύο «κολλητές» προτάσεις θεωρείται λογοτεχνικό απόπημα, αλλά δεν με νοιάζει, όταν αυτές οι τέσσερις συλλαβές επί τρία έρχονται σαν μαχαιριές να πληγώσουν την ευαίσθητη καρδιά μου.

Ο Δημοσθένης δεν μπορούσε να με βοηθήσει, ποιος άλλωστε εκτός ίσως από τη μάνα σου, σου δίνει το χέρι του για να σε σώσει από το χείλος του γκρεμού; Ποιος; Κανείς. Μόνο ο εαυτός σου, που καλά καλά δεν τον ξέρεις, αυτός ο γνωστός-άγνωστος έχει τον πρώτο και τον τελευταίο λόγο στη σωτηρία σου. Πρέπει να πάρεις τη δύναμη για να δράσεις, μην περιμένοντας τίποτα από κανέναν.

Έπρεπε λοιπόν να βρω τη λύση. Το πρόβλημα μέσες άκρες γνωστό.

4. ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ

Αν ζούσα στην Αμερική, τα πράγματα θα ήταν σαφώς πιο εύκολα. Θα έβρισκα έναν ατζέντη και αυτός θα έκανε όλη τη βρόμικη δουλειά. Αυτός θα κανόνιζε τα ραντεβού μου, αυτός θα προωθούσε το βιβλίο μου στα διάφορα βιβλιοπωλεία, αυτός θα με οδηγούσε στη λογοτεχνική δόξα. Αλλά δεν ήμουν Αμερικανός πολίτης, ούτε καν μετανάστης με πράσινη κάρτα, εκεί, στο Μεγάλο Μήλο. Ήμουν ένα ταλέντο, με βιοποριστική εργασία των τριών και εξήντα και κατοικούσα στην Ελλάδα.

Εδώ στην Ψωροκώσταινα, κάποιοι εμπόδιζαν την καριέρα μου, έπρεπε να τους κατατροπώσω, έπρεπε να διαλύσω τα τείχη που μου έκοβαν την πορεία. Το πώς, ήταν

ένα ζήτημα. Αυτό το πώς, με είχε κάνει «ανίκανο» στη συγγραφή. Έτσι στράφηκα στην άλλη αγαπημένη μου ασχολία, το διάβασμα. Προσπάθησα να διαβάσω ένα αισθηματικής φύσεως βιβλίο που είχα αγοράσει μέρες πριν, στην καθιερωμένη μου δεκαπενθήμερη έφοδο στα βιβλιοπωλεία. Στη δέκατη πέμπτη σελίδα, το μυθιστόρημα είχε γίνει τόσο ανούσιο που το παράτησα χωρίς δεύτερη σκέψη. Κι όμως αυτό το λογοτεχνικό «θρίλερ» είχε φτάσει στη δέκατη έβδομη έκδοση. Δεκαέξι χιλιάδες αναγνώστες είχαν ήδη αγοράσει και πιθανότατα διαβάσει αυτό το ανοσιούργημα. Μα πώς; «Τι πώς, βρε μαλάκα», άκουσα μια φωνή μέσα στο κεφάλι μου, «μήπως εσύ δεν είσαι ένας από τους δεκαέξι, δεκαεπτά χιλιάδες;» «Ναι», απάντησα σαστισμένα, «ναι, μα είναι δυνατόν να αγοράσω αυτό το βιβλίο;» Η φωνή, που προφανώς ήταν ο άλλος μου εαυτός ή το υποσυνείδητο ή το εγώ ή το υπερεγώ —δεν γνώριζα και ούτε με ενδιέφερε πραγματικά να μάθω τι από όλα αυτά— μου άνοιξε τα μάτια. Είχα αγοράσει αυτό το βιβλίο παρασυρόμενος από τη διαφήμιση που είχε γίνει από το συγκεκριμένο βιβλιοπωλείο, που το είχε πρώτη μούρη στα ευπώλητα, από τον καλό εκδοτικό οίκο και από το γεγονός ότι βρισκόταν παντού: από το συνοικιακό ψιλικατζίδικο μέχρι τον έβδομο όροφο του Χόντος Σέντερ.

Είχε δίκιο λοιπόν ο Δημοσθένης. Ο συγγραφέας ήταν ο τελευταίος και ο πιο αδύναμος κρίκος της αλυσίδας. Αυτός απλώς έγραφε. Για τα υπόλοιπα φρόντιζαν οι «άλλοι». Επομένως για να γίνει ευρύτερα γνωστό το βιβλίο μου έπρεπε να περάσει από όλη αυτή τη διαδικασία. Αλλά ο εκδότης μου δεν είχε τη δύναμη να ακολουθήσει μέχρι τέλους αυτήν την πορεία. Έπρεπε, λοιπόν, να φροντίσω μόνος μου, ώστε το λογοτέχημά μου να βρεθεί στις προθήκες με τα ευπώλητα. Αν μπορούσα να αλλάξω τη σειρά στην αλυσίδα; Να κάνω τον συγγραφέα πρώτο κρίκο; Αυτόν που θα όριζε τις καταστάσεις; Ένα συννεφάκι με μια αναμμένη λάμπα στάθηκε πάνω από το κεφάλι μου. «Λοιπόν αυτό είναι» είπα από μέσα μου και έξυσα το κεφάλι μου. Ο συγγραφέας θα γινόταν ο ρυθμιστής των γεγονότων. Με τα γραπτά του; Όχι, σίγουρα, όχι. Σίγουρα με άλλον τρόπο.

Βυθισμένος μέσα στις σκέψεις μου έστρεψα τυχαία το βλέμμα μου προς το αγαπημένο μου μέρος, τη βιβλιοθήκη. Ξαφνικά ένα γενειοφόρος με σπαστά ψαρά μαλλιά, γύρω στα εξήντα ξεπρόβαλε μέσα από το Έγκλημα και Τιμωρία και στάθηκε μπροστά μου.

«Αριστοτέλη, πρέπει να ακολουθήσεις τον τίτλο του βιβλίου!» είπε με βροντερή φωνή.

«Κύριε Ντοστογιέφσκι, εσείς;» ρώτησα έκπληκτος.

«Αυτοπροσώπως!» είπε και κορδώθηκε ολόκληρος.

«Μα, πώς;» είπα, μη μπορώντας να κατανοήσω τα πράγματα.

«Το πώς βρέθηκα μπροστά σου, δεν έχει καμία σημασία. Ήρθα για να σου δώσω τη λύση που ζητάς!» είπε πιάνοντας τα γένια του. Ένα σαρδόνιο χαμόγελο είχε σχηματιστεί στα χείλη του.

Ύψωσε το χέρι του και έδειξε τον τίτλο του βιβλίου. «Έγκλημα και τιμωρία, αγαπητέ φερέλπιδα συγγραφέα. Έγκλημα και τιμωρία. Αυτός είναι ο τρόπος».

«Δηλαδή;»

«Έγκλημάτησε και τιμώρησε, μόνο αυτό σου λέω. Τον τρόπο θα τον βρεις μόνος σου. Συγγραφέας είσαι, βάλε τη φαντασία σου να δουλέψει. Λοιπόν, αυτά, σε χαιρετώ».

«Ένα λεπτό...» έκανα, αλλά ο κύριος Φίοντορ ή εν πάση περιπτώσει το ολόγραμμά του, είχε εξαφανιστεί. Δεν θα του ζητούσα κάτι δύσκολο. Απλώς μια αφιέρωση στο Ταπεινοί και καταφρονημένοι ή στο Ο ηλίθιος. «Στον φίλο μου και μεγάλο λογοτέχνη Αριστοτέλη, με αγάπη, Φίοντορ», με παχιά γράμματα. Η γλώσσα της αφιέρωσης αδιάφορη. Ας ήταν και στα σουαχίλι, δεν είχα κανένα απολύτως πρόβλημα.

Ο Ρώσος μού είχε δείξει τον δρόμο. Το σχέδιο τελικά ήταν απλό. Θα έβγαζα από τη μέση όσους στέκονταν εμπόδιο στην άνοδό μου, σαν ένας άλλος Γαβράς θα

έπαιρνα το τσεκούρι μου και θα τεμάχιζα όλους αυτούς τους σαλτιμπάγκους, θα τιμωρούσα όλους αυτούς που πάταγαν το φρένο έκτακτης ανάγκης στην εξπρές αμαξοστοιχία «Αριστοτέλης».

Άνοιξα την τηλεόραση. Παρακολουθούσα φανατικά την εκπομπή του κύριου Γλάστρα, τόσο για να δω τις απόψεις των δημιουργών, όσο και για να ξεπατικώσω, όσο και αν αυτό ακούγεται αντιδεοντολογικό, διάφορες εκφράσεις των λογοτεχνών. Ο Χρηματίδης και ο Κλαψόπουλος ήταν οι αγαπημένοι μου. Όχι τόσο για τη γραφή τους, όσο για τον τρόπο που ανέλυαν τα πράγματα.

Ελληνική τηλεόραση, κανάλι τριάντα δύο και τα μυαλά στα κάγκελα. Ο Γλάστρας με το πούρο στο στόμα και το παναμέζικο καπελάκι του παρουσίαζε τον καλεσμένο του. Έναν γνωστό συγγραφέα, πολιτικό και δηλωμένο «βαζέλα». Ο Αρκαλάκης, με τη χαρακτηριστική τσιριχτή κρητική φωνή του, άρχισε να μιλάει. Τι να μιλάει δηλαδή, σταματημό δεν είχε. Ο Γλάστρας κάπνιζε βαθυστόχαστα το πούρο του και απολάμβανε τη λογοδιάρροιά του. Χωρίς εμφανή λόγο σταμάτησε και, ενώ ήταν γυρισμένος στην κάμερα προφίλ, γύρισε αν-φας και είπε: «Αριστοτέλη, ό,τι είναι να κάνεις, κάνε το προκλητικά και με στυλ». Τσίμπησα ελαφρά το δεξιό ημισφαίριο του γλουτού μου, για να δω ότι ήμουν ξύπνιος και ότι δεν ονειρευόμουν. Ναι, ήμουν ξύπνιος. Κοίταζα έκπληκτος τον Αρκαλάκη, εκείνος έσκυψε ελαφρώς και, κοιτώντας με πάνω από τα γυαλιά του, μου μίλησε ξανά: «Αριστοτέλη, ναι δεν ονειρεύεσαι, μη μελανιάζεις αδίκως το δεξί σου κωλομάγουλο, ακολούθησε τη συμβουλή μου και απόλαυσε τη συζήτηση που κάνουμε με τον κύριο Γλάστρα». Η κάμερα στράφηκε προς τον Γλάστρα. «Καλά σου λέει παιδί μου, άντε και σε δυο-τρεις μήνες τα λέμε στην εκπομπή μου». Πάλι η φωνή του Γλάστρα: «Και μετά τις απαραίτητες διαφημίσεις συνεχίζουμε με τον αγαπητό κύριο Αρκαλάκη και το βιβλίο του Χι επί Ψι ίσον Χιψί».

Ο Αρκαλάκης με είχε πάει ένα βήμα παρακάτω. Θα έκανα την εκκαθάριση αλλά με τέτοιο τρόπο που θα συντάραζα τη λογοτεχνική κοινότητα. Το σχέδιο έπαιρνε σάρκα και οστά.

5. ΠΡΟΚΑΤΑΡΤΙΚΑ

Σήκωσα το ακουστικό και σχημάτισα τον αριθμό του τηλεφώνου του εκδότη. Η επιτυχία του σχεδίου θα ήταν σίγουρη μόνο με τη βοήθεια και τις γνώσεις του Δημοσθένη.

«Δημοσθένη, θέλω τα “φώτα” σου. Αυτή τη φορά είμαι σίγουρος ότι μπορείς να μου τα δώσεις» είπα και άναψα ένα τσιγάρο.

«Ναι, βεβαίως» απάντησε με αυτή τη χαρακτηριστική ήρεμη φωνή του.

Άρχισα να του εξηγώ το μεγαλοφυές σχέδιό μου. Απέφυγα για ευνόητους λόγους να του αποκαλύψω τους εμπνευστές του, όπως και μέχρι ποιο σημείο ήμουν ικανός να φτάσω, πράγμα το οποίο δεν γνώριζα ούτε εγώ (ή τουλάχιστον δεν τολμούσα να το ομολογήσω στον εαυτό μου). Ο Δημοσθένης, αφού άκουσε προσεκτικά το σχέδιο, με συνεχάρη. Τουλάχιστον αυτό έλεγαν οι λέξεις που βγήκαν από το στόμα του. Γιατί από τον τόνο της φωνής του καταλάβαινα άλλα πράγματα. Ένιωθα ότι ήταν σφιγμένος. Ναι, εντάξει, προφανώς τους είχε άχτι όλους αυτούς, αλλά να γίνει συνεργός και ηθικός αυτουργός σε άνομα πράγματα δεν ήταν και ό,τι καλύτερο. Σε κάθε περίπτωση, το προσπέρασα και συνέχισα την κουβέντα μας. Άφησα το μέλλον και την τύχη να αποφασίσουν για την περίπτωσή μας. Τον ρώτησα αν ήταν πρόθυμος να μου δώσει πληροφορίες για το κύκλωμα του λογοτεχνικού χώρου.

«Θα συμμετάσχω σε αυτή σου την προσπάθεια» τον άκουσα τελικά να μου λέει, θυμίζοντας μου, άγνωστο γιατί, κάτι από τις προεκλογικές δεσμεύσεις των υποψήφιων πρωθυπουργών. Δεν πίστευα ότι θα με πουλούσε· όχι, αυτό ήταν σίγουρο. Ποιος τυφλός δεν θέλει το φως του; Αν το βιβλίο πουλούσε σαν τρελό, αυτόματα δεν θα ανέβαιναν τα κέρδη του; Τότε προς τι ο προβληματισμός μου; Δεν συνέχισα τον συλλογισμό μου. Η προηγούμενη σκέψη μου, μου φάνηκε αρκετή. Μπορεί να έφταιγε το γεγονός ότι εκείνη την περίοδο είχα καταπιαστεί με την

αστυνομική λογοτεχνία, διαβάζοντας εναλλάξ έργα των μεγάλων Τσάντλερ και Τσάμπερλεν.

Το βραδάκι βρισκόμουν βυθισμένος —σαν την Αγκάθα— σε μια μεγάλη αγγλικού τύπου μπορντοροδοκόκινη βελουδένια πολυθρόνα, κρατώντας ένα μεγάλο ποτήρι μπράντι στο δεξί χέρι και ένα πούρο στο αριστερό, ως άλλος Τσόρτσιλ, καταστρώνοντας το σχέδιο μαζί με τον πολύτιμο σύμβουλο και συνεργάτη μου, Δημοσθένη. Αυτό που θα με οδηγούσε στην τελική νίκη.

«Αριστοτέλη, οι πρώτοι που πρέπει να χτυπήσουμε είναι οι δημοσιογράφοι, από εκεί πρέπει να ξεκινήσουμε» είπε και σηκώθηκε να βάλει ένα ούισκι.

«Θέλω όμως, πριν το χτύπημα, να τους δώσω μια ευκαιρία. Έτσι δεν είναι πιο δίκαιο;» τον ρώτησα την ώρα που ερχόταν με το ποτήρι στο χέρι.

«Δεν ξέρεις πόσα έργα έχουν θάψει αυτοί οι αλήτες» είπε και, ανακατεύοντας με το χέρι του τα παγάκια μέσα στο ποτήρι, συνέχισε: «Τι λες να κάνεις;»

«Να, θα στείλω από ένα αντίτυπο του βιβλίου, μαζί με μια συνοδευτική επιστολή. Θα περιμένω να δω αν θα γράψουν κάτι τις επόμενες μέρες και μετά βλέποντας και κάνοντας» και χαμογέλασα σαν ήρωας του Τσάντλερ.

«Το έχω κάνει ήδη, αλλά δεν πήρα καμιά απάντηση. Δεν χάνεις τίποτα να προσπαθήσεις και εσύ. Ίσως να μετρήσει καλύτερα ότι τα στέλνει ο ίδιος ο συγγραφέας. Αν και δεν το νομίζω» είπε και έσφιξε τα χείλη του.

«Για πες μου σε ποιους πρέπει να στείλουμε;»

«Να ξεκινήσουμε από τις τρεις-τέσσερις πρώτες σε κυκλοφορία εφημερίδες και τα δύο πιο γνωστά λογοτεχνικά περιοδικά, το “Συντάσσω” και την “Πρόταση”. Μετά, αν δεν έχει γίνει κάποια δημοσίευση, θα σου πω ό,τι γνωρίζω για όποιον από αυτούς θέλεις» μου είπε. Πάλι τα ίδια συμπτώματα φόβου. Το «ό,τι γνωρίζω για όποιον από αυτούς θέλεις», ακούστηκε σαν φωνή βγαλμένη μέσα από ηχογραφημένη κασέτα εκπαιδευτικού υλικού.

Σηκώθηκα, αφού πρώτα είχα πει και την τελευταία γουλιά από το μπράντι μου, και κίνησα για το σπίτι. Οι επόμενες ώρες θα αφιερώνονταν στη συγγραφή της επιστολής και την ταχυδρομική αποστολή των βιβλίων. Ένιωθα ένα σφίξιμο χαμηλά κάτω από το στομάχι. Το άγχος είχε κάνει την εμφάνισή του. Ήθελα να πήγαιναν όλα καλά. Φανταζόμουν το καλό σενάριο της υπόθεσης. Οι δημοσιογράφοι θα διάβαζαν το βιβλίο και θα έγραφαν διθυραμβικές κριτικές. Εγώ θα ρουφούσα τις κυριακάτικες στήλες των πολιτιστικών και θα κορδωνόμουν σαν παγώνι από την επιτυχία. Αν όμως δεν έγραφαν τίποτα; Αν τους άρεσε πράγματι, αλλά δεν τολμούσαν κάτω από την πίεση των εκδοτικών συμφερόντων να γράψουν κάτι; Τότε, ποια η θέση μου; Θα πραγματοποιούσα το σχέδιο, χωρίς αναστολές, χωρίς τύψεις; Μα δεν ήμουν δολοφόνος. Το χειρότερο που ήμουν ήταν χασισοπότης, με μια μικρή θητεία στην ψειρού. Τίποτα παραπάνω. Θα γινόμουν φονιάς για να ικανοποιήσω τη ματαιοδοξία μου; Από την άλλη πλευρά, θα θαβόταν το ταλέντο μου επειδή κάποια αρπακτικά είχαν κάνει τον χώρο του βιβλίου τσιφλίκι τους; Θα έστελνα τα γράμματα και θα άφηνα τα πράγματα να κυλήσουν μόνα τους. Θα υπερίσχυε η ματαιοδοξία ή η λογική;

Την επομένη μέρα οι φάκελοι με τα γραμματόσημά τους ήταν ακουμπισμένοι πάνω στο γκισέ του ταχυδρομικού γραφείου της περιοχής μου. Λίγο πριν τον οριστικό αποχωρισμό μας κοίταξα ως μάλλον αδιάφορος φιλοτελιστής ένα από τα γραμματόσημα. Χρονιά αφιερωμένη στην ποίηση ήταν εκείνη και τα ελληνικά ταχυδρομεία είχαν τιμήσει το γεγονός εκδίδοντας μια σειρά με γνωστούς Έλληνες ποιητές. Αυτά που είχα αγοράσει είχαν τυπωμένα πάνω τους τον Διονύσιο Σολωμό ή για την ακρίβεια την προτομή του. Αγέρωχος, με μια λάμψη αισιοδοξίας στα μάτια, σίγουρος για την κάθε του κίνηση. Κοίταξα τον Διονύσιο, όχι για κάποιον ιδιαίτερο λόγο, απλώς περίμενα τη δημόσια υπάλληλο να τελειώσει με τον προηγούμενο από εμένα στη σειρά. Και τότε συνέβη το απίστευτο! Η χάρτινη φιγούρα του Διονυσίου Σολωμού με κοίταξε χαμογελώντας, με αυτό το χαμόγελο της επιτυχίας που έχουν όσοι είναι σίγουροι για το εαυτό τους. Ο εθνικός ποιητής προφανώς, ή τουλάχιστον

έτσι υπέθεσα, επικροτούσε την απόφασή μου. Η έκφραση του προσώπου του ήταν σαν να μου έλεγε: «Προχώρα αγαπητέ λογοτέχνη και μην φοβάσαι τίποτα. Προχώρα. Ελευθερία ή θάνατος απόγονε του Μιαούλη, μπουρλοτιέρη των γραμμάτων, απάνω τους!»

Περίμενα ότι το γράμμα μου (και ακόμη περισσότερο η ανάγνωση του βιβλίου) θα συγκινούσε κάποιους από αυτό το ευγενές είδος, μιας και θεωρούσα ότι είχα βάλει όλη μου την τέχνη σε εκείνες τις δέκα προτάσεις, που είχα αραδιάσει πάνω στη μεγέθους Α4 κόλλα χαρτιού.

Αν και αρχικά είχα στείλει την επιστολή μόνο σε τέσσερις εφημερίδες, κάτω από την πίεση των γεγονότων και με την καθοδήγηση του κόκκινου «Ιωάννη περιπατητή», ξόδεψα αρκετά ευρώ και σάλιο για την αγορά και την τοποθέτηση γραμματοσήμων στέλνοντας φακέλους σε όλες τις εφημερίδες και τα περιοδικά του νομού Αττικής.

Εκμεταλλεζόμενος τη φιλία μου με τον μεγαλύτερο έμπορο ψιλικών ειδών της γειτονιάς μου, είχα πρόσβαση σε όλες τις εφημερίδες του ημερήσιου τύπου. Ήμουν ένας νόμιμος λαθραναγνώστης. Ο Βασίλης το μόνο που ζητούσε σαν αντάλλαγμα ήταν η συγγραφή ερωτικών γραμμάτων προς την αγαπημένη του. Μικρό το κόστος αν αναλογιστεί κανείς ότι χρειαζόμουν έναν ολόκληρο μισθό Βαλκανικής χώρας προκειμένου να αγοράσω όλη αυτή τη χαρτούρα. Ο Βασίλης (σημείωση του γράφοντος: απόφοιτος δημοτικού) θεωρούσε πολύ ρομαντική την αποστολή ερωτικών επιστολών στη γκόμενά του. Εγώ από την άλλη το έβλεπα από βαρετό έως ηλίθιο, αλλά μπορούσα να του χαλάσω το χατίρι; και κατ' επέκταση να χάσω τα προνόμια; Έτσι λοιπόν, πριν από κάθε μου επίσκεψη έγραφα ένα αισθηματικό γράμμα προς τη Σούλα. Εύκολα πράγματα. Το μόνο που έκανα, ήταν να ξεπατικώνω ποιήματα του Μπωντλαίρ, μετατρέποντάς τα σε πεζό κείμενο. Δεν είχα τύψεις. Εδώ υπήρχαν νεοέλληνες συγγραφείς που το είχαν κάνει σύστημα. Το μόνο που έκαναν ήταν να προσθέτουν λέξεις εδώ και εκεί σε μια δική τους μετάφραση και το μυθιστόρημά τους ήταν έτοιμο προς κατανάλωση. Με μεγάλη ζέση αντέγραφα

—χρησιμοποιώντας καλλιγραφικά γράμματα για να δώσω πιο ρομαντικό τόνο στο κείμενο— τα γραπτά του Καρόλου, αλλάζοντας πολλές φορές μόνο τον τίτλο. Το τραγούδι του απομεσήμερου γινόταν άσμα της εσπέρας και το εξωτικό μύρο μετατρεπόταν σε μεθυστικό άρωμα. Έτσι απλά κέρδιζα τη δίωρη ανάγνωση των πολιτιστικών στηλών των εφημερίδων. Αμ, έτσι εύκολη είναι η τέχνη; Η τέχνη θέλει θυσίες αγαπητά μου παιδιά.

Όσο περνούσαν οι μέρες χωρίς να γράφεται τίποτα για το θέμα μου, τόσο περισσότερο με έζωναν τα φίδια. Είχα δώσει διορία σε αυτούς και στον εαυτό μου τρεις βδομάδες. Καθημερινά έκανα τον σταυρό μου, αν και άθεος, ελπίζοντας στο θαύμα. Όχι τόσο για να ικανοποιήσω τη ματαιοδοξία μου, όσο για να μην πραγματοποιήσω την «απειλή» μου. Δεν ήμουν δολοφόνος, ένας απελπισμένος συγγραφέας ήμουν. Ο συνδυασμός δολοφόνος-συγγραφέας μάλλον δεν ήταν αυτό που επιθυμούσα. Προτιμούσα το χασικλής- συγγραφέας.

6. ΠΡΙ ΓΚΕΙΜ ΣΟΟΥ

Μια μέρα πριν την εφαρμογή του σχεδίου μου, επισκέφθηκα τα γραφεία του εκδοτικού μου οίκου, μια παλιά μικρή ημιυπόγεια αποθήκη χωμένη κάπου στο ιστορικό κέντρο των Αθηνών.

«Δημοσθένη έχω στείλει τα σχετικά, αλλά δεν έχει δημοσιευτεί τίποτα» είπα απογοητευμένος.

«Μήπως πρέπει να περιμένουμε λίγο ακόμη;» με ρώτησε.

«Η τρίτη βδομάδα τελειώνει αύριο. Πρέπει να δράσουμε» είπα σαν αιμοδιψής στρατηγός που δεν κρατιέται. Ήμουν έτοιμος για την τελική επίθεση.

«Εντάξει. Θα σου δώσω τα πρώτα στοιχεία».

«Θα ξεκινήσω από τον δημοσιογράφο της “Φρέντο”, τον ξέρεις;»

«Γιατί διάλεξες αυτόν;»

Ένιωθα ότι είχε αναστολές. Εγώ από την άλλη ένιωθα αποφασισμένος για όλα.

«Μα γιατί γράφει στην πιο άθλια εφημερίδα που κυκλοφορεί».

«Είναι μια σκέψη! Θα μάθω ότι μπορώ».

«Εντάξει. Αν μάθεις μου λες» του είπα και τον χαιρέτησα. Ο Δημοσθένης με κοίταξε σαν να μου έλεγε: «Ίσως βαδίζουμε σε λάθος δρόμο».

Δεν ήθελα να βασιστώ μόνο στον Δημοσθένη. Μπορούσα να κάνω ένα πρώτο βήμα.

Αγόρασα τη «Φρέντο» από το περίπτερο που βρισκόταν απέναντι από την αποθήκη. Πήρα επίσης ένα πακέτο χαρτομάντιλα, ένα πακέτο τσιγάρα, ένα κουτάκι σπίρτα και μια τηλεφωνική κάρτα των τριών ευρώ. Το τελευταίο μου κόκκινου χρώματος χαρτονόμισμα είχε «σπαταληθεί», για τις ανάγκες του σχεδίου μου.

Στάθηκα σε ένα καρτοτηλέφωνο και πήρα το νούμερο του κινητού μου. Ωραία, έχει απόκρυψη», σκέφτηκα και, χαμογελώντας σαρδόνια, σχημάτισα τον αριθμό του τηλεφωνικού κέντρου της «Φρέντο». Έβαλα πέντε χαρτομάντιλα κοντά στο στόμα μου ώστε να αλλάξω τη φωνή μου και ζήτησα τον δημοσιογράφο των πολιτιστικών, τον αγαπητό κύριο Τριανταφυλλόπουλο. Μια τσιριχτή ναζιάρικη γυναικεία φωνή με συνέδεσε.

«Καλημέρα» είπα χαρούμενα.

«Καλημέρα» άκουσα τη φωνή από την άλλη άκρη της τηλεφωνικής γραμμής.

«Είμαι ένας φανατικός αναγνώστης της στήλης σας» είπα προσπαθώντας να κρατήσω τα γέλια μου.

«Μάλιστα» έκανε αυτός κολακευμένος. Μπορεί να ήταν η πρώτη φορά στη δημοσιογραφική του ζωή που άκουγε τέτοιο σχόλιο από αναγνώστη, αλλά χαλάλι

του. Τι ήταν ένα μικρό ψέμα μπροστά στην εκπλήρωση του μεγαλοφυούς σχεδίου μου;

«Απλά θέλω να σας εκφράσω ένα παράπονο» έκανα λυπημένα.

«Σας ακούω» μου είπε κομπιάζοντας.

«Έχει κυκλοφορήσει ένα απίστευτο βιβλίο στα βιβλιοπωλεία και εσείς δεν έχετε γράψει ούτε ένα μονόστηλο για αυτό».

«Ποιο είναι αυτό, ίσως να έχει διαφύγει της προσοχής μου».

Τον φανταζόμουν να αγωνιά για την επόμενη μου πρόταση. «Το “Έντεκα ιστορίες για δυστυχισμένους πρίγκιπες” του Αριστοτέλη Αλαγιάννη» του είπα με σιγουριά.

«Α, αυτό. Το έχω παραλάβει, αλλά δεν έχω σχηματίσει άποψη ακόμη».

«Το έχετε στα χέρια σας καιρό;» ρώτησα δήθεν από ενδιαφέρον.

«Γιατί, έχει κάποια ιδιαίτερη σημασία;» με ρώτησε και ο τόνος της φωνής του πρόδιδε ότι βρισκόταν σε κατάσταση άμυνας.

«Όχι... απλά, ρωτάω» είπα χαμογελώντας.

«Δεν σας κρύβω ότι υπάρχουν άλλα, πιο ενδιαφέροντα για παρουσίαση».

«Όπως το “Ο Χριστός φιλούσε απαίσια;” ».

«Ακριβώς. Δεν το θεωρείτε πάρα πολύ καλό;»

«Λυπάμαι, αλλά το θεωρώ μια πολύ καλή μούρδα».

«Ίσως θα έπρεπε να διαβάζετε περισσότερο, αγαπητέ μου».

«Ίσως» είπα και έκλεισα το τηλέφωνο.

Δεν υπάρχουν στιγμές που ενώ έχεις όλες τις πιθανότητες με το μέρος σου, εκτός από μία (π.χ. μία στο εκατομμύριο) έρχεται αυτή η καταραμένη η μία; Αν ήταν δυνατόν ένας τυχάρπαστος να μου πει ότι δεν διάβαζα αρκετά! Ποιος, εγώ, που είχα διαβάσει στα δώδεκά μου όλο τον Ιούλιο Βερν, στα δεκατέσσερα τον Νικόλα τον

Καζαντζάκη και στα δεκαοκτώ όλο τον Ντοστογιέφσκι; Όταν εκείνος ο ελεεινός δημοσιογράφος τελείωνε μια ιδιωτική σχολή δημοσιογραφίας του κώλου, μετά συγχωρήσεως, μη γνωρίζοντας καλά- καλά να κλίνει το ρήμα λύω σε όλους τους χρόνους, εγώ ο μέγας και τρανός συγγραφέας είχα διαβάσει όλον τον Αριστοτέλη σε νεοελληνική μετάφραση (όχι σε αρχαίο κείμενο, την εξομολογούμαι την αμαρτία μου). Α, είχε ορίσει μόνος του την τύχη του. Εντάξει, να καταπιώ την ξινίλα του «Χριστού που φιλούσε απαίσια» αλλά το άλλο; Με τίποτα. Κρατούσα το τσεκούρι του πολέμου στα χέρια μου και δεν θα το άφηνα παρά μόνο τη στιγμή που θα έβλεπα το όνομα του κύριου «τίποτα», γραμμένο στις προτελευταίες σελίδες των εφημερίδων, στη στήλη με τις κηδείες και τα μνημόσυνα.

Η απόφασή μου ήταν οριστική, το μόνο που θα έπρεπε να βρω ήταν ο τρόπος. Ανέτρεξα στα μυθιστορήματα της αγαπημένης Αγγλίδας. Διάβασα και ξαναδιάβασα όλες τις σκηνές φόνου που είχε περιγράψει. Δεν ήθελα όμως ο δημοσιογράφος να εγκαταλείψει τον μάταιο τούτο κόσμο χωρίς να ξέρει ποιος ήταν ο δολοφόνος του, φαρμακωμένος από ένα κομμάτι τάρτα φράουλα. Μήπως ο παλιόφιλος ο Πόε είχε τη λύση; Να τον έχτιζα ζωντανό στο υπόγειό του; Ή να επέλεγα κάτι πιο κομψό, κάτι από τη θεματολογία του Τσάντλερ;

Έπειτα από ώρες διαβάσματος και σκέψεων, αποφάσισα ότι θα ήταν καλύτερα αν ακολουθούσα την κλασική μέθοδο. Πιστόλι, σφαίρα και αυτό ήταν. Το όπλο δεν ήταν δύσκολο να βρεθεί. Ας ήταν καλά η προηγούμενη θητεία μου στο ευαγές σωφρονιστικό ίδρυμα του Κορυδαλλού. Άνοιξα τη λίστα των επαφών στο κινητό μου. Ο Τζίμης ο «Γρήγορος» θα μου έβρισκε σίγουρα όπλο. Αν και ήταν ακόμη στη φυλακή εκτίοντας ποινή φυλάκισης δέκα ετών, για λαθρεμπόριο όπλων και παράνομη εμπορία εκρηκτικών υλών, ήμουν βέβαιος ότι θα είχε τα κονέ του με τον έξω κόσμο.

«Γεια σου Τζίμη, πως πάνε τα πράγματα;»

«Βρε καλώς τον! Σαν τα χιόνια! Πώς πάει η ζωή εκεί έξω;»

«Καλά πάει, αλλά θα πάει ακόμη καλύτερα, αν μου βρεις ένα ρεβόλβερ ή ένα περίστροφο».

«Προβλήματα;»

«Μάλλον εκκρεμότητες θα έλεγα».

«Ό,τι πεις. Κλείσε και σε πέντε σε παίρνω πίσω».

«Εντάξει».

Σε πέντε λεπτά το τηλέφωνο μου χτύπαγε στους ρυθμούς της κομματάρας —κατά την ταπεινή μου γνώμη— «Στρουμφάκια», τον ύμνο των απανταχού παλιμπαίδων. Ένα κρυφό μήνυμα για τον μυστηριώδη και μαγικό κόσμο των μπάτσων.

«Πλατεία Ομονοίας, έξω από το ξενοδοχείο Λα Φαντόμ, στις δώδεκα ακριβώς. Ψηλός, μελαχρινός, γεμάτος, με μακριά μαλλιά και γένια. Δώσε πεντακόσια ευρώ και ένα φιλί στο μάγουλο» είπε γελώντας.

Ο Τζίμης ο «Γρήγορος» είχε επαληθεύσει το προσωνύμιό του. Σε ελάχιστο χρόνο είχε βρει αυτό που ζητούσα.

Μετά από μια σύντομη στάση σε ένα μηχάνημα αυτόματων συναλλαγών (τα τελευταία ευρώ που κρατούσα με νύχια και με δόντια και μόνο για ζήτημα ζωής ή θανάτου), είχα φτάσει στον τόπο συνάντησης. Ο τύπος με περίμενε. Δεν αλλάξαμε ούτε καλησπέρα. Με κοίταξε στα χέρια, του έδωσα σε έναν ροζ φάκελο δέκα κολλαριστά φρέσκα πενηντάρικα και πήρα μια σακούλα πλαστική. Στάθηκα στις μύτες των ποδιών μου και του έδωσα ένα φιλί στα αγκαθωτά του γένια. Εκείνος σάστισε. «Ο Τζίμης μου το είπε» έκανα «δεν ήξερα αν το έλεγε για πλάκα ή σοβαρά». Χαμογέλασε. Με αποκάλεσε γελώντας τρελόπαιδο και έφυγε. Ναι, όντως ήμουν ένα τρελόπαιδο, ένα παιδί που θα πήγαινε να σκοτώσει αυτόν που προσπαθούσε να του χαλάσει τον κόσμο που είχε πλάσει στην φαντασία του.

Με την πλαστική σακούλα στα χέρια πήγα προς το σπίτι. Μόλις έκλεισα την πόρτα πίσω μου, πήρα το όπλο στα χέρια μου. Καλό κομμάτι. Έπαιξα με τον μύλο,

αφού πρώτα έβγαλα τις σφαίρες. Δεν υπήρχε λόγος να ακουστώ στη γειτονιά, αν λόγω της ατζαμοσύνης μου το όπλο εκπυρσοκροτούσε. Φαντάστηκα τον εαυτό μου μαζί με τον Έρνεστ σε κάποιο μακρινό λιβάδι της Αφρικής να κυνηγάμε όχι ζέβρες και αντιλόπες αλλά τον φαιδρό δημοσιογραφίσκο της «Φρέντο». Ντυμένοι με στρατιωτικές στολές, φορώντας τα φισεκλίκια χιαστί στα στήθια μας, θα πίναμε ρούμι σε κάποιο τοπικό χαμαιτυπείο, έχοντας στα πόδια μας σαν λάφυρο το νεκρό κορμί του θηράματός μας.

Τη διεύθυνσή του τη βρήκα σχετικά εύκολα. Δεν ρώτησα καν τον Δημοσθένη. Για την περίπτωση του δημοσιογράφου δεν μπορούσα να βασιστώ τη δεδομένη στιγμή σ' αυτόν. Ένα τηλεφώνημα στο 11888 και οι ώρες παραμονής του κυρίου Τριανταφυλλόπουλου στη Γη είχαν αρχίσει να μετρούν ανάποδα.

7. ΑΚΣΙΟΝ

Το Σάββατο στις 11.00 π.μ. χτύπησα το κουδούνι του. Προσποιήθηκα ότι ήμουν ένας ακόμη θαυμαστής του και... οποία αφέλεια, οι πόρτες άνοιξαν. Πριν προλάβει να πει καλημέρα του είχα κολλήσει το όπλο στον λαιμό. Εκείνος έκανε ένα βήμα πίσω.

«Κύριε Τριανταφυλλόπουλε, καλή σας μέρα» του είπα χαιρετώντας τον.

«...»

Κάγκελο. Το στόμα του ήταν ερμητικά κλειστό.

«Ο σκοπός της επισκέψεώς μου είναι απλός. Ήρθα για να σας σκοτώσω» είπα και ανέβασα τον «κόκορα».

«...»

Μουγκαμάρα. Σαν να βρισκόταν δευτερόλεπτα πριν τη σίγουρη συντέλεια του κόσμου. Όχι ότι απείχε πολύ το τέλος του δικού του κόσμου.

Ο Συγγραφέας (εγχειρίδιο αποτυχίας για νέους συγγραφείς)

«Βέβαια, θα ρωτήσετε γιατί. Έτσι δεν είναι;»

«Ναι...» ψέλλισε.

Επιτέλους είχε περάσει η διάρκεια του αμίλητου νερού.

«Θα σας σκοτώσω εις το όνομα όλων των νέων συγγραφέων που κατά καιρούς έχετε θάψει στην κωλοφυλλάδα σας» είπα και ένιωσα την παλάμη μου υγρή από τον ιδρώτα.

«Ποιος είσαι;» με ρώτησε με τον τρόπο ζωγραφισμένο στο πρόσωπό του.

«Είμαι ο Αριστοτέλης Αλαγιάννης» είπα θεωρώντας δεδομένο ότι με είχε ακουστά.

«Δεν σας γνωρίζω» είπε και άκουσα ένα κροτάλισμα. Ωραία, τα δόντια του έτριζαν. Είχαμε φτάσει στο ζενίθ του τρόμου.

«Το “Έντεκα ιστορίες για δυστυχισμένους πρίγκιπες” το γνωρίζετε;» τον ρώτησα καθώς του πίεζα την κάνη του πιστολιού στον κρόταφο.

«Όχι... Δεν ξέρω...» είπε και μύρισα μια απαίσια μυρωδιά. Μάλιστα, χέστηκε πάνω του ο δειλός. Να δω τι άλλο θα δω ή καλύτερα τι άλλο θα μυρίσω, σκέφτηκα.

«Για θυμήσου καλύτερα» είπα και έσφιξα τη λαβή του όπλου.

«Ναι... τώρα το θυμήθηκα».

«Καλά, δεν μπήκες στον κόπο να του ρίξεις μια ματιά;»

«Δεν μπόρεσα» μου είπε καθώς παρατηρούσα να στεγνώνει το στόμα του από το σάλιο.

«Και γιατί παρακαλώ;» ρώτησα κλείνοντας με το ελεύθερο χέρι τη μύτη μου. Μιλάμε για μεγάλη βρόμα.

«Ο συντάκτης του περιοδικού μού έχει ζητήσει να παρουσιάσω μόνο συγγραφείς από μεγάλους εκδοτικούς οίκους» είπε και έπεσε στα γόνατα. Η απόλυτη ξεφτίλα.

«Και δεν μπαίνετε ποτέ στον κόπο να διαβάσετε έστω δέκα σελίδες από αυτά που κατά καιρούς σας στέλνουν;» τον ρώτησα, χωρίς βέβαια να περιμένω κάποια πειστική απάντηση.

«Λυπάμαι» σφύριξε μέσα από τα δόντια του και άρχισε να μυζοκλαίει.

«Κι εγώ» είπα παριστάνοντας τον θλιμμένο.

Τον σημάδεψα και τράβηξα τη σκανδάλη. Δεν άκουσα κανένα μπαμ! Γαμώ τον ερασιτεχνισμό μου, γαμώ! είπα από μέσα μου. Είχα ξεχάσει να βάλω τις σφαίρες. Ο Τριανταφυλλόπουλος όμως είχε πέσει κάτω. Τι μαγικό ήταν αυτό; Γονάτισα και έβαλα το χέρι μου κοντά στα ρουθούνια του. Δεν ανέπνεε. Έπιασα το στήθος του στην περιοχή της καρδιάς. Κανένας κτύπος. Είχε πάθει από την τρομάρα καρδιακή προσβολή. Ο στόχος είχε επιτευχθεί. Βρήκα ένα στυλό και έγραψα ένα σημείωμα. Καθάρισα με ένα πανί που βρήκα στην κουζίνα τα δακτυλικά μου αποτυπώματα. Έφυγα κλείνοντας απαλά την πόρτα πίσω μου.

8. Η ΠΡΩΤΗ ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ

Το μεθεπόμενο απόγευμα, στα γραφεία μεγάλης σε κυκλοφορία και όνομα εφημερίδας, δύο συνάδελφοι δημοσιογράφοι ετοιμάζονταν να ξεκινήσουν τη μέρα τους φλυαρώντας και σχολιάζοντας την καθημερινότητα, ανάμεσα στον πρώτο και τον δεύτερο καφέ.

«Το διάβασες αυτό εδώ;» έκανε ο ένας πίνοντας μια γουλιά από τον καφέ του.

«Ποια από όλα;» ρώτησε ο άλλος αδιάφορα, κοιτώντας προς το παράθυρο που «έβλεπε» στην κεντρική λεωφόρο.

«Να, αυτό εδώ» και του έδειξε με το παχύ σαν λουκάνικο δάκτυλό του, το πρωτοσέλιδο της «Φρέντο».

«Ο υπεύθυνος της πολιτιστικής στήλης της “Φρέντο” βρέθηκε νεκρός. Καρδιακή προσβολή» ανοίγοντας ταυτόχρονα την εφημερίδα στη σελίδα με το κεντρικό θέμα.

«Ε, που είναι το περίεργο σε αυτό;» τον ρώτησε και έβαλε τα χέρια στις τσέπες του κοτλέ παντελονιού του.

«Βρέθηκε ένα σημείωμα δίπλα στο νεκρό. Αυτό είναι το περίεργο. Ποιος να το έβαλε;»

«Ο αρχάγγελος Μιχαήλ. Πού θες να ξέρω εγώ;» είπε και γέλασε συγκρατημένα σαν να άκουσε κάποιο άνοστο αστείο.

«Πρέπει να υπήρχε και άλλος στο σπίτι του. Μπορούσε ο νεκρός να γράψει έστω και ένα γράμμα ή ήταν τόσο ανώμαλος, που είπε κάτσε να γράψω το σημείωμα και μετά πεθαίνω;» είπε και έκλεισε την εφημερίδα.

«Ναι, δίκιο έχεις. Και τι έγραφε το μπιλιέτο;» τον ρώτησε και έβγαλε τα χέρια από τις τσέπες.

«Εις το όνομα όλων των νέων αδικημένων συγγραφέων» είπε ο άλλος και το βλέμμα του περιπλανήθηκε στον χώρο.

«Πολύ περίεργα πράγματα» είπε και πήρε από το γραφείο την εφημερίδα.

«Ναι πράγματι» είπε και κούνησε απορημένος το κεφάλι του.

«Άντε, Θεός σχωρέστον» έκανε καγχάζοντας κι αφήνοντας τη «Φρέντο» στο γραφείο.

«Δεν πιστεύω να έχουμε κάποιο πρόβλημα;» ρώτησε και το βλέμμα του σκοτείνιασε, σαν να έβλεπε ξύπνιος ένα άσχημο όνειρο.

«Σαν τι πρόβλημα;» ρώτησε ο άλλος συνεχίζοντας να αδιαφορεί για το οτιδήποτε.

«Να. Να υπάρχει λέει κάποιος παρανοϊκός νέος συγγραφέας που σκοτώνει προκειμένου να γίνει γνωστός!» είπε, συνεχίζοντας να βρίσκεται μέσα στο κακό όνειρο.

«Δες να κινδυνεύουμε;» αναρωτήθηκε και η αδιαφορία κατόπιν ώριμης σκέψης εξαφανίστηκε.

«Μήπως να ξανακοιτάγαμε τα βιβλία που μας έχουν στείλει όλοι αυτοί οι άσχετοι;» έκανε και μια λάμψη σχηματίστηκε στο βλέμμα του.

«Βρε λες;»

«Για πιάσε ένα από τα πολλά, από τη δεξιά ντάνα, πιάσε αυτό με το πιο ωραίο εξώφυλλο» είπε κουνώντας νευρικά τα χέρια του.

«Να αυτό μου φαίνεται καλό. Για δες, έχει μια κοπελιά που περπατά ανάμεσα σε ποτήρια με κόκκινο κρασί». Κράτησε για λίγο το βιβλίο στα χέρια του, σαν να μην είχε κρατήσει ποτέ στη ζωή του βιβλίο.

«Πώς λέγεται;» ρώτησε με πραγματικό ενδιαφέρον.

«11 ιστορίες για δυστυχημένους πρίγκιπες» είπε και άνοιξε στην τύχη μια σελίδα.

«Ποιος το έχει γράψει;»

«Ένας Αλαγιάννης» είπε με σιγανή φωνή, ανοίγοντας το μπροστινό περύγιο του βιβλίου.

«Θα διαβάσω λίγο, να δω τι γράφει» είπε και του πήρε το βιβλίο από τα χέρια.

«Εντάξει. Πάω μέχρι τον αρχισυντάκτη, να δω τι καλό μάς έχει ετοιμάσει για παρουσίαση σήμερα» είπε και τον χτύπησε φιλικά στον ώμο.

«Κανένα μαλάκα θα σου δώσει!» έκανε ο άλλος με σιγουριά.

«Αφού τα παίρνει από παντού, τι περιμένεις; Ευτυχώς που γλύφουμε και εμείς κάνα κόκαλο, αλλιώς θα είμαστε στην πείνα. Βγαίνει ρε συ Νικολάκη με οκτακόσια ευρώ το μήνα;»

«Στην Αιθιοπία, μπορεί, στην Αθήνα με γυναίκα, σκυλιά, παιδιά, πολύ χλομό».

«Δεν είμαστε και ομορφόπαιδα σαν τον άλλο τον μορφονιό, ξέρεις αυτόν που κάνει την καλλιτεχνική στήλη των κοσμικών, που έγραψε και βιβλίο για τους καλούς τρόπους».

«Το οποίο δεν διαβάζεται» είπε και γέλασε δυνατά.

«Ναι αλλά του κάναμε μια κριτική σούπερ» συμπλήρωσε και κοίταξε τα παπούτσια του. Διαπίστωσε ότι ήταν έτοιμα να διαλυθούν.

«Σαβουάρ βιβρ και παπάρια μάντολες, ας μην είχε πίσω του τον μεγαλοεκδότη και θα σου έλεγα εγώ αν το έβγαζε ποτέ στην κυκλοφορία» έκανε υψώνοντας τη φωνή του.

«Ναι, έκατσε δίπλα στον χωριάταρο σε μια κοσμική εκδήλωση και τον τρέλανε στις γαλιφιές. Και τι ευγενικός που είστε και τι άρχοντας των γραμμάτων και των τεχνών και τι γαλλική παιδεία είναι αυτή που έχετε και...» Σταμάτησε τη ροή του λόγου του, περιμένοντας τον άλλο να τελειώσει την πρόταση που είχε αφήσει στη μέση.

«Και να το βιβλίο στα μπεστ σέλερ. Ο επιμελητής του κειμένου πρέπει να έφτυσε αίμα μέχρι να το διορθώσει» είπε. Δεν ήθελε σε καμία περίπτωση να βρισκόταν στη θέση του.

«Αν έφτυσε λέει. Τον ξέρω τον τύπο. Τον καιρό που έκανε την επιμέλεια είχε κατεβάσει όλους του αγίους κάτω στη γη. Πέντε χέρια το πέρασε για να το κάνει αξιοπρεπές».

«Και λίγα είναι. Αυτό το κείμενο μόνο για αναλφάβητους κάνει».

«Ναι αλλά εμείς κύριοι. Θυμάσαι τι κείμενο του γράψαμε; Ο μπον βιβέρ της κοσμικής ζωής αποφάσισε να δώσει τα φώτα και τις γνώσεις του στον ελλαδικό χώρο, αποτυπώνοντας μέσα σε εκατόν είκοσι σελίδες, οι οποίες διαβάζονται απνευστί, όλο το μεγαλείο της γαλλικής κουλτούρας, προϊόν γνώσης και χρόνιας παραμονής του στην πόλη του φωτός» είπε μειδιάζοντας.

«Που ο μπαστουνόβλαχος έχει δει το Παρίσι μόνο στο σινεμά» και μούντζωσε προς την κατεύθυνση που πιθανολογούσε ότι μπορεί να βρισκόταν ο μπον βιβέρ.

«Τέλος πάντων. Τα εκατό ευρώπουλα που πήραμε, έκαστος, δεν ήταν άσχημα».

«Όχι, μια χαρά ήταν. Η δόση του καταναλωτικού μου. Πάω στον “ξινό” για να πάρω το επόμενο βιβλίο» είπε και ανέβασε το βλέμμα του που είχε κατεβασμένο τόση ώρα.

«Το επόμενο κατοστάρικο εννοείς!» είπε και γυάλισαν τα μάτια του.

«Βιβλίο, κατοστάρικο, το ίδιο είναι» είπε και σαν να συννέφιασε το πρόσωπό του.

«Εντάξει. Θα ρίξω μια ματιά στο βιβλίο του Αλαγιάννη».

Σε λίγα λεπτά επέστρεψε ο Μιχάλης ο Μιχαλιός με το βιβλίο κάτω από τη μασχάλη.

«Αυτή είναι η επόμενη μας αποστολή» είπε και του έδειξε το βιβλίο.

«Ποιος το έχει γράψει;» ρώτησε και έκλεισε τα μάτια του προσπαθώντας να διαβάσει το όνομα του συγγραφέα.

«Ο γνωστός ατάλαντος κλικαδόρος των εκδοτικών σαλονιών» του απάντησε και γύρισε το βιβλίο μπρούμυτα.

«Ποιος από όλους τους γνωστούς; Υπάρχουν καμιά δεκαριά!» είπε και συνέχισε την προσπάθεια να διαβάσει το όνομα.

«Αυτός που έχει παντρευτεί την ασχημομούρα κόρη του μεγαλύτερου εκδότη της Ελλάδας» είπε ο Μιχαλιός και ξεκίνησε να διαβάζει το οπισθόφυλλο.

«Χμ, αυτή κι αν είναι θυσία. Αν ζούσε στους πρωτοχριστιανικούς χρόνους θα τον είχαν ανακηρύξει σε άγιο» είπε και έκανε τον σταυρό του.

«Ναι, αλλά αυτός κάνει τη δουλειά του» είπε, σταματώντας στην πρώτη γραμμή του οπισθόφυλλου.

«Σπουδαία δουλειά. Έχει εκδώσει δέκα βιβλία και δεν έχει πουλήσει συνολικά πάνω από χίλια αντίτυπα. Αξίζει;» ρώτησε και κούνησε ειρωνικά το κεφάλι του.

«Τι να σου πω. Αφού γουστάρει, περί ορέξεως...» αποκρίθηκε και προσπάθησε να διαβάσει τη δεύτερη γραμμή.

«Σωστά. Δεν τρώμε εμείς στη μάπα την καλλονή θυγατέρα του μεγαλοεκδότη» είπε ανακουφισμένος.

«Λοιπόν ας γράψουμε κάτι για το βιβλίο» είπε σταματώντας οριστικά την προσπάθεια ανάγνωσης του οπισθόφυλλου.

«Μα δε θα το διαβάσεις;»

«Για ποιο λόγο;» έκανε αδιάφορα.

«Για να σχηματίσεις άποψη!» είπε ενοχλημένος ο Νίκος ο Νικολάου.

«Το διαβάσω δεν το διαβάσω, τα ίδια δεν θα γράψω;» έκανε, συνεχίζοντας να κρατάει στην έκφρασή του αυτό το αδιάφορο στυλάκι.

«Δίκιο έχεις. Λέω να γράψω ένα μονόστηλο για τον Αλαγιάννη» είπε μέσα από τα δόντια του, σαν να φοβόταν ότι έριχνε ατομική βόμβα.

«Είναι καλός;» ρώτησε και πήγε προς το γραφείο του.

«Ότι διάβασα μου άρεσε. Θα το πάρω σπίτι και μεθαύριο μαζί με τον διαπλεκόμενο θα κοιτάσουμε και αυτόν δίπλα» είπε χαζεύοντας τα περιεχόμενα.

«Ο αρχισυντάκτης τι θα πει;»

«Κάτσε να τον πάρω τηλέφωνο. Θυμάσαι εσωτερικό; Πάντα το ξεχνάω.1201;»

Έγνεψε καταφατικά και ο Νικολάου χτύπησε τους τέσσερις αριθμούς πάνω στο καντράν του τηλεφώνου.

«Κύριε Λώλο, σκεπτόμουν να βάζουμε, έτσι μια φορά το μήνα, ένα μονόστηλο για νέους συγγραφείς» είπε ο Νικολάου έτοιμος να εξαπολύσει τη δεύτερη ατομική βόμβα. Ένας κόμπος ιδρώτα κύλησε από την κορυφή του δεξιού του αυτιού.

«Για ποιον λόγο Νίκο;» ρώτησε με «ψαρωτικό» ύφος ο αρχισυντάκτης.

«Πρέπει να προβάλλουμε τους νέους συγγραφείς, έτσι δείχνουμε και ενδιαφέρον και ανεβαίνει και η ποιότητά μας» είπε, ρίχνοντας τη βόμβα. Θα έσκαγε ή θα ήταν τζούφια;

«Μια φορά τον μήνα;»

«Ναι, μία φορά, ένα μονόστηλο» είπε και μέτρησε από μέσα του. Τρία, δύο, ένα...Ανατίναξη;

«Εντάξει, αν είναι έτσι προχώρα» του είπε ο Λώλος. Και η ειρήνη νίκησε.

9. ΤΑ ΝΕΑ ΕΡΧΟΝΤΑΙ

Βρισκόμουν καρφωμένος πάνω από τρεις ώρες μπροστά από την οθόνη του λαπτοπ μου προσπαθώντας να γράψω μια πρόταση. Είχα δοκιμάσει όλες τις πιθανές και απίθανες μεθόδους άλλα και πάλι τζίφος. Είχα μασήσει πάνω από δέκα μαστίχες ΕΛΜΑ, είχα πιει δέκα κουτάκια μύρα Χάινεκεν, είχα ρουφήξει δύο μεγαλοπρεπή σε μέγεθος και γεύση 'γάρα, είχα αλλάξει τέσσερις ή πέντε φορές τον χώρο εργασίας, από την κουζίνα μέχρι τη μπανιέρα, όλα τα κόλπα που ήξερα τα είχα εφαρμόσει άλλα το μόνο που είχα γράψει ήταν: «Λέγε με Σοφία». Και αυτό δεν θα το είχα γράψει αν το μάτι μου δεν είχε πέσει πάνω στον «Μόμπυ Ντικ». Με μεγάλο σεβασμό και ταπεινότητα απέναντι στο αριστούργημα του Μέλβιλ, είχα απλά ξεπατικώσει την πρώτη-πρώτη θρυλική για όλους τους συγγραφείς φράση του βιβλίου του. Ήθελα να γράψω μια ερωτική ιστορία ανάμεσα σε ένα κορίτσι, τη Σοφία, και τον Περικλή. Είχα σχεδιάσει τη σύνοψη και τον σκελετό του θέματός μου και το μόνο που είχα γράψει ήταν: «Λέγε με Σοφία». Όλα τα υπόλοιπα στοιχεία, ύφος, δομή, αφηγητής, πλοκή, παρέμεναν εγκλωβισμένα στο πίσω μέρος του μυαλού μου και αρνούνταν πεισματικά να βγουν προς τα έξω. Στο τέλος έσβησα τις τρεις λέξεις και ησύχασα. Έκλεισα τον υπολογιστή και το μυαλό μου πήγε πάλι στην Αθανασία. Ξέρετε βέβαια ποια ήταν η

Αθανασία. Η Αθανασία ήταν αυτό που γράφουν τα ρομάντζα με το φτηνό χαρτί, ο απόλυτος έρωτας. Κάποια στιγμή είχε περάσει από το μυαλό μου να πουλήσω την ιστορία της αγάπης μας στη μετρ του είδους, αξιότιμη κυρία Καραμπαμπά. Δεν θα απαιτούσα πολλά: με ένα ποσοστό της τάξης του μισού τοις εκατό από τις πωλήσεις των βιβλίων, θα ήμουν ικανοποιημένος. Αλλά γιατί να έμπαινα σε αυτή τη διαδικασία; Αν ήθελα θα μπορούσα να το γράψω και μόνος μου. Τι σκατά μεγάλο λογοτεχνικό ταλέντο ήμουν, αν δεν κατάφερα να γράψω κάτι; Δεν λένε στους συγγραφείς, στα διάφορα σεμινάρια που κυκλοφορούν κατά κόρον στους λογοτεχνικούς χώρους, γράψε για αυτό που ξέρεις;

Είχα χωρίσει με την Αθανασία κοντά στον ένα χρόνο. Δεν την είχα ξεπεράσει. Κάθε φορά που τη σκεφτόμουν, δηλαδή πάνω από τριάντα φορές την ημέρα, ένιωθα ένα σφίξιμο στην καρδιά. Εκείνο το μαύρο Σάββατο που έφυγα σαν το σκυλί με την ουρά στα σκέλια, είχα δίπλα μου τον φίλο μου στις δύσκολες στιγμές Χένρι Τσινάσκι. Μαζί πήγαμε σε όλα τα γνωστά χαμαιτυπεία του κέντρου των Αθηνών, μαζί ξεράσαμε στη γωνία Γερανίου και Ευριπίδου, μαζί ξεφτιλιστήκαμε σε ένα πορνείο-ξενοδοχείο, ένα από τα πολλά της οδού Αθηνάς, όταν πήγαμε με αυτή την έγχρωμη πόρνη φερμένη από κάποιο χωριό μέσα στη ζούγκλα ή απλωμένο δίπλα σε μια όαση της ερήμου (ποιος ξέρει;) της Αφρικανικής ηπείρου. Και την επόμενη μέρα το μόνο που είχε μείνει ήταν ένα στόμα-παπούτσι και ένα κεφάλι-καζάνι. Αυτό που θέλαμε, να νεκρώσουμε την καρδιά, δεν το είχαμε καταφέρει, παρότι φέραμε το σώμα στα όριά του.

Άνοιξα πάλι τον υπολογιστή. Ήθελα να κάνω τη συνηθισμένη βόλτα μου προς το κατάστημα ψιλικών ειδών του Βασίλη. Ξεπατίκωσα για ακόμη μια φορά ένα ποίημα του αγαπημένου μου Μπωντλαίρ και με το έντυπο υλικό στα χέρια μου πήγα προς τα κει.

Ο Βασίλης με περίμενε. Του έδωσα το νέο πόνημα και ένα χαμόγελο εμφανίστηκε στα λιπόσαρκα μάγουλά του.

«Αυτό είναι πολύ καλό. Θα την κάνει σκόνη τη δικιά μου, έτσι δεν είναι;» ρώτησε σαν να προσπαθούσε να πείσει τον εαυτό του.

«Εννοείται, φίλε μου, εννοείται, μιλάμε για υψηλή τέχνη» του απάντησα κομπάζοντας για την ποιότητα της τέχνης μου.

Έκατσα στη συνηθισμένη μου γωνία και άρχισα την αγαπημένη μου ασχολία. Ξεφύλλισα με μια δόση μελαγχολίας τολμώ να πω, τα φύλλα των εφημερίδων, ώσπου σε ένα μονόστηλο μεγάλης εφημερίδας είδα την κριτική των Νικόλαου Νικολάου και Μιχάλη Μιχαλιού. Το εξώφυλλο του βιβλίου μου και πέντε, κολακευτικές μπορώ να πω για το ύφος των δύο φαρμακερών φιδιών της δημοσιογραφίας, γραμμές: Στην πρώτη του εκδοτική απόπειρα, ο Αριστοτέλης Αλαγιάννης περιγράφει τις εκδοχές ζωής ενός εικοσιπεντάρη-τριαντάρη άντρα που πίνει, προσπαθεί να ρίξει γκόμενες, μαστουρώνει, πηδάει, αφελώς αναλώνεται ή πεθαίνει. Για να εξηγούμαστε, το γεγονός ότι έφτιαξε ένα βιβλίο «αντιάρλεκιν», για άντρες, τον τοποθετεί ψηλά στο ενδιαφέρον μας.

Σχεδόν πέταξα από τη χαρά μου. Το σχέδιο μου είχε αρχίσει να αποδίδει καρπούς. Έβγαλα από την αριστερή μου τσέπη το μοναδικό κέρμα που είχα και το έδωσα στον Βασίλη. «Αυτή θα την αγοράσω» έκανα θριαμβευτικά στον έκπληκτο Βασίλη. Δεν με είχε ξαναδεί σε τέτοια έκρηξη γενναιοδωρίας και σπατάλης. «Ό,τι πεις Αριστοτέλη» είπε και έβαλε το κέρμα στο πρόχειρο ταμείο που κρατούσε κάτω από τον κεντρικό πάγκο του μαγαζιού του.

Αργά το απόγευμα της ίδιας μέρας, μου τηλεφώνησε ο εκδότης.

«Θρίαμβος, Αριστοτέλη, θρίαμβος» έκανε και άκουσα περίεργους θορύβους. Υπέθεσα ότι πήδαγε από τη χαρά του.

«Τι έγινε, κέρδισα το κρατικό βραβείο διηγημάτων και δεν το πήρα χαμπάρι;» ρώτησα με σαρκαστική διάθεση.

«Αφού ξέρεις, για τι πράγμα μιλάω» είπε ο Δημοσθένης. Ο θόρυβος από τα «ιπτάμενα» παπούτσια είχε σταματήσει.

«Μάλλον».

«Για τη βιβλιοκριτική» έκανε σοβαρά.

«Ναι τη διάβασα...» είπα λες και είχα διαβάσει το πιο βαρετό και αδιάφορο άρθρο στην εφημερίδα.

«Και δεν είσαι χαρούμενος;» ρώτησε με απορία.

«Περιμένω και τις υπόλοιπες κριτικές» είπα και κοίταξα τον απέναντι τοίχο. Πάνω του έβλεπα τα μελλοντικά βιβλία μου, όλα βραβευμένα με το πρώτο βραβείο από την Ακαδημία Αθηνών.

«Θα έρθουν σίγουρα και άλλες, αρκεί...» είπε και σώπασε.

«Αρκεί;» ρώτησα περιμένοντας το αναμενόμενο.

«Αρκεί να ενεργήσεις όπως και στην περίπτωση του Τριανταφυλλόπουλου» είπε ψυχρά. Τόσο ψυχρά που ένιωσα να παγώνει το αυτί μου, λες και βρισκόμουν σε κάποια έρημο χιονιού στη Σιβηρία ή στα Ιμαλάια. Ο εκδότης μου με είχε μια στο κρύο και μια στη ζέστη. Μια φαινόταν αναποφάσιτος, μια αποφασισμένος.

«Μα αφού πέθανε από καρδιακή προσβολή» είπα θέλοντας να δω την αντίδρασή του, έτσι χωρίς κάποιο ιδιαίτερο λόγο. Απλώς για την ψυχολογική πλευρά του πράγματος.

«Και το σημείωμα, ποιος το έβαλε; Ο Στήβεν Κινγκ;» ρώτησε και άκουσα το δυνατό γέλιο του.

«Εντάξει, απλά δεν θέλω να το πολυσυζητήσουμε το θέμα. Αισθάνομαι κομματάκι άβολα» είπα θέλοντας να κλείσω οριστικά το κεφάλαιο «Τριανταφυλλόπουλος».

Δεν ήθελα ο Δημοσθένης να γίνει συνέταιρος στις παρανομίες μου. Ήθελα να μου δίνει μόνο πληροφορίες. Τίποτα άλλο. Ο Δημοσθένης δεν ήταν άνθρωπος για πολλά πολλά. Δεν έπρεπε να του ζητήσω να ξεπεράσει τις αντοχές του.

«Οκ».

«Επόμενος στόχος;» ρώτησε. Προφανώς, ο Δημοσθένης, σεβόμενος την επιθυμία μου, γύρισε κάπως ή τουλάχιστον προσπάθησε να γυρίσει τη συζήτηση.

«Νομίζω ότι έφτασε η ώρα των λογοτεχνικών περιοδικών» είπα αποφασιστικά.

«Λες;»

«Μάλλον. Θα δείξει».

«Ό,τι πληροφορία χρειαστείς, νομίζω ότι μπορώ να σ' τη δώσω».

«Εντάξει».

«Καλό βράδυ, ελπίζω να έχεις ξεκινήσει να γράφεις κάτι καλό. Θα μας χρειαστεί λίαν συντόμως ένα νέο σου κείμενο».

«Το παλεύω. Καλό βράδυ».

«Στο επανιδείν».

Έβαλα ένα μαρτίни με πάγο και έκατσα στη μοναδική πολυθρόνα του σπιτιού μου. Στην πρώτη γουλιά ήθελα να πάρω τηλέφωνο τον Μαμαλούκα για να τον συγχαρώ για τον εξαιρετικό τίτλο ενός από τα βιβλία του. Όσο υπάρχει αλκοόλ υπάρχει ελπίδα λοιπόν, αγαπητέ Αριστοτέλη, είπα στον εαυτό μου και έκλεισα τα μάτια μου, ώστε να σκεφτώ τα επόμενα βήματά μου.

10. ΝΕΟΣ ΣΤΟΧΟΣ

Δεν είχα —τελικά— ξεκαθαρίσει μέσα μου ποιος θα ήταν ο επόμενος μου στόχος. Έπρεπε να χτυπήσω στον χώρο των λογοτεχνικών περιοδικών ή έπρεπε να κάνω άλλο ένα χτύπημα στον χώρο της έντυπης δημοσιογραφίας; Ένα χτύπημα εμπνευσμένο από τον τρομοκράτη-αγιογράφο ή από κάποιον ήρωα μυθιστορήματος; Ή θα ήταν καλύτερα να προχωρήσω με το δικό μου προσωπικό στυλ, όσο πρωτόλειο και αν ήταν αυτό;

Αυτά τα ερωτήματα με βασάνιζαν κατά τη διάρκεια της καθημερινής, καθιερωμένης από χρόνια, χασισόποτίας μου. Ο Σιγμούνδος τι θα έλεγε για όλα αυτά; Ήμουν ένας ονειροπόλος ή απλά ένας θεοπάλαβος που δεν ήξερε τι του συμβαίνει; Άνοιξα για ακόμη μια φορά τον υπολογιστή μήπως και έγραφα καμιά σελίδα. Ήθελα, αν μη τι άλλο, να ακολουθήσω το σύστημα της Βιρτζίνια Γουλφ. Διακόσιες πενήντα λέξεις μόνο την ημέρα, αλλά βρέξει-χιονίσει, κάθε μέρα. Άρχισα να πατάω τα πλήκτρα. Έγραφα πέντε λέξεις, τις έσβησα. Μήπως δεν ήταν γραφτό να δημιουργήσω αυτό το μυθιστόρημα; Μήπως αν έπαιρνα τηλέφωνο την κυρία Πίτσα Μητέρα σε κάποιο 090 θα μου έλυνε τις απορίες ή να προτιμούσα τον συνάδελφο κιόλας Τζιμ Διαβολάκο; Θα λάμβανα τις απαντήσεις που ζητούσα; Σκέφτηκα την Μαϊντανίδα και την τράπουλά της. Αυτή θα μου έδινε τη λύση. Αλλά ούτε που την ήξερα πέρα από το εξαιρετικό, στις πωλήσεις μόνο, βιβλίο της. Κάποια στιγμή που θα γινόμουν μεγάλος και τρανός συγγραφέας και θα ήμουν γραμμένος στην ένωση Ελλήνων συγγραφέων θα τη γνώριζα. Και τότε θα την έπειθα να μου ρίξει τα χαρτιά. Πολύ μακρινά όλα αυτά βεβαίως βεβαίως. Έξυσα την κεφαλα μου μπας και κατεβάσει καμιά ιδέα. Ωπ, κάτι μου ήρθε. Ήταν αυτή η μεγάλη στιγμή της δημιουργίας;

Δεν ξέρω γιατί επιλέγω αυτόν τον τρόπο επικοινωνίας. Ίσως γιατί φοβάμαι να σε αντικρίσω, ίσως γιατί επιδιώκοντας να σε συναντήσω βρήκα μπροστά μου απροσπέλαστο τείχος. Ίσως γιατί μπορώ να αποτυπώσω στο χαρτί καλύτερα αυτά που νιώθω. Η ουσία είναι ότι χωρίσαμε. Δεν ξέρω τι φταίει πιο πολύ. Οι καταστάσεις ή τα πρόσωπα. Ίσως να έχω, που μάλλον έχω, το μεγαλύτερο μερίδιο ευθύνης. Ίσως σε θεώρησα δεδομένη. Και αυτό δεν είναι καθόλου μα καθόλου καλό. Σίγουρα έφταιξε ο εγωκεντρισμός μου, η ξεροκεφαλιά μου και λιγάκι (;) η ζήλια μου, η κτητικότητα μου. Δεν σε άφησα να αναπνεύσεις όταν εσύ ήθελες. Δεν σε καταλάβαινα. Ναι, αυτό το παραδέχομαι. Αλλά και εσύ αφού ήξερες τον παλιμπαιδισμό μου, όσον αφορά το εγώ μου, γιατί δεν έκανες λίγο πίσω; Είδες; Πάλι

μιλάω για μένα. Δεν το θέλω, απλώς βγαίνει. Εντάξει δεν είμαστε τέλειοι. Έβλεπες ότι πολλές φορές ζήλευα, νομίζω κάποιες φορές είχα δίκιο. Αλλά εσύ εκεί, με τσίγκλαγες. Από πείσμα ίσως; Από εγωισμό; Ίσως επειδή αυτός είναι ο χαρακτήρας σου. Έπαιρνες τοις μετρητοίς ότι σου έλεγα. Γιατί; Αφού ήξερες τι χαρακτήρας ήμουν. Και το πέταγες σε στιγμή άσχετη, στέλνοντάς με αδιάβαστο. Και εγώ τις βλακείες σου, που δεν ήταν σημαντικές τις άφηνα να περνάνε στο ντούκου, γιατί απλώς δεν με ένοιαζε, απλώς σε αγαπούσα χωρίς όρους και συμφωνίες. Όχι ότι εσύ έκανες το αντίθετο. Διαφορετικός τρόπος αντίδρασης. Σε αγάπησα τόσο πολύ και τολμώ να πω, κοντά δώδεκα μήνες από τότε, θυμάσαι, στη γιορτή της αγαπημένη μας φίλης, ακόμη σε αγαπώ. Αλλά εσύ, σημάδι κανένα. Τσάμπα πήγε το μήνυμα που μου έστειλες εκείνο το βράδυ. Σε χρειάστηκα αλλά εσύ απούσα. Αυτό που μας χαρακτηρίζει και τους δύο μπορεί να είναι ο εγωισμός, στην ωραία του έκφραση, αυτός που μπορεί να κάνει τα πάντα δυνατά, καμιά φορά όμως φέρνει και την καταστροφή. Δεν βοήθησες όταν σε έψαξα στο «Μπαρφλάι», απλώς το άφησες να προσπεράσει. Ίσως να έκανα το ίδιο λάθος τότε, που κάναμε την ανταλλαγή των πραγμάτων μας. Ίσως έπρεπε αυτά που σου γράφω να σ' τα έλεγα τότε ή πιο πριν. Νιώθω κενός, χωρίς τη συντροφιά σου. Ο τρόπος που μου μιλούσες, ο τρόπος που έκανες αυτές τις αστείες γκριμάτσες, όλο σου το είναι με είχε συνεπάρει. Η καρδιά μου ακόμη σε ζητά. Αν και η δική σου σου λέει το ίδιο, ας κάνουμε άλλη μια προσπάθεια. Να βγούμε να τα πούμε, σαν κάποιοι που χάθηκαν για καιρό και η τύχη τους έφερε πάλι κοντά. Να περάσουμε όπως είχαμε περάσει εκείνη την αξέχαστη Κυριακή, θαρρώ τέλος Νοέμβρη ήταν. Αν πάλι αυτά που σου γράφω σου φαίνονται αρλούμπες ή ήδη είσαι πολύ μακριά πες ότι δεν το διάβασες ποτέ αυτό το γράμμα και κράτησέ με στη μνήμη σου σαν μια γλυκιά ανάμνηση.

Γαμώτο. Πάλι μπούρδες έγραφα. Πάλι για την αγάπη που έχασα. Πάλι για την Αθανασία. Τα γράμματα ήταν θαμπά. Όχι δεν είχα κάνει λάθος τη γραμματοσειρά. Απλώς τα δάκρυα έτρεχαν ποτάμι.

Γαμώτο και πάλι. Συγκεντρώσου, Αριστοτέλη, συγκεντρώσου. «Αποφάσισε τι θέλεις να κάνεις, τον συγγραφέα ή τον σύγχρονο Ρωμαίο;» ρώτησα τον εαυτό μου. Και εκείνος μου απάντησε, χωρίς βέβαια μεγάλη σιγουριά! «Τον συγγραφέα, Αριστοτέλη, τον συγγραφέα». Έσωσα το αρχείο με το κλασιάρικο όνομα «πληγωμένη καρδιά.doc» και στρώθηκα πάλι στη δουλειά. Αποφάσισα, χωρίς να το πολυσκεφτώ, να παρατήσω την ιστορία αγάπης που είχα στο μυαλό μου. Θα έγραφα κάτι άλλο, κάτι διαφορετικό, κάτι ας πούμε σε αστυνομικό στυλ. Γιατί όχι; Στη νεοελληνική λογοτεχνία, δεν υπήρχαν πολλοί λογοτέχνες του είδους. Το αναγνωστικό κοινό ήταν περιορισμένο, αλλά πίστευα ότι μπορούσα να κάνω την υπέρβαση. Ή θα μπορούσα να δημιουργήσω από το πουθενά ένα νέο ρεύμα. Ένα είδος ανάμεσα σε αστυνομικό μυθιστόρημα με συναισθηματικές προεκτάσεις διανθισμένο (που τη βρήκα αυτή τη λέξη;) επίσης με στοιχεία αμερικανικής γκλαμουριάς και ελληνικού βλαχο-μπαρόκ. Α, ναι αυτό θα έκανα. Έπιασα στυλο και χαρτί. Σχεδίασα τον σκελετό της ιστορίας. Δεν μου άρεσε. Έκανα το χαρτί χίλια κομμάτια. Νέα προσπάθεια, νέο σκίσιμο. Τα παράτησα. Προφανώς δεν ήταν η μέρα μου.

Άφησα λοιπόν κατά μέρος τη συγγραφή. Πήρα τηλέφωνο τον προμηθευτή μου. Είχα ξεμείνει από χόρτο και έπρεπε να εφοδιαστώ τουλάχιστον με πέντε-δέκα γραμμάρια. Το καλό με αυτό το συμπαθέστατο παιδί από τη Μεσσηνία, ήταν ότι μου χορηγούσε χασίσι επί πιστώσει. Κάτι σαν ανοικτό δάνειο. Είχε εντυπωσιαστεί από το γεγονός ότι ήμουν συγγραφέας. Του φαινόταν κάτι το εξωπραγματικό αυτό που έκανα, μιας και εκείνος δεν μπορούσε να χαράξει ούτε ένα γράμμα πάνω στο χαρτί.

Σε μισή ώρα βρισκόμουν στην πλατεία των Εξαρχείων. Το θρυλικό στέκι της κουλτούρας της δεκαετίας του εβδομήντα και του ογδόντα, το οποίο σήμερα έχει μετατραπεί σε ένα τεράστιο αμερικάνικο χαμπουργκεράδικο. Ψεύτικη λάιφ στάιλ λάμψη, χαμογελαστά κέρνα ανδρείκελα και μη μου άπτου συμπεριφορές. Πήρα το δάνειο «ζωής» και κατέβηκα με τα πόδια τη Θεμιστοκλέους. Στον δρόμο μου συνάντησα τα γραφεία του λογοτεχνικού περιοδικού «Πρόταση». Γνώριζα ότι μία

βιβλιοκριτικός τηρούσε στήλη τόσο στο εν λόγω περιοδικό όσο και στη δεύτερη μεγαλύτερη σε κυκλοφορία ημερήσια εφημερίδα. Δεν θα ήταν κακή ιδέα να την συναντούσα. Ίσως αυτή να ήταν ο επόμενος στόχος.

Ανέβηκα με αργά βήματα τα σκαλιά. Δεν βιαζόμουν. Δεν είχα τίποτα να χάσω, μπορεί να μην είχα τίποτα να κερδίσω. Ζήτησα την κύρια Τσαγκάρη και το δεξί χέρι της —μάλλον— γραμματέως μου έδειξε ένα γραφείο στο τέρμα της αίθουσας. Την πλησίασα και με μια καλημέρα της απέσπασα την προσοχή από το βιβλίο που διάβαζε. Με κοίταξε με ένα βλέμμα που θύμιζε δύστροπη διευθύντρια σχολείου.

«Καλημέρα και σε εσάς, κύριε» είπε και βούτηξε πάλι στις σελίδες του βιβλίου.

«Αυτό που διαβάσετε είναι ενδιαφέρον;» τη ρώτησα, μάλλον αδιάφορα.

«Αρκετά» είπε με στόμφο. «Γιατί ρωτάτε;» συνέχισε, κοιτάζοντάς με από πάνω μέχρι κάτω.

«Απλώς θέλω να δω τι διαβάσει μια βιβλιοκριτικός» απάντησα με το πιο κολακευτικό ύφος που διέθετε το ρεπερτόριό μου.

«Σας ενδιαφέρει;» ρώτησε με μια ευχαρίστηση στο βλέμμα.

«Βεβαίως» είπα με μια δόση σιγουριάς.

«Μπορώ να μάθω το γιατί;» ρώτησε και έκλεισε το βιβλίο. Το βλέμμα της μου θύμιζε πάλι αυτό της διευθύντριας.

«Βέβαια. Πάντα ήθελα να μάθω πώς κρίνει ένα βιβλίο, μία ειδικός» έκανα ταπεινά και χαμήλωσα το κεφάλι μου μπροστά στο «είδωλό» μου.

«Είσαστε στον χώρο ή σκέπτεσθε να τον ακολουθήσετε;» ρώτησε με διερευνητική διάθεση.

«Όχι ακριβώς» είπα και ύψωσα λίγο τη φωνή μου.

«Τότε;» με ρώτησε και νόμιζα ότι θα μου έριχνε δέκα μέρες αποβολή.

«Ονομάζομαι Αλαγιάννης και είμαι συγγραφέας» απάντησα. Ήμουν βέβαιος ότι δεν με είχε ακούσει ποτέ. Είχα πάρει το μάθημά μου από τον κύριο Τριανταφυλλόπουλο.

«Μάλιστα. Το λοιπόν» είπε σαρκαστικά.

«Σας είχα στείλει προ ημερών ένα αντίτυπο του βιβλίου μου και θα ήθελα να μου πείτε τη γνώμη σας πάνω σε αυτό» της είπα και περίμενα στα σίγουρα μια μαλακισμένη απάντηση.

«Γνωρίζετε πόσα βιβλία λαμβάνω καθημερινώς, κύριε Αλαγιάννη;» ρώτησε, συνεχίζοντας στο ίδιο σαρκαστικό στυλάκι.

«Όχι πραγματικά» της είπα. Η μαλακισμένη απάντηση είχε γίνει ερώτηση. Ο επιθετικός προσδιορισμός, ο ίδιος.

«Πάνω από είκοσι. Δεν έχω τον χρόνο να τα διαβάσω όλα» είπε και έβγαλε τα γυαλιά από την τσέπη της

«Και πώς επιλέγετε αυτά που παρουσιάζετε στη στήλη σας;» ρώτησα προσπαθώντας να λύσω το μυστήριο, αυτό που βασανίζει όλους τους εν δυνάμει ή μελλοντικούς ή καταξιωμένους συγγραφείς.

«Αυτό είναι κάτι που δεν σας αφορά, νομίζω» αποκρίθηκε θυμωμένα και έβαλε τα γυαλιά της πάνω από το τελευταίο κουμπί του πουκαμίσου της.

«Ναι, φυσικά» είπα λιγάκι χολωμένος. Δεν είχα καταφέρει να βρω την απάντηση στο αιώνιο ερώτημα των συναδέλφων μου.

«Με θέλετε κάτι άλλο;» ρώτησε και πήγε να σηκωθεί από τη θέση της.

«Όχι, πήρα αυτό που ήθελα. Αλήθεια, σκοπεύετε να το διαβάσετε μετά από αυτή την επίσκεψή μου;» ρώτησα, προσπαθώντας να της δώσω μια τελευταία ευκαιρία. Κάτι σαν το φιλί της ζωής την ύστατη στιγμή.

«Δεν το νομίζω. Δεν μπορώ να αφήσω τα καινούρια βιβλία του Μελαχρινούλη, του Ξυλόπουλου και της Γαρυφαλλίδου για χάρη σας» είπε και σηκώθηκε. Μου γύρισε την πλάτη και πήγε προς το παράθυρο.

«Έχετε δίκιο. Σας ευχαριστώ πολύ για τον χρόνο σας» της είπα την ώρα που βρισκόμουν κοντά στο γραφείο της γραμματέως.

«Χαίρετε», άκουσα μια φωνή από το υπερπέραν.

Δεν ανταπέδωσα τον χαιρετισμό. Πρώτον, γιατί είχα φτάσει στο πρώτο σκαλοπάτι της εξόδου και δεν θα με άκουγε ακόμα και αν την αποκαλούσα με όλη τη δύναμη της φωνής μου μαλακομπούκωμα και, δεύτερον, γιατί δεν γούσταρα να πω «χαίρετε» χωρίς να το εννοώ.

Η πιθανότητα είχε γίνει βεβαιότητα. Η κυρία Τσαγκάρη θα ήταν ο επόμενος στόχος μου. Δεν ήμουν ο γνωστός κόμικ-ήρωας δικαστής Ντρεντ, αλλά δεν μπορούσα να αφήσω ατιμώρητη αυτή τη βιβλιο-βρικόλακα. Θα της κάρφωνα έναν ξύλινο πάσσαλο στην καρδιά.

11. ΕΚΤΕΛΕΣΗ

Τηλέφωνο στον Δημοσθένη. Πήρα τις πληροφορίες που ήθελα σχετικά με τη φιλότατη κυρία Τσαγκάρη. Μάλλον ο εκδότης δεν τη συμπαθούσε ιδιαίτερα· μου είπε όλα όσα γνώριζε χωρίς δεύτερη σκέψη. Χωρίς ηθικά διλήμματα. Τι να πω; Ποιος μπορεί να καταλάβει τη ψυχή του ανθρώπου; Εδώ δεν τα καταφέρνουν ψυχίατροι και ψυχολόγοι, θα τα κατάφερνα εγώ;

Υπήρχε η φήμη ότι η αγαπητή βιβλιοκριτικός ήταν λάτρης των «τεκνών». Ήθελα να διαπιστώσω με τα ίδια μου τα μάτια αν αυτή η φήμη τελικά ήταν πραγματικότητα.

Το ίδιο βράδυ στήθηκα κάτω από την είσοδο της πολυκατοικίας της. Το σπίτι βρισκόταν στα σύνορα του Κουκακίου με την Ακρόπολη. Την περίμενα διαβάζοντας μία ερωτική ιστορία μητέρας και γιου που είχα τυπώσει το απόγευμα της ίδιας μέρας από το καλύτερο ελληνικό σάιτ, κατά την ταπεινή μου γνώμη, το «Tsontonios.gr». Την ώρα που η μαμά Ζήνα έπαιζε με τα «εργαλεία» του μικρού Αλέξη, η Τσαγκάρη έκανε την εμφάνισή της. Άφησα τις λέξεις και την ακολούθησα πεζή. Σε δέκα λεπτά η δημοσιογράφος είχε περάσει την είσοδο του «Δέλτα», το αιώνιο μπαρ των τεκνατζούδων. Χωρίς δεύτερη σκέψη μπήκα μέσα. Η μουσική δεν ήταν καθόλου άσχημη. Το μόνο που με χάλασε ήταν η μυρωδιά από τα ιδρωμένα κορμιά των εκστασιασμένων από τη μουσική θαμώνων. Την κοίταξα, το ίδιο έκανε κι αυτή. Πήγα προς το μέρος της.

«Γεια σου» έκανα κουνώντας αποφασιστικά το χέρι μου.

«Γεια σου, εσένα κάπου σε ξέρω» απάντησε σε τόνο που θύμιζε φωνή σε χοτ λάιν.

«Με είδες λίγες ώρες πριν, στα γραφεία του περιοδικού» της είπα και έκλεισα πονηρά το μάτι.

«Α, ναι» είπε και η φωνή της έγινε σοβαρή, ουδέτερη, όπως την είχα πρωτακούσει στα γραφεία του περιοδικού.

«Και, τελικά, το πεπρωμένο μάς έδειξε τον δρόμο. Δεν ήξερα ότι έρχεσαι εδώ» είπα προσπαθώντας να την κάνω να ξεχάσει την κουβέντα που είχαμε κάνει στο γραφείο της. Ταυτόχρονα την χάιδεψα στο έξω μέρος των μηρών. Το είχα κάνει να φανεί ως ατύχημα.

«Ούτε και εγώ» είπε αναστενάζοντας βαθιά, με λιγωμένη φωνή. Με αυτό το μικρό και μαγικό κόλπο μου κατάφερα να την επαναφέρω στο στυλ του πληρωμένου τηλεφωνικού σεξ.

Με κοίταξε βαθιά μέσα στα μάτια και έσκυψε να με φιλήσει. Τραβήχτηκα. Δεν είχα καμιά όρεξη να φιλήσω τη μητέρα μου και ειδικότερα με γλώσσα. «Πού είσαι

Αθανασία να δεις τον πρώην γκόμενό σου» σκέφτηκα και κρέμασα στα χείλη μου ένα πικρό χαμόγελο.

«Τι, δεν γουστάρεις;» τσίριξε και ένα διπλανό ζευγάρι ίδιας κατηγορίας γύρισε και μας κοίταξε με περιέργεια.

«Γουστάρω, αλλά όχι εδώ» είπα και έριξα ένα επιθετικό βλέμμα στο ζευγαράκι.

«Πάμε στις τουαλέτες;» με ρώτησε τρέμοντας από τη λαχτάρα για την προδιαγραφόμενη ερωτική μας επαφή.

«Δεν μπορώ έτσι» της απάντησα και μαζεύτηκα.

«Γιατί;» ρώτησε με την απογοήτευση να κάνει πάρτι στο πρόσωπό της.

«Κάτσε, ακόμα δεν συστηθήκαμε. Εννοώ, δεν γνωρίζει ο ένας το μικρό όνομα του άλλου» έκανα, προσπαθώντας να της τονώσω το ηθικό.

«Δίκιο έχεις. Πυθιάδα» είπε και χαμογέλασε πλατιά. Έμεινα με το στόμα ανοιχτό. Πυθί τι; Τι ακριβώς όνομα ήταν ετούτο;

«Αριστοτέλης» έκανα μαγκωμένος. Τώρα δηλαδή με δούλευε ψιλό γαζί;

«Τέλεια, ταιριάζουν και τα ονόματα» έκανε χαρούμενα. Αληθινά χαρούμενη.

«Τι εννοείς;» έκανα απορημένος. Η αποτυχία του εγχειρήματος ήταν προ των πυλών.

«Ο Αριστοτέλης και η Πυθιάδα δεν κάνανε την ίδια δουλειά πριν δύο χιλιάδες χρόνια;» ρώτησε και μου έστειλε ένα φιλάκι.

«Μάλλον» απάντησα εννοώντας ναι.

«Η Πυθιάδα ήταν σύζυγος του Αριστοτέλη. Ο νονός μου είχε τρέλα με την αρχαία Ελλάδα, όπως κι ο πατέρας μου» είπε ξεκαθαρίζοντας το τοπίο.

«Άρα μια επανάληψη είναι εντός λογικών πλαισίων. Το πεπρωμένο μάς οδηγεί εκεί. Άλλωστε μην ξεχνάς ότι η επανάληψη είναι η μητέρα της μάθησης» είπε και γέλασε κελαριστά.

«Ντρέπομαι, θέλω χώρο και χρόνο» και ακούμπησα με το γόνατό ελαφριά τον μηρό της, από τη μέσα μεριά αυτή τη φορά. Κατάλαβα ότι είχε ανατριχιάσει μέχρι το κόκαλο.

«Δηλαδή;» ρώτησε και προσπαθούσε να κρύψει την ερωτική ανατριχίλα. Η φωνή της όμως έπαιζε τον ρόλο του Εφιάλτη στις Θερμοπύλες.

«Θέλω σπιτικά πράγματα» έκανα και έβαλα το χέρι μου πίσω στην πλάτη της, αγγίζοντας το πάνω μέρος των γλουτών της.

«Πάμε σπίτι μου;» έκανε λάγνα.

«Νόμιζα ότι δεν θα το έλεγες ποτέ!» της είπα. Ήταν έτοιμη. Την είχα ψήσει στη θερμοκρασία που έπρεπε.

Με αγκάλιασε και φύγαμε από το «Δέλτα». Ο δρόμος ήταν στρωμένος με ροδοπέταλα. Η κύρια Τσαγκάρη δεν γνώριζε ότι, ευτυχισμένη μέσα στην ηδονή και την άγνοιά της, βάδιζε προς το τέλος της διαδρομής.

Ανεβήκαμε στο διαμέρισμά της με βήμα ταχύ. Έβαλε το κλειδί στην κλειδαριά και άνοιξε τις πύλες της κολάσεως. Με βούτηξε από τη μέση και ριχτήκαμε στον καναπέ. Πήγε να με φιλήσει. Την τελευταία στιγμή, γύρισα το πρόσωπό μου και το φιλί της έσκασε στο δεξί μου μάγουλο.

«Τι έχεις; Δεν πιστεύω να κουβαληθήκαμε μέχρι εδώ για το τίποτα;»

Δεν ήξερα με ποιον τρόπο θα μπορούσα να την αποφύγω και να επιτύχω το σχέδιό μου. Αν της πρότεινα να γεμίσουμε τη μπανιέρα νερό για να κάνουμε ένα μπανάκι πριν τη σεξουαλική επαφή; Αν την άφηνα να μπει πρώτη και όλο τυχαίως μου έπεφτε το αναμμένο πιστολάκι μέσα στο νερό; Μπα, δεν θα άντεχα τέτοιο θέαμα. Ή αν έκανα πως πεινάω; Την ώρα που θα έβγαζε τα αυγά από το ψυγείο, εγώ τάχα μου-τάχα μου για να την βοηθήσω έβγαζα το τηγάνι από κάποιο ντουλάπι της κουζίνας και το τοποθετούσα αντί πάνω στο μάτι, στο κεφάλι της; Δεν ήταν άσχημη ιδέα αυτή.

Θεωρώντας, η Τσαγκάρη, τη σιωπή μου ως δειλία, πήρε την πρωτοβουλία. Έβγαλε από ένα νιού έιτζ κομοδίνο ένα σακουλάκι διάφανο γεμισμένο μέχρι πάνω με άσπρη σκόνη.

«Ξέρεις τι είναι αυτό;» ρώτησε και άνοιξε προσεκτικά το σακουλάκι.

«Τι;» αποκρίθηκα, κάνοντας τον ανήξερο.

«Αυτό είναι το πασπαρτού που ξεκλειδώνει όλες τις κλειδαριές» είπε χωρίς ντροπή.

Σοκαρίστηκα από τη χυδαία ωμότητα αυτής της «μεγάλης» βιβλιοκριτικού. Άβυσσος η ψυχή του ανθρώπου. Μα τόσο λυσσάρα; αναρωτήθηκα, βγάζοντας έναν αναστεναγμό γεμάτο μελαγχολία.

Με μια τηλεκάρτα άρχισε να σπάει την κόκα σε ένα μικρό καθρεφτάκι, που είχε βγάλει λίγες στιγμές πριν από το κομοδίνο. Μπράβο, οργάνωση, σκέφτηκα και χαμογέλασα.

«Σου αρέσει τώρα το σκηνικό, ε;»

«Ναι, γιατί όχι;» είπα. Πάντα είχα ανοιχτούς ορίζοντες στον δρόμο της πνευματικής ευεξίας.

Έβγαλε ένα εικοσάρικο, το τύλιξε με γρήγορες κινήσεις και τράβηξε μια γερή μυτιά. «Ένα λεπτό, πάω στο μπάνιο» της είπα. Η όλη φάση μου είχε φέρει μια τάση προς αφοδευση. Μπήκα μέσα, κλείδωσα την πόρτα, ώστε να αποφύγω τυχόν απρόοπτα περιστατικά.

Την ώρα της τελετουργίας και ορμώμενος από την πάγια τακτική μου —να διαβάζω οτιδήποτε βρεθεί, όση ώρα βρισκόμουν στην τουαλέτα στο παρελθόν, ή βρίσκομαι, ή θα βρίσκομαι, όσο καιρό ζήσω σε αυτόν τον μάταιο κόσμο— άνοιξα ένα ντουλάπι που βρισκόταν δίπλα στη λεκάνη. Οποία ιδέα. Μέσα σε αυτό βρισκόταν ένα κουτί ποντικοφάρμακο. Αφού διάβασα τις οδηγίες χρήσης το άνοιξα. Η μοίρα ή

η τύχη ή το πεπρωμένο ή ο Θεός ή όπως αλλιώς θέλετε να το πείτε, ήταν μαζί μου. Το μυοκτόνο παρασκεύασμα ήταν λευκό και απαλό σαν πούδρα.

Με τα παντελόνια κατεβασμένα, σηκώθηκα από τη λεκάνη. Ήμουν ένα κακομαθημένο κωλόπαιδο, δεν μπορούσα να ολοκληρώσω την τελετουργία αν δεν έκανα τον μπιντέ μου. Τυχαία γύρισα το βλέμμα μου προς τον καθρέφτη. Είδα μια γνώριμη φάτσα να με παρατηρεί. Ήταν ο Πόε. Κρατούσε ένα κοράκι στις παλάμες του. Με κοίταζε με αυτά τα σκοτεινά μάτια του και φωνάζοντας με μια φωνή που νόμιζα ότι έβγαινε από την κόλαση είπε: «Προχώρα!» και το κοράκι εξαφανίστηκε. Δευτερόλεπτα μετά κι αυτός.

Πλύθηκα και πήρα κάτω από τη μασχάλη μου το ρολό με το χαρτί. Ανέβασα το παντελόνι μου μέχρι τα γόνατα. Με το χέρι μου έριξα λίγο ποντικοφάρμακο πάνω σε τρία απαλά χάρτινα φύλλα. Το έβαλα προσεκτικά μέσα στη δεξιά κωλότσεπη και χρησιμοποίησα λίγο ακόμη χαρτί για την πρωκτογεννητική περιοχή.

Ανακουφισμένος, από όποια πλευρά θέλετε πάρτε το, πήγα κοντά της. Της έδωσα ένα φιλί στον λαιμό και την παρακάλεσα να μου φτιάξει ένα ουίσκι με κόκα. Εκείνη σηκώθηκε, σχεδόν ευτυχισμένη για την αλλαγή της στάσης μου και τρέχοντας πήγε στην κουζίνα. Έβγαλα το ποντικοφάρμακο και το έριξα στο σακουλάκι. Τράβηξα μια μυτιά από το καθρεφτάκι. Τα ρουθούνια μου πήραν φωτιά. Λυσσάρα αλλά ξέρει να ψωνίζει καλά, σκέφτηκα και χαμογέλασα. Η Τσαγκάρη ήρθε συνάμενη-κουνάμενη με το πότο στο χέρι.

«Μπαγασάκο, την πήρες τη δόση σου!» είπε και λύγισε τη μέση της.

«Δες τώρα και την επόμενη» της είπα. Τράβηξα και την τελευταία γραμμή. Έσκυψε και με χούφτωσε, εκεί κάτω χαμηλά. Δεν αντιστάθηκα. Γέλασα.

«Βάλε λίγο ακόμη να κάνουμε κέφι!» είπα και έβγαλα τη μπλούζα μου.

«Ό,τι θέλει το ντροπαλό αγόρι» είπε και πλατάγισε από ευχαρίστηση τη γλώσσα της.

Που να φανταστεί η κακομοίρα ότι αυτές θα ήταν οι έσχατες γραμμές της «καριέρας» της. Σνίφαρε δύο κολλητά. Το χρώμα του προσώπου της άλλαξε.

«Πώς σου φάνηκαν; Θάνατος, ε;» τη ρώτησα και έβαλα τη μπλούζα μου. Δεν υπήρχε πλέον λόγος να έχω τις ρώγες έξω.

«Τι έκανες ρε κωλόπαιδο;» ρώτησε ξέπνοα.

«Απλώς σ' το έκανα λίγο πιο δυνατό» αποκρίθηκα και σηκώθηκα από τη θέση μου.

«Μαμά μου» είπε σπαραχτικά και άρχισε να γέρνει προς το πάτωμα.

«Δεν λες τίποτα. Η μάνα είναι η μόνη που πραγματικά σε νοιάζεται» έκανα κυνικά (το ομολογώ) και περπάτησα μέχρι τη μέση του σαλονιού. Ήθελα να δω το σκηνικό από διαφορετική οπτική γωνία.

«Γιατί;» ρώτησε. Ίσα που βγήκε η φωνή από τα στήθη της.

«Γιατί δεν γουστάρω να προτιμάς τη Γαρυφαλλίδου από εμένα. Άκου τίτλος: "Η απορρόφηση της ύπαρξης"».

Τα μάτια της είχαν αρχίσει να πρήζονται. Τα χέρια της τρέμανε. Ο θάνατος ήταν θέμα δευτερολέπτων. Πήγα προς τη βιβλιοθήκη της. Πάντα μου άρεσε να κοιτάζω τις βιβλιοθήκες στα σπίτια που επισκεπτόμουν. Το μάτι μου έπεσε πάνω στις εξομολογήσεις ενός Άγγλου οπιομανούς, του Τόμας Ντε Κουίνσι. Τον έφαγαν και αυτόν, όπως τη φίλη μας την Τσαγκάρη, οι απαγορευμένες απολαύσεις. Ας είναι. Γύρισα πίσω στον καναπέ. Η Τσαγκάρη με ανοιχτά μάτια, χωρίς πνοή κοιτούσε το υπερέραν. Άφησα την Τσαγκάρη και το σπίτι της, αφού πρώτα είχα καθαρίσει τον χώρο από τα δακτυλικά μου αποτυπώματα. Όπως και την προηγούμενη φορά, άφησα ένα μπιλιέτο, του χουμ ιτ μεί κονσέρν.

12. ΝΕΕΣ ΑΝΤΙΔΡΑΣΕΙΣ

Ο κύριος με τα άσπρα μαλλιά και το επώνυμο που παρέπεμπε σε Έλληνα εφοπλιστή έξυσε το κεφάλι. Είχε μάθει για τον θάνατο της Τσαγκάρη. Καθόταν με τον φίλο, συνεκδότη και συνιδιοκτήτη, στα γραφεία του λογοτεχνικού περιοδικού. Προβληματισμένοι μέχρι εκεί που δεν πήγαινε άλλο, δεν μπορούσαν να χωνέψουν το γεγονός. Η Τσαγκάρη πρεζάκιας, επισήμως τεκνατζού και πάνω από όλα νεκρή. Η αστυνομία τούς είχε επισκεφθεί λίγη ώρα πριν.

«Βρε την Τσαγκάρη» έκανε ο «εφοπλιστής» με ένα βλέμμα απογοήτευσης.

«Ναι, ο Θεός ας αναπαύσει την ψυχούλα της» είπε ο Ατσίδας λυπησιάρικα και έκανε τον σταυρό του.

«Χτύπησε πάλι αυτός ο παλαβός», είπε ο Λάτσης και χτύπησε το χέρι του στο γραφείο.

«Άκουσε φίλε μου σημείωμα: “ΑΦΗΣΤΕ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ΝΑ ΑΝΘΙΣΟΥΝ ΓΙΑΤΙ ΘΑ ΣΑΣ ΘΑΨΟΥΜΕ”».

«Έχει φαντασία. Ο πρώτος ποιος ήταν;»

«Ένας δημοσιογραφίσκος της πλάκας. Αλλά τώρα!» έκανε και στήριξε το κεφάλι του ανάμεσα στα χέρια του.

«Ναι ανέβηκε επίπεδο, λες να είναι η σειρά μας;» ρώτησε και ξαναχτύπησε το χέρι του στο γραφείο. Πιο δυνατά αυτή τη φορά.

«Δεν ξέρω. Αυτό που ξέρω είναι ότι πρέπει να έχουμε τα μάτια μας δεκατέσσερα. Αφού σκέφτομαι να ζητήσω άδεια οπλοφορίας από την αστυνομία» έκανε ο Ατσίδας.

«Σε θυμάμαι από τον στρατό. Μια ζωή χέστης» είπε και έπιασε με το χέρι του τη μύτη του, λες και πραγματικά κάποιος είχε χεστεί.

«Ναι, αλλά με αυτή τη σύνεση, φτάσαμε εδώ που φτάσαμε. Να αφήσουμε έναν τρελιάρη να γκρεμίσει τα πάντα;» τον ρώτησε και το βλέμμα του έγινε αποφασιστικό, με μια μικρή δόση τρέλας. Ένα βλέμμα που συναντάς στους χρεοκοπημένους, πρώην πλούσιους, επιχειρηματίες.

«Όχι αλλά τι μπορούμε να κάνουμε;»

«Προς το παρόν τίποτα. Μόνο προσοχή...» είπε σιγανά σαν να μην ήθελε κανένας να ακούσει αυτά που έλεγε.

«Ας γίνει έτσι. Τι λες, να παραγγείλω δυο ουζάκια;» ρώτησε ο Ατσίδας σηκώνοντας το ακουστικό.

«Ναι. Τάκα τάκα όμως γιατί έχουμε να πάμε και στην κηδεία» του είπε και έσφιξε τη γραβάτα του.

«Εντάξει».

Οι δύο κύριοι ντυμένοι με το πιο πένθιμο κοστούμι που διέθεταν στη γκαρνταρόμπα τους ήπιαν τα ούζα και ξεκίνησαν για την κηδεία της, πρώην πια, συνεργάτιδάς τους. Όλος ο καλός ο κόσμος θα ήταν εκεί. Λογοτέχνες, οι περισσότεροι της πλάκας, εκδότες, μικροί και μεγάλοι ως προς το μέγεθος της απατεωνιάς τους, δημοσιογράφοι, έντιμοι και ανέντιμοι και μια ντουζίνα τηλεοπτικοί μαϊντανοί.

Στο νεκροταφείο του Βύρωνα, οι διευθυντές του λογοτεχνικού περιοδικού, σκυθρωποί, φορώντας μαύρα γυαλιά για να κρύψουν την υποκρισία τους και όχι τα δάκρυα τους, στέκονταν κάτω από ένα πεύκο. Ο πατήρ έλεγε τα δικά του και ένα αγόρι με βαμμένα κόκκινα μαλλιά, βγαλμένο όχι από το ομώνυμο βιβλίο του Μουρσελά, αλλά από κάποια από τις ταινίες του Αλμοδοβάρ, έκλαιγε γοερά. Αυτός μαζί με τη μάνα της νεκρής ήταν που θρηνούσαν πραγματικά. Οι υπόλοιποι απλώς ήταν εκεί γιατί έπρεπε.

Οι διευθυντές, αφού έριξαν λίγο χώμα μέσα στον φρεσκοανοιγμένο τάφο της νεκρής, πήγαν στο κυλικείο για τον καφέ της παρηγοριάς. Πλήθος κόσμος, οι περισσότεροι με γυαλιά ηλίου, έπιναν τον, μόνο κατ' όνομα, ελληνικό καφέ που σερβίριζε ο βυσματούχος κυλικειάρχης, ή ο κυρούλης όπως λέγανε οι πιτσιρικάδες του δημοτικού τον αντίστοιχο ιδιοκτήτη του σχολικού καφενείου-σνακ-μπαρ και συζητούσαν όπως συμβαίνει στις περισσότερες κηδείες θέματα άσχετα με το ποιόν

και τη ζωή της μακαρίτισσας. Στο ίδιο τραπέζι κάθονταν ο Λάτσης, ο Ατσίδα, ο Μιχάλης Μιχαλιός και ο Νίκος Νικολάου, οι δύο δημοσιογράφοι της «Μεσημεριανής». Ίσως οι μοναδικοί μέσα στο κυλικείο που είχαν θέμα συζήτησης τα έργα και τις ημέρες της νεκρής.

«Ήσασταν φίλοι με την...» ρώτησε ο Λάτσης αποφεύγοντας να την ονοματίσει.

«Όχι ακριβώς, ήμασταν συνάδελφοι» απάντησε ο Μιχαλιός.

«Σε περιοδικό ή σε εφημερίδα;» νέα ερώτηση από τον Ατσίδα.

«Σε εφημερίδα, αλλά πριν πολλά χρόνια. Όταν ξεκινάγαμε την δημοσιογραφία, την εποχή της αλλαγής» νέα απάντηση από τον Νικολάου.

«Την είχαμε στο περιοδικό» απάντησαν με μια φωνή σαν σε χορωδία οι εκδότες.

«Α, στην “Πρόταση”. Εκτιμώ απεριόριστα το περιοδικό σας. Έχει δημιουργήσει σχολή στον χώρο» είπε ο Μιχαλιός ρουφώντας δυνατά τον καφέ του.

«Ο τρόπος που πέθανε...» έκανε ο Νικολάου.

«Που δολοφονήθηκε, εννοείτε κύριε...»

«Νικολάου Νίκος και από εδώ ο Μιχάλης ο Μιχαλιός».

«Α, σας ξέρουμε, είσαστε πολύ καλοί στη στήλη σας» έκανε, ανταποδίδοντας τα «σάλια» ο Λάτσης.

«Ευχαριστούμε για τα καλά σας λόγια. Πράγματι δολοφονήθηκε η Τσαγκάρη;» ρώτησε ο Νικολάου.

«Ναι» είπε ξεφυσώντας μελαγχολικά ο Λάτσης.

«Κυκλοφορεί ένας τρελός, γιατί περί τρελού πρόκειται σίγουρα, ο οποίος αφήνει σημειωματάκια σε κάθε του ενέργεια».

«Ελπίζω η αστυνομία να κάνει κάτι σύντομα» είπε ο Λάτσης σκουπίζοντας τον ιδρώτα από το μέτωπό του με το πίσω μέρος της παλάμης του.

«Μέχρι να κάνει, εμείς πήραμε τα μέτρα μας. Παρουσιάζουμε κάθε φορά και από έναν νέο συγγραφέα. Τουλάχιστον μειώνουμε τις πιθανότητες να μας “φάει” ο τρελός» παίρνοντας τον λόγο ο Μιχαλιός.

«Και πολύ καλά κάνετε» απάντησαν με μια φωνή οι εκδότες.

Άναψαν τσιγάρο και κάπνισαν χωρίς να μιλάνε. Αυτό που έπρεπε να πάρει ο καθένας το είχε πάρει. Πρώτα οι δημοσιογράφοι και έπειτα οι συνεκδότες σηκώθηκαν από το τραπέζι. Η Τσαγκάρη βρισκόταν δύο μέτρα κάτω από τη γη και αυτοί ζωντανοί με τον φόβο, όμως, βασιλιά μέσα στις καρδιές τους.

13. ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ, ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ

Στο στέκι μου, το κατάστημα ψιλικών ειδών του Βασίλη, έψαξα στις εφημερίδες και τελικά διάβασα για την κηδεία της Τσαγκάρη. Ήμουν βέβαιος ότι τα αφεντικά της θα είχαν πάει. Με την τηλεφωνική κάρτα που είχα από την πρώτη μου τηλεφωνική επαφή με τον «καρδιακό» φίλο-δημοσιογράφο της «Φρέντο», πήρα τηλέφωνο (καλύπτοντας το ακουστικό με ένα μαντήλι) στα γραφεία του λογοτεχνικού περιοδικού. Ζήτησα τον Ατσίδα. Μια ωραία φωνή —μα που τις βρίσκουνε τόσες ωραίες φωνές στα τηλεφωνικά κέντρα;— με ρώτησε το όνομά μου. Χωρίς να χάσω την ψυχραιμία μου, της είπα: «Νέος συγγραφέας που προσπαθεί να ανθίσει» και εκείνη που εν τω μεταξύ με είχε βάλει στην αναμονή, ακούγοντας κάποιο απόσπασμα από τις τέσσερις εποχές, με συνέδεσε. Τώρα η φωνή της είχε χάσει την πρώτη γλυκύτητα. Προφανώς είχε ενημερωθεί για τα σχετικά από τον Ατσίδα ή τον Λάτση.

«Λέγεται» είπε μια αυστηρή φωνή.

«Δεν με περιμένατε, έτσι δεν είναι;» είπα με έναν παιχνιδιάρικο τρόπο, παραπέμποντας σε πεντάχρονο μπόμπιρα.

«Λέγε τι θέλεις!» είπε ακόμα πιο αυστηρά.

«Εσύ θέλεις, αλλά δεν το ξέρεις» είπα συνεχίζοντας και εγώ τον παλιμπαιδισμό μου.

«Δεν θα μου πεις εσύ, τσογλάνι, τι θέλω!» ούρλιαξε «φτύνοντας» τις λέξεις.

«Υπάρχουν τέσσερις κατηγορίες ανθρώπων, κύριε Ατσίδα. Αυτοί που ξέρουν, αυτοί που δεν ξέρουν, αυτοί που νομίζουν ότι δεν ξέρουν αλλά ξέρουν και αυτοί που νομίζουν ότι ξέρουν αλλά δεν ξέρουν. Εσείς ανήκετε στην τελευταία κατηγορία» έκανα ψύχραιμα και σοβαρά αυτή τη φορά.

«Για πες μου τι θέλω λοιπόν» απάντησε και κατέβασε μια κλίμακα τον τόνο της φωνής του.

«Κινδυνεύει η ζωή σας αλλά δεν το ξέρετε, νομίζετε ότι είστε ασφαλής» συνέχισα.

«Κάνεις λάθος, ανήκω στην πρώτη κατηγορία. Γνωρίζω ότι είσαι ένας θεοπάλαβος. Ένας θεοπάλαβος που μπορεί να προσπαθήσει να με δολοφονήσει. Αλλά αν σε είχα στα χέρια μου θα...» έκανε θυμίζοντάς μου εθνικόφρονες πατριώτες που εκφωνούν ηρωικούς ύμνους υπέρ των πεσόντων, την ημέρα της εθνικής παλιγγενεσίας.

«Αφήστε τους ηρωισμούς κατά μέρος. Ένα πράγμα θα σας πω. Κοιτάξτε την στοίβα των βιβλίων που είχε πίσω από το γραφείο της Τσαγκάρη. Υπάρχουν αληθινά διαμάντια εκεί μέσα. Το μόνο που χρειάζεται είναι να πλυθούν, ώστε να δείξουν την πραγματική τους αξία. Μη θάβετε τα διαμάντια. Γιατί θα σας θάψω εγώ. Καλό σας βράδυ και περιμένω σύντομα νέα σας μέσω του περιοδικού σας. Τις ευχές μου και στον κύριο Λάτση, τον αξιότιμο συνεργάτη σας».

Έκλεισα το τηλέφωνο και ένα χαμόγελο νίκης έμεινε στο πρόσωπό μου. Είχα ένα έντονο προαίσθημα ότι το βιβλίο μου θα παρουσιαζόταν στο επόμενο τεύχος του περιοδικού. Δεν το ήξερα με βεβαιότητα αυτό. Αυτό που ήξερα ή νόμιζα ότι ήξερα ήταν ότι η μοίρα με είχε προικίσει με ένα μεγάλο ταλέντο, ένα ταλέντο που δεν θα πήγαινε χαμένο. Τα πάντα θα συνωμοτούσαν στο σύμπαν προκειμένου να εκπληρωθεί το πεπρωμένο μου.

Περίμενα λοιπόν την επόμενη έκδοση του περιοδικού. Αν το δικό μου βιβλίο δεν ήταν μέσα στις παρουσιάσεις, ένας από τους δύο, ή και οι δύο, θα ακολουθούσαν την Τσαγκάρη στο ταξίδι της.

Εν αναμονή του αφιερώματος, προσπάθησα να ξοδέψω τον χρόνο μου σε διάφορες δημιουργικές ασχολίες. Προσπάθησα να γράψω πάλι κάτι σε αστυνομικό. Το εγχείρημα συγγραφής της ερωτικής ιστορίας είχε αποτύχει παταγωδώς. Δεν μπορούσα να γράψω τέτοιου είδους ιστορία, αφενός γιατί ήμουν από τη φύση μου μηδενιστής και απαισιόδοξος και αφετέρου δεν είχα ξεπεράσει το σύνδρομο Αθανασίας. Η καρδιά μου πονούσε ακόμη άσχετα αν είχε περάσει ένας χρόνος από τη διάλυση της σχέσης μας. Δεν ντρέπομαι που το λέω: Κάθε πρωί ένιωθα ότι ξυπνούσα με μια πέτρα πάνω στο στήθος. Τόσο μεγάλος ήταν ο πόνος μου. Ευτυχώς που είχα συντροφιά στις δύσκολες αυτές ώρες την τρέλα της συγγραφής και το άγιο χασισάκι. Αν εξαιρούσες αυτά τα δύο η ζωή μου ήταν άχαρη, τσίχλα χωρίς ζάχαρη. Ποτέ δεν ήμουν κοινωνικός, πάντα ήμουν στον κόσμο μου. Ίσως αποφάσισα να ασχοληθώ με το γράψιμο για αυτόν ακριβώς τον λόγο. Δεν μου άρεσε ο κόσμος στον οποίο ζούσα και δεν είχα άλλη επιλογή από το να φτιάξω έναν δικό μου. Έναν κόσμο που έβγαινε από τη φαντασία μου και αποτυπωνόταν πάνω στα γραπτά. Σε αυτόν τον κόσμο είχα πρόσβαση μόνο εγώ, εγώ και κανένας άλλος. Άλλωστε, κατά Ραπτόπουλο, σκοπός και καθήκον του συγγραφέα είναι να επινοήσει την πραγματικότητα.

Στα γραπτά μου ήμουν ρεμάλι όποτε το ήθελα, καλός, άσχημος, όμορφος, είχα γκόμενες κλασάτες, ροκούδες, πρεζούδες, είχα φίλους καλούς, κακούς, ζούσα σε μια

κοινωνία που τίποτα δεν ίσχυε από αυτά τα οποία γνωρίζουμε, ένα 1984 αλλά από την ανάποδη. Δεν υπήρχε κανένας έλεγχος και τα πάντα βασιζόνταν στην αυτορρύθμιση — μήπως ήμουν αναρχικός αλλά δεν το είχα καταλάβει;

Αυτός που γράφει, δεν γράφει μόνο για να σώσει την ψυχή του ή να μοιραστεί τις σκέψεις τους με τους αναγνώστες, γράφει γιατί δεν έχει άλλον τρόπο για να δημιουργήσει έναν άλλον κόσμο, γιατί προφανέστατα δεν του αρέσει αυτός που ζει — λογοτεχνικό ατόπημα, την ίδια σκέψη την αποτύπωσα μερικές γραμμές πιο πάνω, αλλά δεν με νοιάζει. Σας μπέρδεψα; Αν το έκανα αυτό συγχωρήστε με, κάποιες φορές το υποσυνείδητο υψώνει μεγαλύτερη φωνή από όσο πρέπει, παίρνει τον πρωταγωνιστικό ρόλο και τα κάνει όλα κουλουβάχατα. Ας είναι.

Πέρα από τη συγγραφή ασχολήθηκα, ναι όσο απίστευτο και αν ακούγεται, με την κηπουρική. Δεν μου άρεσε ιδιαίτερα, αλλά η οικονομική πολιτική της κυβέρνησης με ανάγκασε. Το εισόδημά μου δεν έφτανε που δεν έφτανε για τις βασικές μου ανάγκες, ήρθε και μια τρελή άνοδος των τιμών της ινδικής κάνναβης, ε, αυτό ήταν. Αποφάσισα να γίνω καλλιεργητής. Αγόρασα μισό κιλό κανναβούρι, άλλο μισό κιλό καστανόχωμα, μια μεγάλη πήλινη γλάστρα και περίμενα να μαζέψω τους καρπούς της προσπάθειάς μου. Τέρμα το αλβανικό μονοπώλιο, τέρμα στους μεσάζοντες, κάτω η δικτατορία των λίγων, ζήτω το έθνος, ζήτω το χασίσι, ζήτω σ' εμένα τον μεγάλο και συνάμα ταπεινό αυτόχθονα καλλιεργητή. Κάποια στιγμή, πάνω στον δημιουργικό οίστρο της κηπουρικής, μου πέρασε από το μυαλό να φτιάξω δικό μου τσίπουρο. Αλλά εγκατέλειψα την ιδέα αμέσως, μιας και δεν είχα ούτε τους οικονομικούς πόρους ούτε την τεχνογνωσία παρασκευής. Άσε που οι τιμές του γερμανικού κολοσσού Λιντλ, μπορούσαν να μου προσφέρουν ακόμα φτηνό αλκοόλ. Όσο ψώνιζαν Ρώσοι σε αυτό, ήμουν πεπεισμένος ότι δεν κυκλοφορούσε στην αγορά φτηνότερο οινόπνευμα.

Δύο Τετάρτες μετά, το περιοδικό βρισκόταν στο μαγαζί του Βασίλη. Κρατώντας στα χέρια μου το καινούριο ποίημα-αντιγραφή (είχα διαλέξει κάτι δυνατό από την συλλογή ενδοχώρα του Ανδρέα Εμπειρικού, «Το χέρι», για γνωρίζοντες και μη)

στρογγυλοκάθισα στη γωνιά μου και, αφού δέχθηκα κέρασμα μια ρακή από την Κρήτη, τον τόπο καταγωγής του Βασίλη, ξεφύλλισα το περιοδικό. Πήγα στη στήλη «Νέες Παρουσίες» και τα δάκρυα άρχισαν να κυλάνε. Η φωτογραφία του εξωφύλλου ήταν στη μέση των παρουσιάσεων. Τα σχόλια κολακευτικά. Μαζί με το δικό μου είχαν παρουσιαστεί άλλα εννέα, παρακαλώ, βιβλία νέων συγγραφέων. Αυτό θα πει επιτυχία. Είχα αλώσει ακόμη ένα άντρο διαπλοκής. Και μαζί μ' εμένα είχαν ωφεληθεί άλλοι εννέα άνθρωποι, άλλοι εννέα με την ίδια κουζουλάδα με τη δική μου, άλλα εννέα δέντρα είχαν καταφέρει να ανθίσουν. Σκούπισα τα μάτια μου και φίλησα από τη χαρά μου τον Βασίλη.

«Επ, φιλαράκι, τι έγινε, ευχάριστα πράγματα;» με ρώτησε ξαφνιασμένος. «Καλύτερα δεν γίνεται» του απάντησα και σχεδόν έτρεξα προς το σπίτι. Έπρεπε να το γιορτάσω με τον καλύτερο δυνατό τρόπο, φυσικά με το άναμμα ενός 'γάρου, δικής μου εσοδείας, από αυτά που είχα κρατήσει για ξεχωριστές περιπτώσεις.

14. Ο ΚΟΣΜΟΣ ΜΟΥ ΑΝΗΚΕΙ

Μετά την παρουσίασή μου από το λογοτεχνικό περιοδικό, ο κόσμος άρχισε να μου φαίνεται πιο όμορφος. Η έμπνευση επανήλθε. Η αστυνομική ιστορία που πάλευα καιρό σχηματίστηκε μέσα στο μυαλό μου. Ο σκελετός έγινε μέσα σε ένα απόγευμα. Το ίδιο βράδυ είχα βρει τίτλο και είχα κάνει σύνοψη και οπισθόφυλλο. Δεν μπορώ σε αυτό το σημείο, πολύ πιθανώς και σε κανένα άλλο σημείο, να σας αποκαλύψω, τη συνέχεια. Ποιος μπορεί να μου εγγυηθεί ότι κάποιος καλόβουλος ή κακόβουλος αναγνώστης, ή ακόμη χειρότερα βιβλιοκριτικός ή χειρότερο όλων κάποιος συγγραφέας, δεν θα αντιγράψει την ιδέα μου; Και τότε ποια η θέση μου; Πάλι δολοφονίες και αίματα; Κατηγορηματικά όχι, δεν πρόκειται να σας πω ή πιο ποιητικά να σας απαγγείλω ούτε μια γραμμή από το μυθιστόρημα.

Ο κόσμος τελικά ήταν όμορφος, άκουγα Φοίβο Δεληβοριά και δάκρυζα. Κάποια στιγμή νόμιζα ότι μπορούσα να ξανακερδίσω τη χαμένη μου αγάπη. Έτσι λοιπόν στήθηκα σαν γάτος απέναντι από τα κεραμίδια της μονοκατοικίας της πρώην μου, κάπου κοντά στα σύνορα του Θησείου με τα Πετράλωνα. Περίμενα, περίμενα, περίμενα. Μπορεί να είχαν περάσει δύο ώρες, όταν την είδα να βγαίνει. Ήταν όμορφη, τα μαλλιά της όπως τότε μαύρα σπαστά μέχρι τη μέση, τα μάτια της μαύρα και γελαστά, το στήθος της στητό και αυθάδες, η επιδερμίδα της μαγική... με λίγα λόγια τέλεια. Πήγα να της μιλήσω. Μόλις η πρώτη συλλαβή του ονόματός της ήταν έτοιμη να βγει από το στόμα μου, σώπασα. Δίπλα της, κρατώντας την από το χέρι, ένας κρεμανταλάς που δεν κάνω καν τον κόπο να σας περιγράψω πως ήταν, της μιλούσε στο αυτί. Μπορεί να είναι φίλος της, σκέφτηκα σε μια τελευταία προσπάθεια να διώξω τους φόβους μου. Αλλά η ελπίδα που πεθαίνει τελευταία, πέθανε τη στιγμή που έσκυψε να τη φιλήσει. Ένωσα την καρδιά μου να γίνεται χίλια κομμάτια. Πραγματικά, άκουσα έναν ήχο μέσα μου, στο κέντρο του θώρακά μου, σαν σπάσιμο κρυστάλλινου ποτηριού. Η αγάπη μου ήταν με κάποιον άλλο. Αν την είχα ξεπεράσει, μπορεί και να χαιρόμουν με το θέαμα. Αλλά δεν την είχα ξεπεράσει. Αυτή ήταν η αλήθεια.

Αν έγραφα κάποια αισθηματική με δόσεις περιπέτειας ιστορία, ο ήρωάς μου θα πήγαινε προς το μέρος της, θα έγραφε στα αρχίδια του την όποια αντίδραση του κρεμανταλά, θα της μίλαγε, θα της έλεγε πόσο πολύ του λείπει, πόσο πολύ θα ήθελε να είναι και πάλι μαζί, πόσο πολύ θα ήθελε να ξαπλώσουν και πάλι στο ίδιο κρεβάτι, πόσο πολύ θα ήθελε να κάνουν έρωτα μέχρι το πρωί, όπως τότε τον καιρό που ήταν μαζί. Και εκείνη θα τον κοιτούσε με αυτό το βαθύ και ταυτόχρονο γελαστό βλέμμα της και θα του έλεγε ακριβώς τα ίδια. Θα παράταγε τον τηλεγραφικό στύλο, που θα κοιτούσε τη σκηνή με αμηχανία και θα χωνόταν στην αγκαλιά του.

Αλλά είπαμε, κίνητρο του συγγραφέα δεν είναι άλλο από το να δημιουργήσει έναν διαφορετικό κόσμο. Έναν κόσμο μέσα στον οποίο μπορεί να κάνει ό,τι θέλει,

γιατί στην πραγματική ζωή τα πράγματα δεν ακολουθούν την πορεία που εκείνος θα ήθελε.

Με την καρδιά ραγισμένη και την ψυχολογία μου κάπου στα σύνορα φθοράς και αφθαρσίας, έκανα μια μικρή στάση στο μπαρ «Γκλάμουρους», ένα τυπικό μπαρ-κωλοχανείο των Πετραλώνων, με το ενενήντα τοις εκατό των θαμώνων να έχουν μουστάκια και καλαμπαλίκια ανάμεσα από τα πόδια τους.

Στις πιο δύσκολες μου στιγμές πήγαινα εκεί. Για να ξεχάσω και να ξεχαστώ. Έπινα το ένα ούισκι μετά το άλλο. Έφερνα στο μυαλό μου τη σκηνή τρόμου που είχα ζήσει. Ήμουν στα όρια της απελπισίας. Ένας τύπος ήρθε και κάθισε δίπλα μου. Γνωστή φυσιογνωμία, το δίχως άλλο. Με κοίταξε με ένα βλέμμα οίκτου από πάνω ως κάτω. Το χνώτο του μύριζε αλκοόλ και πεθαμένα όνειρα. Με χτύπησε ελαφρά στον ώμο και μου είπε: «Δεν αξίζει να στενοχωριέσαι για μια καριόλα». Κούνησα συγκαταβατικά το κεφάλι μου. «Δεν αξίζει! Ξεπέρασε την!» είπε και έβγαλε το καπέλο που φορούσε. Τον αναγνώρισα. «Χένρι Μίλερ, εσείς εδώ;» τον ρώτησα με το στόμα ανοιχτό. «Ναι, ήρθα για σένα. Μην αφήνεις τίποτα και κανέναν να διαβρώσει το ταλέντο σου. Πρέπει, ό,τι και αν έχει συμβεί, εσύ να συνεχίζεις να γράφεις. Μόνο έτσι θα σωθείς. Άκουσε και εμένα, κάτι ξέρω» έκανε και χαμογέλασε. «Ναι κύριε Μίλερ, θα ακολουθήσω τη συμβουλή σας» είπα κλείνοντας το στόμα μου. «Δύο πράγματα αξίζουν στη ζωή. Το φαγητό και το γράψιμο, τίποτα άλλο» έκανε. «Έχετε δίκιο» του είπα. Έβαλε το καπέλο του και σχεδόν κουτσαίνοντας έφυγε από το χαμαιτυπείο. Ο Χένρι Μίλερ μού είχε δείξει τον δικό μου τροπικό. Πλήρωσα τον λογαριασμό και, αδειανός από κάθε στενόχωρο συναίσθημα, πήγα στο σπίτι.

Με το που έβαλα το κλειδί στην πόρτα, άκουσα το τηλέφωνο να χτυπάει. Το σήκωσα στο πέμπτο ή έκτο κουδούνισμα. Ήταν ο Δημοσθένης. Λίγες ώρες μετά από κάποια παρουσίαση του βιβλίου στον περιοδικό, καθημερινό έντυπο ή ηλεκτρονικό τύπο, ήταν πάντα ο πρώτος και ο μοναδικός —για να μην κρύβομαι πίσω από το δάκτυλό μου—, ο οποίος με έπαιρνε τηλέφωνο.

«Καλλιτέχνα μου, σκίσαμε» είπε και φαντάστηκα το χαμόγελό του να έχει φτάσει μέχρι τα αυτιά.

«Αυτό δα μας έλειπε!» έκανα αυτοθαυμάζοντάς με στον απέναντι καθρέπτη.

«Ρε θηρίο και στο περιοδικό;»

«Όσο γίνονται παρουσιάσεις, θα έχουμε και τα ανάλογα οικονομικά αποτελέσματα».

«Ξέρεις, με παίρνουν διάφοροι τηλέφωνο και μου παραγγέλνουν βιβλία, κοντεύει να τελειώσει η πρώτη έκδοση», είπε με μια δόση χαράς αλλά και απόγνωσης.

«Σοβαρά;» ρώτησα μην πιστεύοντας τα λεγόμενά του.

«Έχω μιλήσει με τον τυπογράφο. Σε δύο ημέρες, βάζουμε μπρος επανεκτύπωση».

«Με το καλό» είπα και ευχήθηκα από μέσα μου να ακούω αυτή τη φράση κάθε βδομάδα.

«Σε θέλω δυνατό» έκανε γελώντας.

«Πάντα είμαι» απάντησα με τον απαραίτητο ναρκισσισμό που πρέπει να διαθέτει κάθε σοβαρός καλλιτέχνης.

«Πάντα, αγόρι μου, πάντα».

«Να ρωτήσω!» έκανα ξαφνικά, ξεχνώντας για λίγο τον καλλιτέχνη μέσα μου.

«Τι αγόρι μου;» με ρώτησε με μια δόση ανησυχίας.

«Θα πάρω τίποτα από τις πωλήσεις;» ρώτησα και φαντάστηκα τον εαυτό μου σε ένα γραφείο πολυεθνικής με γραβάτα και κοστούμι να μελετάω ισολογισμούς.

«Πολύ βιάζεσαι. Η τέχνη θέλει θυσίες» είπε ο Δημοσθένης και με προσγείωσε.

«Το ξέρω, το λέω στο στομάχι μου και ξέρεις τι μου απαντάει;» ρώτησε και το όνειρο διαλύθηκε. Ήμουν και πάλι ένας ταπεινός και άφραγκος καλλιτέχνης.

«Τι;» έκανε γεμάτος απορία.

«Γρρρ...»

«Κατάλαβα. Αύριο θα καταθέσω στον λογαριασμό σου πεντακόσια ευρώ. Φτάνουν;»

«Βασιλιάς για δύο μήνες» είπα και σκέφτηκα να τα επενδύσω σε ομόλογα του ελληνικού δημοσίου.

«Σε χαιρετώ, εκλαμπρότατε» έκανε και τον φαντάστηκα δίπλα μου να υποκλίνεται, πέφτοντας στα γόνατα.

«Κι εγώ» και αποφάσισα να επενδύσω τελικά τα χρήματα στην κατανάλωση αλκοόλ στα πιο βρομερά μπαράκια που γνώριζα. Θα άφηνα για τους άλλους, τους κρυόκωλους με το απλανές βλέμμα και τον χαρτοφύλακα στο χέρι, να κερδίσουν από τις σωστές τοποθετήσεις των χρημάτων τους.

Κοίταξα τη βιβλιοθήκη μου, έπιασα την Οκτάνα του Εμπειρικού. Έπρεπε να γιορτάσω την επιτυχία με υπερρεαλιστικά κείμενα και ποιήματα. Το όλο σκηνικό μου φαινόταν υπερρεαλιστικό. Συγγραφέας, με μεγάλο ταλέντο, πορεύεται προς τη λογοτεχνική δόξα, χρησιμοποιώντας τα πιο παράλογα μέσα. Αν αυτό δεν ήταν υπερρεαλιστικό τότε τι ήταν; Τα εκατόν πενήντα χιλιάδες αντίτυπα των «Μάγων της Νέας Φιλαδέλφειας» ή μήπως η πανελλήνια επιτυχία της Κάκης Καραμπαμπά;

15. Η ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

Σε λιγότερο από μια βδομάδα, οι «11 ιστορίες για δυστυχημένους πρίγκιπες» συνέχιζαν να βρίσκονται στις προθήκες των βιβλιοπωλείων, με ένα επιπλέον στοιχείο στο εξώφυλλό τους. Τρίτη έκδοση. Στην πραγματικότητα, ήταν δεύτερη έκδοση. «Ένα μαρκετίστικο τρικ, μπορεί να κάνει τη διαφορά» μου είχε πει ο Δημοσθένης. «Μα έτσι, δεν εξαπατούμε το αναγνωστικό κοινό;» τον είχα ρωτήσει. «Δεν είμαστε ούτε οι πρώτοι, ούτε οι τελευταίοι που το κάνουν αυτό» μου απάντησε. Για να το

έλεγε σίγουρα κάτι παραπάνω από εμένα θα ήξερε, σκέφτηκα και δεν έδωσα συνέχεια στη συζήτηση. Τι με ενδιέφερε, άλλωστε. Είχα καταφέρει να πουλήσω χίλια αντίτυπα σε πολύ μικρό χρονικό διάστημα (για τις δυνατότητες του εκδοτικού) και αυτό ήταν το μόνο που μέτραγε.

Ο εκδότης είχε αποφασίσει να παρουσιάσουμε το βιβλίο σε κάποιον καλλιτεχνικό, και προπαντός οικονομικό, χώρο. Δεν ήμουν αντίθετος. Εδώ τόσοι και τόσοι ατάλαντοι κάνουν παρουσιάσεις, δεν θα έκανε το τρομερό ταλέντο της λογοτεχνίας; Δεν αναφέρομαι στο νικ νέιμ που είχε αποδοθεί από κάποιους γελοιωδέστατους δημοσιογράφους-κριτικούς στον Χρηματίδη όταν έβγαζε τον «Ηλίθιο Γέρο», αλλά σ' εμένα.

Ο χώρος είχε βρεθεί, ήταν ένα παλιό και ιστορικό βιβλιοπωλείο στο κέντρο των Αθηνών και ο Δημοσθένης είχε τυπώσει και μοιράσει τις προσκλήσεις, είχε σχεδόν πέσει στα πόδια ενός διάσημου ηθοποιού και μιας διάσημης —για τις σεξουαλικές της επιδόσεις με εύπορους κυρίους άνω των εξήντα ετών— μοντέλας ώστε να προλογίσουν και να διαβάσουν αποσπάσματα από το βιβλίο (στην ουσία ο ηθοποιός θα έκανε όλη τη δουλειά, μιας και το μανεκέν θα ήταν διακοσμητικό στοιχείο, για το φάτε μάτια ψάρια, κάτι αντίστοιχο των μοντέλων που συμμετέχουν στα διάφορα κυριακάτικα άνοστα, άνευρα και σπαζαρχίδικα τηλεπαιχνίδια, χαζογελώντας και χειροκροτώντας σε κάθε λεκτική μαλακία του παρουσιαστή) και είχε παραγγείλει ποτά και παρελκόμενα από ένα φίλο του πρώην μπράβο-προστάτη νυκτερινών μπουζουκομάγαζων, ο οποίος έπειτα από μια μακρά παραμονή στο δωμάτιο 33 της εντατικής μονάδας θεραπείας του Τζανείου νοσοκομείου, εξαιτίας ενός ξεκαθαρίσματος λογαριασμών μεταξύ των συμμοριών του Πειραιά και της Παραλιακής για τον έλεγχο των τοπικών μαγαζιών, είχε αποφασίσει να αφήσει το μαγικό κόσμο της νύχτας και να ανοίξει μια κάβα ποτών.

Δεν πιστεύω να σας κούρασα με τη μακροσκελή μου πρόταση, αλλά επειδή είχα κατηγορηθεί στο παρελθόν από έναν αντιπαθέστατο βιβλιοκριτικό, που σίγουρα θα διαβάσει αυτές τις γραμμές, ότι δεν ήμουν συγγραφικά ικανός να κατασκευάσω

μεγάλες προτάσεις, ελπίζω οι εκατόν εξήντα επτά λέξεις να του βουλώσουν το στόμα, ώστε να μην μπορεί στο μέλλον να παπαρολογεί για το άτομό μου. Η αλήθεια ήταν ότι αυτό το σενάριο είχε παιχτεί μέσα στο μυαλό μου μετά από ένα άσχημο ταξίδι ολλανδικής πρεζοφούντας.

Παρασκευή απόγευμα, ήμουν ντυμένος με τα καλύτερα ρούχα της γκαρνταρόμπας μου, ξυρισμένος κόντρα —τέτοιο ξύρισμα είχα να κάνω από τότε που υπηρετούσα επί δεκαοκτώ μήνες τη στρατιά των άχρηστων, τεμπέληδων δημοσίων υπαλλήλων με τα χρυσά γαλόνια κεντημένα στους φορτωμένους από ιλαρότητα και κακομοιριά ώμους τους, εκπληρώνοντας το χρέος μου (χαμαλίκι του χειρίστου είδους) προς την πατρίδα)— κρατώντας στο ένα χέρι το βιβλίο και στο άλλο την καρδιά, την ψυχή και τα όνειρά μου.

Ο Δημοσθένης με καλωσόρισε και με σύστησε στον ηθοποιό και στη μοντέλα. Δεν μπορώ να πω ότι εντυπωσιάστηκα. Είχα γνωρίσει ακόμη δύο αδιάφορα άτομα. Τίποτα περισσότερο, τίποτα λιγότερο. Είχα άγχος και δυστυχώς το μόνο πράγμα που πραγματικά θα με χαλάρωνε δεν το είχα μαζί μου. Δεν είχα θεωρήσει πρόπον να ανάψω ένα «μπουρί» μέσα σε ένα βιβλιοπωλείο. Τους καλεσμένους τούς είχα πραγματικά χεσμένους, ήξερα ή πίστευα ότι ήξερα, ότι ο καθένας από δαύτους είχε έρθει για διαφορετικό σκοπό, άλλος για να κλείσει δουλειές, άλλος για να φωτογραφηθεί, άλλος για να πάρει τη μίζα του, άλλος για να πιει τσάμπα και εν κατακλείδι σε καμία περίπτωση για να θαυμάσουν το συγγραφικό μου ταλέντο (εξαιρουμένων ασφαλώς των αληθινών αναγνωστών-βιβλιόφιλων). Αυτό που με είχε συγκρατήσει ήταν ο σεβασμός προς τον χώρο. Έναν χώρο όπου εκατοντάδες άνθρωποι (νεκροί ή ζωντανοί) του πνεύματος, πολλοί εξ αυτών και του οιοπνεύματος, είχαν καταθέσει τα όνειρά τους, την ψυχή τους, τις ιδέες τους, τα θέλω τους σε μερικές χιλιάδες κόλλες χαρτιού. Αυτό και μόνο ήταν αρκετό για να μην πάρω μαζί τα τσιγαριλίκια μου. Αρκέστηκα λοιπόν στην κατανάλωση βότκας.

Στην τέταρτη βότκα είχα αρχίσει να τα βλέπω όλα διπλά. Ο ηθοποιός διάβαζε με ζέση κάποιο απόσπασμα του βιβλίου, η μοντέλα έκλεινε πονηρά το μάτι σε έναν

μεσήλικα, εγώ ήμουν στον κόσμο μου, ως συνήθως, και ο εκδότης μιλούσε χαμηλόφωνα με κάποιους τύπους που θύμιζαν μεγαλέμπορους ζαρζαβατικών στην κεντρική αγορά του Ρέντη. Η παρουσίαση τελείωσε, το κοινό δεν είχε ερωτήσεις ή απορίες, κάποιοι εξ αυτών αγόρασαν αντίτυπα και τους τα υπέγραψα, γράφοντας ό,τι μου έλεγαν ή ό,τι κατέβαζε η κούτρα μου.

Μια πολύ ωραία κοπελιά, που μου θύμιζε έντονα την Αθανασία, στάθηκε από πάνω μου, σαν άγγελος, μόνο που δεν είχε φτερά ή φωτοστέφανο —αλήθεια οι άγγελοι έχουν φωτοστέφανο; Θα πρέπει κάποια στιγμή στο μέλλον να ρωτήσω κάποιον ειδήμονα, κάποιον από αυτούς που έκαναν αγίους ταλαιπωρημένους μοναχούς τύπου «Βησσαρίωνα»— περιμένοντας να υπογράψω ακόμη ένα αντίτυπο. Το άρωμα που φορούσε με μέθυσε ακόμη περισσότερο. Ήθελα να της πω πόσο όμορφη ήταν, πόσο θα ήθελα να πάμε μετά την παρουσίαση για ένα ποτό, να τα πούμε, να γνωριστούμε λίγο καλύτερα, ποιος ξέρει, να κυλιστούμε στα λινά σεντόνια της ηδονής, αλλά σαν γνήσιος απόγονος των πουλερικών που ποτέ δεν θα μπορέσουν να πετάξουν, απλώς χαμογέλασα και τίποτα παραπάνω. Εκείνη περίμενε μερικά δευτερόλεπτα (ή όσο χρόνο κάνει ένα σχηματισμένο δάκρυ να κυλήσει και να βρέξει το μάγουλο) να αρθρώσω μια λέξη, να κάνω την υπέρβαση, τρέντυ λέξη στις αρχές της δεκαετίας του ενενήντα, αλλά... τίποτα. Έφυγε σχεδόν απογοητευμένη.

Οι υπογραφές τελείωσαν και κοίταζα, μάλλον από τη σούρα, το υπερέραν. Με επανάφερε πίσω στη γη η φωνή του Δημοσθένη: «Έλα κοντά μας». Μιλούσε με τους «λαχαναγορίτες».

«Να σου συστήσω τον κύριο Κουλοχέρη και τον κύριο Χατζή, δύο εκ των μεγαλύτερων χονδρεμπόρων του είδους. Ο κύριος Κουλοχέρης είναι υπεύθυνος για τη διανομή στα βιβλιοπωλεία της Αττικής και ο κύριος Χατζής για αυτά της Θεσσαλονίκης» είπε τυπικά ο εκδότης.

«Χάρηκα» είπα ξεφυσώντας. Οι αναθυμιάσεις της βότκας μου είχαν ανέβει μέχρι τα αυτιά.

«Λοιπόν, θα προωθήσετε το βιβλίο, στις αγορές;» ρώτησε τους έμπορους ο Δημοσθένης.

«Κοίταξε να δεις, η αγορά περνάει κρίση, ο κόσμος δεν αγοράζει βιβλία» είπε ο Κουλοχέρης.

«Δεν διαφωνώ, αλλά αν ισχύει αυτό τότε όλα τα βιβλιοπωλεία θα έβαζαν λουκέτο» είπα με εξυπνακίστικο στυλάκι.

«Μόνο από τους εμπορικούς ζουν» πετάχτηκε ο Χατζής.

«Και εμείς κύριε Χατζή, οι μικροί εκδότες, τι θα κάνουμε; Κλέφτες θα γίνουμε;» ρώτησε ο Δημοσθένης με μια δόση απόγνωσης.

«Δημοσθένη, τα έχουμε πει. Θα πάρουμε μερικά αντίτυπα του Αλαγιάννη, αν πουλήσουν, καλώς, θα παραγγείλουμε και άλλα, αν όχι, πάλι καλώς, θα αγοράσουμε από άλλους εκδοτικούς. Συγγνώμη αλλά η τέχνη, τέχνη και η μπίζνα, μπίζνα» έκανε ο Κουλοχέρης με ύφος στυγνού και σκληρού επιχειρηματία.

«Δηλαδή αν ένα βιβλίο είναι λογοτεχνικό αριστούργημα, αλλά δεν πουλάει, εσείς δεν βοηθάτε καθόλου την κατάσταση, προτιμάτε να προωθείτε μια ευπώλητη μπούρδα;» κάγχασα απευθυνόμενος και στους δύο.

«Ακριβώς! Δεν είμαστε κριτικοί τέχνης, την κονόμα κοιτάμε, το κέρδος, αλλιώς ποιος ο λόγος να κάνουμε αυτή τη δουλειά;» είπε ο Χατζής σηκώνοντας αδιάφορα τους ώμους του.

Δεν απάντησα. Δεν είχε άλλωστε κανένα νόημα. Το βλέμμα μου περιπλανήθηκε στον χώρο. Σε κάποιες διαφημιστικές αφίσες που κρέμονταν στον απέναντι από εμένα τοίχο, ξεχώρισα τη μουτσούνα του συγγραφέα των Πεφωτισμένων. Ο Νταν Μπράουν κουνούσε το κεφάλι του με σιγουριά και χαμογέλαγε. Δίπλα του ο Δικαίος Ρούφφας έκλαιγε για την Αγία Πετρούπολη που έχασε και ο Μπορίς Βιάν μού έκλεινε το μάτι, σαν να μου έλεγε: «Φερέλπιδα συγγραφέα, κοίτα τους καλά, αυτοί είναι οι επόμενοι στόχοι σου».

Απομακρύνθηκα. Θα ρώταγα, στο τέλος της βραδιάς, τα σχετικά με τον βίο των δύο κυρίων τον αγαπημένο μου «ρουφιάνο», τον Δημοσθένη.

Άκουσα να με φωνάζουν από το βάθος της αίθουσας. Πήγα προς τα εκεί. Όχι δεν ήταν ο ντε Σαντ, ο Μπατάιγ και ο Απολλιναίρ, οι ήρωες των εφηβικών μου χρόνων. Ήταν ο Ατσίδας, ο ένας εκ των δύο εκδοτών του λογοτεχνικού περιοδικού «Πρόταση» και δύο δημοσιογράφοι-βιβλιοκριτικοί, ο Μιχάλης ο Μιχαλός και ο Νίκος ο Νικολάου, όπως μου συστήθηκαν λίγες στιγμές πριν.

«Κύριε Αλαγιάννη συγχαρητήρια» είπε παίρνοντας πρώτος τον λόγο ο Μιχαλός.

«Για ποιο πράγμα;» ρώτησα ξαφνιασμένος.

«Μα για την παρουσίαση» είπε ξανά ο Μιχαλός.

«Δεν έκανα τίποτα, απλώς ήμουν παρών, τα κείμενα τα διάβασε άλλος, ερωτήσεις δεν έγιναν...» και πριν προλάβω να συνεχίσω, όχι βέβαια ότι είχα κάτι παραπάνω να πω, με διέκοψε ο Νικολάου.

«Δεν έχει σημασία αυτό, σημασία έχει ότι έγινε η παρουσίαση του βιβλίου, ξέρετε, είναι πολύ σημαντικό για έναν νέο συγγραφέα να παρουσιάζει την πρώτη του δουλειά, πολλοί δεν φτάνουν ποτέ μέχρι αυτό το σημείο» είπε με στόμφο άνθρωπου που γνωρίζει πολλά.

«Και απ' ό,τι διαβάζω στις λίστες που μας έρχονται, πηγαίνετε πολύ καλά, τρίτη έκδοση, ε;» συνεχίζοντας ο Μιχαλός.

«Αυτό έλειπε, να μην έφτανα την τρίτη έκδοση, κανονικά, αν είχα τη διαφήμιση που θα έπρεπε σε ένα τέτοιο λογοτεχνικό αριστούργημα, θα ήμουν ήδη στη δέκατη» είπα λιγάκι τσιτωμένος.

«Μην έχετε παράπονο για την προβολή σας. Κι εγώ και ο Μιχαλός αλλά και ο κύριος Ατσίδας, παρουσιάσαμε το δείγμα της δουλειάς σας στις στήλες μας» πετάχτηκε ο Νικολάου.

«Ναι, έχω ενημερωθεί σχετικά, αλλά πάντα ο καλλιτέχνης ζητά το κάτι παραπάνω».

«Άλλο τι θέλουμε και άλλο τι παίρνουμε» είπε ο Ατσίδας.

«Εξαρτάται τον τρόπο που ζητάμε ή απαιτούμε να συμβούν τα πράγματα, δεν συμφωνείτε;» ρώτησα περιμένοντας να δω την αντίδρασή τους.

Κοίταξε ο ένας τον άλλον και δεν απάντησαν. Σίγουρα τους είχα προβληματίσει. Σίγουρα, θα σκέφτηκαν: «Μήπως αυτός τύπος είναι ο δολοφόνος της “συντεχνίας” μας;». Μα, κανένας δεν ρώτησε: «Κύριε Αλαγιάννη, μήπως εσείς είστε ο θύτης αυτών των ειδικών εγκλημάτων;» Προφανώς η υποψία και μόνο τους είχε παραλύσει το νευρικό σύστημα.

Τους χαιρέτησα όσο πιο ευγενικά μπορούσα και πλησίασα τη μοντέλα. Ήταν αγκιστρωμένη πάνω στα μαλθακά χέρια του εύπορου κυρίου, στον οποίο είχε κλείσει το μάτι κατά τη διάρκεια της παρουσίας. Μια άγνωστη δύναμη (ίσως η δύναμη του σεξουαλικού ενστίκτου;) με έκανε να την πάρω από την πλαδαρή αγκαλιά του και να την παρασύρω προς τα έξω. Στην αρχή ξαφνιάστηκε, έπειτα αντιστάθηκε, στο τέλος με ακολούθησε μέχρι το διπλανό μπαρ, στέκι ψευτοκουλτουριάρηδων και γιαλαντζί αναρχικών. Ο αγώνας κατά του αλκοολισμού συνεχίστηκε όλο το βράδυ. Ευτυχώς είχα σύμμαχο τη Νάντια.

16. ΜΙΑ ΜΕΡΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

Ξυπώντας την άλλη μέρα, συνειδητοποίησα ότι ένα γυναικείο χέρι ήταν απλωμένο πάνω στο στήθος μου. Ξαφνιασμένος γύρισα και την είδα. Ποια ήταν; Όχι δεν ήταν η Μαρίνα Γιασεμάκη, η φαντασίωση των μεσήλικων ονείρων μου. Ήταν η Νάντια.

«Πως έγινε αυτό;» σκέφτηκα δυνατά.

Εκείνη, ακούγοντας τη φωνή μου άνοιξε τα μάτια της. «Καλημέρα Αριστοτέλη» είπε και παίρνοντας το χέρι της από πάνω μου ανασηκώθηκε και μου έδωσε ένα φιλί. Αυτό και αν ήταν εξέλιξη. Εγώ, ο Αριστοτέλης Αλαγιάννης, το σούπερ λογοτεχνικό ταλέντο και ταυτόχρονα το σούπερ αποτυχημένο πρότυπο εραστή, είχα καταφέρει να έχω στο κρεβάτι μου αυτή την έκπαγλης ομορφιάς καλλονή. Με το που σηκώθηκε φορώντας μόνο το δαντελωτό ροζ χρώματος στρινγκάκι της, πήρα πίσω όλα αυτά που είχα σκεφτεί για εκείνη τη μέρα της παρουσίας. Σβήστηκαν μεμιάς, λες και κρατούσα μια αόρατη γόμα, όλες οι εικόνες και τα συμπεράσματα που είχαν περάσει από το μυαλό μου για το άτομό της. Οι φήμες της βίζιτας, η πλαδαρή αγκαλιά του ηλικιωμένου κυρίου και η «γλαστροσύνη» της έγιναν μια πύρινη σφαίρα που εκσφενδονίστηκε από το ταπεινό δωμάτιό μου προς το άπειρο. Έφτιαξε δύο καφεδάκια και αράξαμε στο κρεβάτι.

Τη στιγμή που απολαμβάναμε μια θαυμάσια χομ-μείντ φούντα, με κοίταξε πολύ σοβαρά και μου είπε: «Αριστοτέλη, αυτό που έγινε χθες το βράδυ ήταν καταπληκτικό, αλλά δεν θέλω να το συνεχίσω. Ήταν μια νύχτα που περάσαμε μαζί και τίποτα παραπάνω». «Εντάξει», απάντησα δήθεν αδιάφορα. Με ένοιαζε και με έτσουζε, αλλά μιας και το βουνό ήταν συνηθισμένο στα χιόνια δεν το πήρα κατάκαρδα. Αυτή τη σκηνή, την είχα ζήσει αρκετές φορές στο παρελθόν. Γυναίκες που περνούσαν και χάνονταν ξαφνικά, όπως άλλωστε είχαν έρθει. Γιατί, δεν ντρέπομαι που το ομολογώ, είχα συμβιβαστεί με την αιώνια μπακουρίλα μου, θεωρούσα ότι ήταν το τίμημα της καλλιτεχνικής μου φύσης, αποκρύπτοντας από τον εαυτό μου την πραγματική αιτία, τη δειλία. Αλλά έτσι είναι οι άνθρωποι, τους είναι δύσκολο να παραδεχθούν τα ελαττώματά τους. Ας είναι.

Η εικόνα της Νάντιας καταχωρίστηκε στον φάκελο «Αναμνήσεις» στον σκληρό δίσκο του μυαλού μου.

Με βήματα αργά, σημάδι της απογοήτευσης αλλά και της υπέροχης θολούρας που είχα από το τσιγαριλίκι, ξεπροβόδησα τη Νάντια. Φόρεσα μια υπέροχη ροζ πλεχτή ρόμπα και κάθισα στην πολυθρόνα. Σήκωσα το ακουστικό και πήρα

τηλέφωνο τον Δημοσθένη. Η ευχάριστη εξέλιξη της χθεσινής βραδιάς δεν μου είχε επιτρέψει να μάθω τα στοιχεία που ήθελα για τους «λαχαναγορίτες».

«Δημοσθένη, καλημέρα» είπα ζαλισμένος.

«Καλημέρα. Πώς περάσαμε χθες;» ρώτησε πονηρά ο εκδότης.

«Τι εννοείς;» είπα. Ακόμη δεν είχα συνέλθει εντελώς. Βρισκόμουν ανάμεσα στον κόσμο του πραγματικού και του χασίματος.

«Σε είδα που έφυγες με τη Νάντια» είπε και γέλασε.

«Το πρόσεξες;» έκανα και ένιωσα τον γλυκό πονοκέφαλο να υποχωρεί.

«Όχι μόνο εγώ» είπε ο Δημοσθένης.

«Δηλαδή;» ρώτησα και άναψα ένα τσιγάρο.

«Όλοι το είδαν το σκηνικό!» έκανε με μια δόση θαυμασμού.

«Πειράζει;» ρώτησα τραβώντας μια τζούρα.

«Όχι, τι να πειράζει. Μόνο που έκανες έναν εχθρό» έκανε ανήσυχα.

«Ποιον;» ρώτησα και έσβησα το τσιγάρο. Έβγαλα από την τσέπη μου ένα χαρτάκι.

«Τον κύριο Αχιλλέα Χαροπουλίδη» έκανε ο Δημοσθένης με μια δόση, τολμώ να πω, τρόμου.

«Τον ξέρω;» ρώτησα μάλλον αδιάφορα. Έβγαλα το σακουλάκι με τον καπνό από την άλλη τσέπη μαζί με μια πλάκα «σοκολάτας».

«Είναι αυτός που άφησες μαλάκα, παίρνοντας από το χέρι του τη Νάντια».

«Ε, και;» είπα και έστρωσα τον καπνό και τη «ρίγανη» πάνω στο χαρτάκι.

«Είναι ο μεγαλύτερος εκδότης της χώρας. Πολύ φοβάμαι ότι θα μας σαμποτάρει τρελά!» είπε ακόμη πιο τρομαγμένα ο Δημοσθένης.

«Δεν έχει έρθει ακόμη η σειρά του. Προηγούνται άλλοι» είπα και στήριξα το ακουστικό στον ώμο μου.

«Έβαλες στο μάτι τους χονδρέμπορους;» ρώτησε.

«Τελικά με πιάνεις. Για πες μου, αυτοί μπορούν αν θέλουν να καταστρέψουν ή να κάνουν μπεστ σέλερ ένα βιβλίο, έτσι δεν είναι;» ρώτησα και έστριψα το ‘γάρο.

«Ακριβώς!» είπε με σιγουριά τρελού επιστήμονα.

«Και προφανώς πρόκειται να θάψουν το δικό μας» έκανα και «έσκασα» τον μπάφο. Σκέτο, χωρίς τζιβάνα.

«Έτσι δείχνουν τα πράματα. Όλο το βράδυ τούς έψηνα να αγοράσουν παραπάνω αντίτυπα, αλλά δεν κατάφερα τίποτα» είπε κλαψουρίζοντας, όπως κλαψομουνιάζουν για την άδική τους μοίρα οι ζητιάνοι στα φανάρια.

«Θα μου δώσεις ένα βιογραφικό του κυρίου των Αθηνών;» ρώτησα και τράβηξα μια δυνατή που πήγε μέχρι τα νύχια των ποδιών μου.

Δεν άκουσα κάποια απάντηση. Για μια στιγμή νόμιζα ότι είχε «πέσει» η γραμμή. Η ανάσα του ακουγόταν βαριά. Κατάλαβα. Ο Δημοσθένης είχε ηθικά διλήμματα. Προσπάθησα να τον βγάλω από τη δύσκολη θέση. «Δεν πρόκειται να πω ποτέ τίποτα και σε κανέναν» έκανα. «Αν θες βέβαια το πιστεύεις» συνέχισα. «Και στην τελική εσύ δεν έχεις καμία ευθύνη. Απλώς μου δίνεις κάποιες πληροφορίες που ούτως ή άλλως, με τον ένα ή με τον άλλο τρόπο θα τις έβρισκα. Εσύ, ας πούμε, ότι μου δίνεις το δικαίωμα να πάω στη Θεσσαλονίκη με το αεροπλάνο και όχι με το τρένο. Κάπως έτσι πρέπει να το δεις».

«Εντάξει» είπε. «Έχω κάποια πράγματα για αυτόν».

«Για ξεκίνα» είπα και φαντάστηκα τον εαυτό μου στη μπίζνες-κλας ενός αεροπλάνου.

«Ο Κουλοχέρης είναι παντρεμένος και έχει δύο παιδιά. Κλασικός οικογενειάρχης θα μου πεις» είπε ο Δημοσθένης.

Παρακαλώ δέστε τις ζώνες σας. Σε λίγα λεπτά απογειωνόμαστε.

«Ακριβώς» είπα και έσβησα το τσιγαριλάκι. Δεν επιτρεπόταν το κάπνισμα μέσα στους χώρους του αεροπλάνου.

«Έχει ένα μικρό κουσούρι, που δεν ξέρω αν εσύ μπορείς να το εκμεταλλευτείς» είπε.

Απογείωση.

«Πες το εσύ και πού ξέρεις, μπορεί να φανεί χρήσιμο» έκανα και κρατήθηκα από τα πλαϊνά του καθίσματος.

«Είναι πουτανιάρης, με την πραγματική έννοια!» είπε ο Δημοσθένης.

«Δηλαδή;» ρώτησα την ώρα που κοίταζα έξω από το παράθυρο την πόλη της Λάρισας.

«Πηγαίνει δύο φορές την εβδομάδα σε ένα μπαράκι με γυναίκες, στο Πασαλιμάνι» έκανε ο Δημοσθένης.

«Καλά, εσύ πού το ξέρεις;» ρώτησα την ώρα που έφτανα στη βιομηχανική περιοχή της Σίνδου.

«Έτυχε να τον δω» μου απάντησε με έναν τόνο ενοχής στη φωνή του.

«Μέσα ή έξω;» ρώτησα την ώρα της προσγείωσης.

«Μέσα...»

«Μπράβο, Δημοσθένη, πηγαίνεις σε τέτοιου είδους χαμαιτυπεία;» ρώτησα καθώς έβγαινα στον χώρο υποδοχής. Υπέροχο ταξίδι.

«Όλοι δεν έχουν ένα μικρό ή μεγάλο μυστικό;» με ρώτησε προσπαθώντας να με φέρει με το μέρος του.

«Καλά δεν είναι κάτι το τρομερό. Αλλά από έναν άνθρωπο του πνεύματος, δεν το περίμενα!» είπα και σχεδόν σαν άλλος αρχιεπίσκοπος του έδωσα άφεση αμαρτιών. Εδώ με είχε πάει τζάμπα στη Θεσσαλονίκη, ζήταγα και τα ρέστα τώρα;

«Πρέπει να βάζουμε ταμπέλες σε καθετί;» ρώτησε ο όσιος του εκδοτικού χώρου.

«Όχι ,αλλά...» απάντησα προσπαθώντας να μην τον στενοχωρήσω.

«Αριστοτέλη, δεν έχει αλλά. Ο καθένας κάνει αυτό που νομίζει. Δεν πρέπει να μένει παγιδευμένος, πρέπει να είναι ελεύθερος!» μου είπε σε μια φιλοσοφική έκρηξη.

«Δηλαδή θα ήταν λογικό να με δεις εμένα πρώτο τραπέζι πίστα στο Δεσποινιώ να χορεύω με τρία ξέκωλα, να ραίνω την ορχήστρα με γαρύφαλλα και άλλα διακοσμητικά άνθη, πίνοντας ουίσκι από τις βιοτεχνίες του Μοσχάτου και μασουλώντας πολυκαιρισμένους ξηρούς καρπούς;» είπα και φαντάστηκα τη σκηνή. Λογική συνέχεια ενός ταξιδιού στη βασίλισσα του Βορρά. Αλλά εγώ δεν ήμουν άνθρωπος της λογικής, του παραλόγου ναι, εντάξει.

«Αν αυτό σου άρεσε, δεν είναι δουλειά μου να κρίνω. Αυτός που κρίνει είναι μόνο ο Θεός. Αν υπάρχει βέβαια» είπε ο Δημοσθένης γυρνώντας το από τη φιλοσοφία στη θρησκεία.

«Και οι βιβλιοκριτικοί. Δεν ξέρω για τον Θεό, αλλά οι “βιβλιοβρικόλακες” σίγουρα υπάρχουν» είπα και γέλασα μάλλον επειδή δεν ήταν πρόπον να κλάψω. Με το που θυμήθηκα τους “βιβλιοβρικόλακες”, η εικόνα των μπουζουκιών έσβησε τόσο γρήγορα, όπως σβήνει η φλόγα ενός κεριού με ένα φύσημα.

«Αυτά Αριστοτέλη. Πρέπει να σε κλείσω. Έχω να ετοιμάσω παραγγελίες για το βιβλίο σου» έκανε βιαστικά. Διέκρινα ένα σχετικό άγχος.

«Αν είναι για αυτό σε αφήνω. Θα μάθεις νέα μου».

«Από τις εφημερίδες;» ρώτησε ακόμη πιο αγχωμένα.

«Το πιο πιθανό. Γεια χαρά» είπα έτοιμος να κατεβάσω το ακουστικό.

«Γεια σου, μεγάλο συγγραφικό μου ταλέντο» είπε θέλοντας να τονώσει τη ματαιοδοξία μου.

«Υπερβάλλεις, αλλά ευχαριστώ. Γεια» είπα κολακευμένος και έκλεισα το τηλέφωνο.

17.ΤΟ ΙΔΙΟ ΒΡΑΔΥ

Το ίδιο βράδυ ήμουν έτοιμος για βραδινή έξοδο. Ντυμένος, πλυμένος, ξυρισμένος, ενθουσιασμένος, τρελαμένος. Επρόκειτο να γνωρίσω τον μαγικό κόσμο των μπαρ-παμπ. Αυτών με τις μεγάλες τζαμαρίες, τις κλειστές κουρτίνες, τις γεμάτες σεξουαλικά ονόματα-υπονοούμενα πινακίδες τους —ενδεικτικά, για τη μόρφωσή σας και μόνο αναφέρονται τα ξενόγλωσσα: «Λατίνα», «Μπονίτα», «Ντριμ» αλλά και ελληνοπρεπέστατα όπως: «Σάρκα», «Όραμα» και ο κατάλογος είναι μακρύς και συνεχίζεται... τολμώ να πω τείνει στο άπειρο· παρακαλώ τους φίλους μαθηματικούς να μην με λιθοβολήσουν—, γεμισμένα με απελπισμένους ή απλώς ανήθικους πελάτες που θέλουν να πιάσουν και να ξεκοκαλίσουν, ανάλογα τη μασέλα και το πορτοφόλι του καθενός, τα χωρίς ψυχή και ελπίδα κρέατα εισαγωγής από τις χώρες του πρώην ανατολικού μπλοκ.

Έβαλα στην τσέπη μου εξήντα ευρώ και κοίταξα προς τη βιβλιοθήκη. Ο κύριος —μια εποχή στην κόλαση— Ρεμπώ, με αυτό το αθώο εφηβικό βλέμμα μού χαμογέλασε πονηρά και ο Μπουκόφσκι από το ανατολικό Χόλυγουντ άνοιξε μια «πράσινη» πίνοντας στην υγεία μου.

Άραξα σε ένα παγκάκι. Πίσω μου η βρόμικη θάλασσα του Σαρωνικού, μπροστά μου το μπαράκι της βρόμας. Οι πασατέμποι που είχα αγοράσει από παρακείμενο πωλητή μού κρατούσαν συντροφιά μέχρι την εμφάνιση του Κουλοχέρη. Δηλαδή αν εμφανιζόταν σήμερα. Ο Δημοσθένης μου είχε πει δύο φορές την εβδομάδα. Αν ήμουν άτυχος; Πάνω που είχα αρχίσει να προβάρω τις μαύρες πλερέζες της απελπισίας, μια μαύρη Μερσεντές σταμάτησε τρία μέτρα μπροστά από την είσοδο του μπαρ και, δευτερόλεπτα μετά, ξέβρασε από τα σπλάχνα της τον λεγάμενο.

Μόλις έφαγα και τον τελευταίο σπόρο από το σακουλάκι, πήρα ύφος αποτυχημένου από τη ζωή (όχι ότι σε γενικές γραμμές δεν ήμουν μια σκέτη

απογοήτευση σχεδόν σε ότι είχα δοκιμάσει να κάνω, εξαιρώντας το γράψιμο) και πέρασα το κατώφλι της εισόδου.

Το μπαρ είχε τον ενδεδειγμένο χαμηλό φωτισμό, ο ντισκ τζόκεϊ χωμένος κάπου στο βάθος της αίθουσας, έβαζε τα δισκάκια του, τις τελευταίες επιτυχίες των σκυλοτραγουδιάριδων, ο μετρ μαζί με τον τσεκαδόρο παρακολουθούσαν τον χώρο, τις κοπέλες και τις εισπράξεις, οι πελάτες, σουρωμένοι ή κοντά στο όρια της μέθης, σαλιάριζαν και χούφτωναν τα κορίτσια και οι κονσοματρίς χαμογελούσαν, σαν άτομα με δείκτη νοημοσύνης κάτω του δεκαπέντε, υπολογίζοντας όμως ταυτόχρονα το ποσοστό τους από τα κερασμένα ποτά .

Κάθισα σε ένα γωνιακό τραπέζι. Ήθελα να βλέπω και να μην με βλέπουν. Ο Κουλοχέρης είχε πιάσει δουλειά. Ήταν «καρφωμένος» στο κεντρικό τραπέζι. Μπροστά του ένα μπουκάλι ούισκι, δεξιά του μια ξανθιά αδύνατη με πλούσια στήθη, αριστερά του μια μελαχρινή ζουμερή λατίνα με πονηρό χαμόγελο και επιδέξια χέρια και πίσω του δύο σερβιτόροι, σε συναγερμό, έτοιμοι να ικανοποιήσουν κάθε του επιθυμία.

Παρήγγειλα μια μύρα. Μαζί με τη μύρα ήρθε μια υπάλληλος του καταστήματος. Έμοιαζε καταπληκτικά με τον Χέρμαν Έσσε στην ηλικία των τριάντα, με ξανθιά περούκα και βέβαια χωρίς αυτά τα ολντ φάσιον στρογγυλά γυαλιά. «Πώς σε λένε; Κνουλπ;» με ρώτησε. «Κνουλπ;» αναρωτήθηκα. Αλλά μόλις κατάλαβα ότι το κνουλπ αντιστοιχούσε σε μια γεμάτη γουλιά τσαγιού με κόκα-κόλα που λίγο πριν είχε κατεβάσει, ηρέμησα. Εντάξει ήμουν χαμένο κορμί, αλλά όχι και Κνουλπ, τουλάχιστον δεν γύρναγα από σπίτι σε σπίτι μέσα στο καταχείμωνο, αναζητώντας μια ζεστή αγκαλιά και ένα ακόμη πιο ζεστό στρώμα για να περάσω τη νύχτα. Μπορεί βέβαια σε κάποια στιγμή της ζωής μου να ήμουν αναγκασμένος να το κάνω. Αυτό θα εξαρτιόταν εν πολλοίς από τη μελλοντική συγγραφική μου πορεία.

«Αρχιμήδη» απάντησα στον θηλυκό Χέρμαν. Δεν ήθελα, για ευνόητους λόγους να αποκαλύψω το πραγματικό μου όνομα.

«Αρκί... τι;» ρώτησα προσπαθώντας να αρθρώσει συνδυασμούς φωνηέντων και συμφώνων που ήταν άγνωστα στη μητρική της γλώσσα.

Σκέφτηκα να της απαντήσω ότι ήταν το αποτέλεσμα της σύνθεσης των λέξεων αρχίδι και μύδι, αλλά δεν το έκανα. Υπέθεσα ότι δεν θα μπορούσε αυτή η ευγενική φυσιογνωμία από τις χώρες του Βορρά να εκτιμήσει το υψηλής αισθητικής χιούμορ μου.

«Αρ-χι-μή-δης», επανέλαβα συλλαβιστά το ψεύτικο όνομά μου.

«Α, κατάλαβα, Αρκιμήντις» έκανε κουνώντας το κεφάλι της. Προφανώς είχε χαρεί από αυτό το λεκτικό της κατόρθωμα.

«Ναι, αυτό. Εσένα;» ρώτησα περιμένοντας να ακούσω ένα σούπερ σεξουαλικό όνομα.

«Χέλγκα. Είμαι από τη Γερμανία», μου απάντησε. Η προσδοκία μου δεν επαληθεύτηκε. Μα τόσο ψυχροί σε όλα τους αυτοί οι Γερμανοράδες;

Έτσι εξηγείται η ομοιότητα με τον μέγα δάσκαλο Χέρμαν. Δεν ήθελα να τη ρωτήσω από ποιο μέρος. Αν μου έλεγε ότι καταγόταν από μια μικρή πόλη της Γερμανίας, το Κάουλ, το εγκεφαλικό επεισόδιο το είχα στάνταρ ένα.

«Χέλγκα, πάρε ένα ποτό» της είπα. Όλα τα σχέδια ξεκινάνε από κάπου. Έπρεπε να κατακτήσω το πρώτο σκαλοπάτι στη σκάλα που ήθελα να ανέβω.

«Ευκαγιστώ» είπε κουνώντας στον αέρα το χέρι της.

«Να φωνάξω τον σερβιτόρο;» ρώτησα αφελέστατα.

«Έκω πει, στο παιδί» είπε.

«Πόσο έχει το ποτό σου;» τη ρώτησα. Κάποιες φορές τα σχέδια δεν πετυχαίνουν λόγω στενότητας οικονομικών πόρων. Έπρεπε να έχω την απαραίτητη προσοχή.

«Επτά ευρώ» είπε και σαν να κατσούφιασε λίγο.

«Να ξέρεις ότι έχω μαζί μου πενήντα πέντε ευρώ, άρα στα επτά ποτά σταματάς. Εντάξει;» της είπα μη δίνοντας σημασία στην αντίδρασή της. Κανένα σχέδιο δεν μπορεί να προχωρήσει αν επικρατήσει ο συναισθηματισμός.

«Εσύ λες» είπε συμβιβαστικά, αλλά χωρίς να χάσει το κουράγιο της. Από το μηδέν το σαράντα εννέα είναι πολύ καλύτερο, δεν συμφωνείτε;

«Για πες μου, αυτόν τον τύπο που κάθεται στο κεντρικό τραπέζι, τον ξέρεις;» έκανα αδιάφορα.

«Ναι, είναι ο κύγιος Σάκης» είπε αφού είχε κοιτάξει προηγουμένως προς το μέρος του.

«Έρχεται συχνά εδώ;» έκανα συνεχίζοντας τις ερωτήσεις μου με την ίδια αδιαφορία. Το σχέδιο απαιτούσε αδιαφορία και ψυχραιμία.

«Ναι, ντύο φορές τη βγομάδα» μου απάντησε την ώρα που παράγγελνε ακόμη ένα τσάι με κόκα-κόλα. Οφείλω να ομολογήσω ότι έπινε αρκετά γρήγορα, ίσως πιο γρήγορα και από τον Τσαρλς.

«Τόσο συχνά;» ρώτησα πίνοντας μια γουλιά.

«Ναι» και πήρε το ποτό που της έφερε το γκαρσόνι με το άθλιο μαύρο ξεθωριασμένο πουκάμισο που ήταν σκεπασμένο στους ώμους με μεγάλα και χοντρά κομμάτια πιτυρίδας.

«Για ποιο λόγο;»

«Ντεν ξέγω» είπε και σήκωσε τους ώμους της.

«Αφού ξέρεις» είπα και ήμουν έτοιμος να ανέβω το δεύτερο σκαλοπάτι.

Η Χέλγκα για μια στιγμή δίστασε να μου απαντήσει, αλλά προφανώς παρασυρόμενη από το αιώνιο ελάττωμα των γυναικών —και χωρίς να βγάζω την ουρά μας απέξω και του αντρικού πληθυσμού αυτής της χώρας— το κουτσομπολιό, λαϊκή λέξη που δεν αντιπροσωπεύει σε καμία περίπτωση, την παιδεία μου, αλλά ειλικρινά δεν με ενδιαφέρει καθόλου, μου απάντησε:

«Ναι, τα έκχει με την Λουντμίλα και την Παόλα» είπε και χαμήλωσε τα μάτια της ώστε να μην «καρφωθεί». Ήπια στα γρήγορα το ποτό της. Παρήγγειλε ακόμη ένα. Τρία επί επτά ίσον είκοσι ένα. Είχα ακόμη οικονομικό περιθώριο.

«Και με τις δύο;» ρώτησα απορημένος. Η απορία βέβαια δεν είχε καμία σημασία. Σημασία είχε ότι ήμουν πάνω στο δεύτερο σκαλοπάτι.

«Ναι, πλάκα δεν έκχει;»

«Καλά, πως τα καταφέρνει, είναι μεγάλος άνθρωπος» είπα σχεδόν με θαυμασμό.

«Δεν κσέρεις;» ρώτησε την ώρα που άρχισε να ρουφάει το τέταρτο ποτό.

«Όχι, πού να ξέρω» είπα. Ήθελα πραγματικά, πέρα από κάθε σχέδιο, να μάθω.

«Βιάγκρα» είπε και με κοίταξε πονηρά, σχεδόν συνωμοτικά.

«Μπράβο, ο Σάκης. Άξιος» είπα στη Χέλγκα και χαμογέλασα.

Ήπια μια στάλα από τη μπύρα μου και συνέχισα τη λογοδιάρροιά μου. Έπρεπε να μαζέψω όσες περισσότερες πληροφορίες μπορούσα.

«Και πού το κάνουν;» ρώτησα σαν δημοσιογράφος που έκανε ρεπορτάζ κίτρινου ή ροζ ή συνδυασμό αυτών των δύο αν προτιμάτε, σε τηλεοπτικό κανάλι. Έτοιμος για το τρίτο βήμα. Ίσως και το πιο κρίσιμο για την τελική άνοδο.

«Πολλές εγωθήσεις. Μήπως είσαι πολίτσια;» ρώτησε με κάπως ανήσυχο βλέμμα. Ωπ, το σκαλί ράγισε. Προσοχή, Αριστοτέλη, προσοχή!

«Όχι, όχι, απλώς θέλω να μάθω πού γίνεται το κόλπο. Γράφω σενάρια. Ξέρεις τι είναι σενάριο;» είπα γεμίζοντας το ράγισμα με μπουρδολογίες.

«Όχι», είπε και ήπια το ποτό με τον συνηθισμένο της τρόπο. Άσπρο πάτο.

«Είναι ιστορίες για το σινεμά» είπα.

«Α, πολύ καλά!» έκανε. Η πτώση είχε αποφευχθεί και όχι μόνο αυτό. Ανέβηκα το τρίτο σκαλί.

«Ναι και μου αρέσει αυτή η ιστορία και άμα μου πεις περισσότερα θα σε βάλω και στην ταινία που θα γυρίσει ο φίλος μου ο Κουτσοφρύδης» της είπα και την κοίταξα με κινηματογραφικό βλέμμα.

«Ποιος είναι αυτός;» ρώτησε με μια γλυκιά αθωότητα, πράγμα περίεργο για την περίπτωση της.

«Είναι πολύ γνωστός, σκηνοθετεί τα περισσότερα έργα στην τηλεόραση» είπα. Ήμουν βέβαιος ότι πλησίαζα στο τέλος της σκάλας.

«Εγώ θα παίξω;» ρώτησε με τις κόρες των ματιών να διαστέλλονται έτοιμες να δεχθούν την καταφατική απάντηση.

«Ναι, σ' το υπόσχομαι» της απάντησα. Το αριστερό μου πόδι είχε αγγίξει το τελευταίο σκαλί. Το σχέδιο είχε σχεδόν πετύχει.

Η προοπτική μιας καριέρας ηθοποιού έλυσε τη γλώσσα της. Αυτή η πουτάνα η δημοσιότητα έχει καταστρέψει όλη την ψωροκόσταινα, σκέφτηκα και παρακολουθούσα τα χείλια της Χέλγκα που έριχναν τις λέξεις στον χώρο σαν σφαίρες οπλοπολυβόλου τελευταίας γενιάς.

«Μετά από δω, πηγαίνουν σε ένα κσενοντοκείο, λίκγο πιο κάτω. Στην Πεγαϊκή, το “Μπητλ”, στον δεύτερο όροφο, στο 205 ντομάτιο. Έκχει και τζακούζι. Μόλις το κάνουν αυτός έκχει τρελός με πλάτη του. Του αρέσει να τγίβουν τα κορίτσια με λάδι. Δεν κσέρω μπορεί αυτός ανώμαλος. Αλλά δίνει λεφτά. Γκια ντυο ώρες μαζί του, τριακόσια ευρώ».

«Καλά, που τα ξέρεις όλα αυτά;» ρώτησα τελείως φιλολογικά. Ήμουν νικητής, ήμουν ο πρώτος και ο καλύτερος όλων. Φανταστικές δάφνες στεφάνωναν το κεφάλι μου.

«Μένω μαζί με τη Λουντμίλα».

«Α, κατάλαβα».

Μόλις πήρα τις πληροφορίες που ήθελα, σώπασα. Ήπια βιαστικά την υπόλοιπη μπύρα, πλήρωσα τον λογαριασμό, που ευτυχώς δεν ήταν πάνω από τριάντα ευρώ, έδωσα ένα χαρτάκι με ψεύτικο αριθμό τηλεφώνου, τυλιγμένο σε ένα χαρτονόμισμα των είκοσι, στην παλάμη της συμπαθούς Γερμανίδας και εξαφανίστηκα. Περπάτησα με τα πόδια μέχρι το «Μπητλ», άκου «Μπητλ», ωραίο όνομα σκέφτηκε ο ιδιοκτήτης το ξενοδοχείου! Αλλά σε μια γαμιστρώνα ότι όνομα και να έβαζες, «Σνέικ» ή «Μεγάλη Βρετανία», το ίδιο ήταν. Κανένας πελάτης δεν πήγαινε εκεί, ούτε για να θαυμάσει το όνομα, ούτε το μπαρ, ούτε να δοκιμάσει την υπέροχη κουζίνα του. Πήγαινε μόνο για ένα πράγμα. Για να ξεχαρμανιάσει.

Έκατσα σε μια πέτρα, ένδοξο απομεινάρι από τα τείχη του Θεμιστοκλή και περιεργάστηκα τον χώρο. Δεν ήξερα με ποιο τρόπο θα κατάφερα να μπω στο ξενοδοχείο, χωρίς να γίνω αντιληπτός. Αποφάσισα να μην κουράσω άλλο την κατάσταση. Ένας συμπαθέστατος ξερόλας ταρίφας με οδήγησε σπίτι μου.

18.ΣΧΕΔΙΟ ΔΡΑΣΗΣ

Ο αγαπητός κύριος Κουλοχέρης είχε μπει για τα καλά στο στόχαστρό μου. Ήξερα όσες πληροφορίες μού ήταν χρήσιμες για να τον ξεπαστρέψω. Δύο ήταν τα προβλήματα για τη θετική κατάληξη του νέου μου εγχειρήματος. Πρώτον, να πετύχω τις ώρες που πήγαινε ο Κουλοχέρης στο «Μπητλ» και δεύτερον και σημαντικότερο να έμπαινα στο ξενοδοχείο απαρατήρητος.

Κάθισα στην αγαπημένη μου μοναδική πολυθρόνα και ένωσα τέσσερα χαρτάκια. Θαύμασα για δευτερόλεπτα το δημιούργημά μου και άναψα το τετράφυλλο. Το χασίσι σίγουρα θα μου έδινε τη λύση που ζητούσα. Κάθε φορά που κρατούσα τον καπνό βαθιά μέσα στα στήθια μου, ως δια μαγείας, ο κόσμος άλλαζε, άκουγα φωνές μακρινές, τα χρώματα δεν ήταν ίδια, ο χώρος και ο χρόνος διαθλούνταν. Ζούσα σ'

ένα όνειρο, έκλεινα τα μάτια και από μπροστά μου πέρναγαν όλες αυτές που είχα γνωρίσει, χαμογελώντας μου και φιλώντας με απαλά στα χείλη. Άλλες φορές διάφοροι συγγραφείς, από τον Ευριπίδη και τον Αριστοφάνη, μέχρι τον Τζακ Κέρουακ και τον Αλμπέρ Καμύ συνήθως ντυμένοι με στολές παραλλαγής, σαν σε στρατιωτική παρέλαση, περνούσαν από μπροστά μου, χαιρετώντας με και δίνοντάς μου κουράγιο, ώστε να συνεχίσω τον συγγραφικό μου αγώνα. Κι εγώ βυθιζόμουν στα όνειρά μου, προσπαθώντας να ελευθερωθώ από τον υλικό κόσμο και να περάσω σε μια άλλη διάσταση, σ' έναν άλλον κόσμο, σε έναν κόσμο που όλοι θα ήταν αγαπημένοι, κίτρινοι, μαύροι, κόκκινοι και άσπροι άνθρωποι θα κράταγαν λουλούδια και θα έλεγαν όλοι σε όλους μια πραγματική εκ βάθους καρδιάς καλημέρα, δεν θα υπήρχαν ούτε δυνατοί, ούτε αδύναμοι, ούτε σκοτωμοί, ούτε πυρηνικά όπλα, ούτε μαφία, ούτε αστυνομία, ούτε διαφθορά, οι γυναίκες θα ήταν ίσες με τους άντρες, τα παιδιά θα γεννιόνταν χωρίς εθνική, οικονομική και κοινωνική ταυτότητα, οι θρησκείες δεν θα είχαν κανένα νόημα, γιατί πολύ απλά οι άνθρωποι θα είχαν νικήσει τον φόβο του θανάτου και την ίδια τους την αλαζονεία και ματαιοδοξία. Μόλις τελείωνε η μαστούρα γυρνούσα στην πραγματικότητα και μούντζωνα τον εαυτό μου στον καθρέφτη, για τα χάλια τα δικά μου και όλης της κοινωνίας.

Ήθελα να σκοτώσω τον Κουλοχέρη και όλα όσα αντιπροσώπευε. Τον πόθο των ανθρώπων για τα χρήματα, για την κατανάλωση υλικών αγαθών, για τις κομπίνες και τις ρεμούλες του εκδοτικού χώρου, για την κατάπτωση του πνεύματος, της πώλησης των κόπων και των ψυχών των συγγραφέων για ένα κομμάτι ψωμί. Λες και αυτός ο κύριος με το ακριβό αυτοκίνητο και τη μακριά τσέπη ήταν ο Θεός και έκρινε τους πάντες κάτω από το πρίσμα του μοβ χαρτονομίσματος της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας.

Στην τελευταία τζούρα και ενώ είχα κάψει τη μισή τζιβάνα, το όραμα με τους παρελάνοντες συγγραφείς ήρθε πάλι. Ένας ξεμάκρυνε από τη γραμμή και πλησίασε προς το μέρος μου.

«Αριστοτέλη, έχω τη λύση στο πρόβλημά σου» μου είπε. Προσπάθησα να τον αναγνωρίσω. Έμοιαζε με τον Όμηρο.

«Κύριε Όμηρε, εσείς;» είπα την ώρα που έσβηνα το ‘γάρο στο τασάκι.

«Ναι αγαπητό μου παιδί, εγώ» είπε και έφτιαξε λίγο την παραλλαγή του.

«Μπορείτε να μου δώσετε τη λύση στο πρόβλημα που με βασανίζει;» τον ρώτησα. Ήξερα, από ένστικτο, ότι είχε παρουσιαστεί για αυτόν τον σκοπό.

«Ναι Αριστοτέλη, μπορώ» είπε και τεντώθηκε ολόκληρος, λες και βάραγε προσοχή σε κάποιον ανώτερό του.

«Είμαι έτοιμος, μεγάλε δάσκαλε» είπα και έσκυψα ευλαβικά το κεφάλι μου.

«Θα χρησιμοποιήσεις το ίδιο κόλπο που έκανε ο ήρώάς μου, ο Οδυσσέας. Δούρειος Ίππος και όλα θα πάνε καλά!» έκανε χαϊδεύοντας τα γένια του.

«Ναι, δάσκαλε των δασκάλων» είπα ακόμη πιο ταπεινά και σχεδόν γονάτισα από σεβασμό.

«Αριστοτέλη, μη με γλείφεις. Πίστεψέ με δεν το έχω ανάγκη» έκανε αυστηρά. Δεν περίμενα ότι θα έπαιρνε τον σεβασμό για κολακεία. Αλλά, τόσους αιώνες έχει συναντήσει γλείφτες και γλείφτες. Γιατί να πιστέψει εμένα;

«Δεν το έκανα επί τούτου» ψέλλισα απολογητικά.

«Εντάξει, Αριστοτέλη. Προχώρα στον δρόμο που χάραξε ο Ιθακήσιος βασιλιάς».

Γύρισε την πλάτη του, με χαιρέτησε σηκώνοντας το χέρι του χωρίς να με βλέπει και κατευθύνθηκε προς τον προπορευόμενο παρελάνοντα ουλαμό.

Οι φαντάροι-συγγραφείς σε άψογο στρατιωτικό βηματισμό παρελάσεως άρχισαν σιγά σιγά να σβήνουν, όπως τα σύννεφα διαλύονται μετά από μια καταιγίδα ώστε να προβάλλει ο ήλιος ο ηλιάτορας, ο πετροπαιχνιδιάτορας — δανεισμένο από Ελύτη, για τα πρακτικά.

Έχοντας στο μυαλό μου τα σοφά λόγια του αρχαίου δασκάλου, είχα πάρει θέση στο απέναντι παγκάκι του ξενοδοχείου, προσπαθώντας να ανακαλύψω τον δούρειο ίππο μου. Οι μέρες πέρναγαν, ο Κουλοχέρης ερχόταν με τις δυο κοπέλες από το μπαρ, έκανε τη δουλειά του, έφευγε, και εγώ κολλημένος με αόρατη κόλλα στιγμής στην ξύλινη τάβλα ψάχνοντας τη λύση.

Κάποια βραδιά μάλιστα είχα μια έντονη λογομαχία με το αρσενικό μέρος ενός ζευγαριού που έβγαζε τα μάτια του στα παρακείμενα βραχάκια της Πειραιϊκής. Ο νεαρός αυθάδης θεώρησε ότι ήμουν ένας ευτελής φτωχομπινεδιάρης μπανιστηριτζής που δεν είχα άλλο σκοπό από την οπτική θωπεία των ερωτοτροπούντων νέων. Δεν του εξήγησα τον αγαθό σκοπό της παραμονής μου στον εκεί χώρο, αλλά με δύο δυνατά κροσέ —απόρησα με τον εαυτό μου για τη δύναμη την οποία κατείχα— έλυσα κάθε του απορία. Με ματωμένα τα χείλη αποχώρησε. Αποχώρησε με σκυμμένο το κεφάλι και με κομμένη κάθε διάθεση για περαιτέρω εξηγήσεις.

Εκείνη λοιπόν την πυγμαχική νύχτα παρουσιάστηκε η ευκαιρία. Ένα μηχανάκι πιτσαρίας σταμάτησε μπροστά μου. Είχε την ατυχή έμπνευση να με ρωτήσει για την ακριβή τοποθεσία του «Μπητλ». Στα σίγουρα κάποιος πελάτης του ξενοδοχείου είχε πεινάσει και είχε παραγγείλει μια πίτσα από τοπική πιτσαρία. Το ντιλίβερι μπόι προφανώς ήταν καινούριο στην δουλειά και δεν γνώριζε το ξενοδοχείο. Στην αρχή απόρησα, πως στην ευχή δεν είχε δει μπροστά του ολόκληρο κτίριο με τόσο φωτεινή επιγραφή και την ώρα που ήμουν έτοιμος να του δείξω το «Μπητλ», άκουσα τη φωνή του Ομήρου που μου ψιθύρισε στο αυτί: «Οδυσσέα, ετοιμάσου, έρχεται η σειρά σου». Δεν διόρθωσα τον δάσκαλο, ως προς την προσφώνηση του ονόματός μου και, σηκώνοντας το χέρι μου, δήθεν για να του δείξω το σωστό σημείο, του έριξα μια δυνατή γροθιά. Ο άτυχος νέος διπλώθηκε στα δύο και έπεσε άτσαλα στο πεζοδρόμιο. Με γρήγορες κινήσεις τον έσυρα μέχρι τα βράχια, όπου τον ξεβράκωσα και του έδεσα χέρια και πόδια με τη ζώνη του και το τσαντάκι των εισπράξεών του. Φορώντας τη φόρμα εργασίας του και με την πίτσα στα χέρια πήγα με άνετο στυλ στο ξενοδοχείο.

Σταμάτησα στο υποτυπώδες λόμπι και είπα στον ρεσεψιονίστ:

«Έχει παραγγείλει μια πίτσα ο κύριος Κουλοχέρης».

«Δεν σας έχει δώσει νούμερο δωματίου;» έκανε σμίγοντας τα χοντρά του φρύδια.

«Όχι», είπα αδιάφορα. Μου είχε πει η Χέλγκα, αλλά ποτέ δεν έβλαψε κανένα μια επιβεβαίωση.

«Για να δω» είπε και άπλωσε το χέρι του πάνω στο κουτί. Αρχικά αιφνιδιάστηκα. Αλλά σχεδόν αμέσως, τράβηξα το χέρι του.

«Λίγο γρήγορα, γιατί έχω και άλλες παραγγελίες» έκανα αυστηρά και άκρως επαγγελματικά.

«Εντάξει, δωμάτιο 205» είπε τελικά.

Ανέβηκα γρήγορα τα σκαλιά και χτύπησα την πόρτα.

«Εμπρός;» ρώτησε μια αντρική φωνή από την εσωτερική μεριά της πόρτας.

«Έχω φέρει μια πίτσα για σας» έκανα και ύψωσα το χέρι μου έτοιμος να ρίξω άλλη μία καταπληκτική γροθιά.

«Δεν έχω παραγγείλει κάτι» ακούστηκε πάλι η φωνή.

«Είστε σίγουρος;» ρώτησα σε μια τελευταία προσπάθεια. Το χέρι μου έτοιμο. Περίμενα να ακούσω το καμπανάκι.

«Ναι, ξεκουμπίσου» είπε αγριεμένα. Ο κριτής είχε ακυρώσει τον αγώνα. Κρίμα, τόσες γροθιές προπόνησης πήγαν χαμένες.

Το σχέδιό μου είχε πατώσει. Αμήχανος, κοίταξα το χαρτάκι της παραγγελίας. Δωμάτιο 206. Χμ, κάτι γίνεται. Χτύπησα δίπλα.

«Μια πίτσα έχετε παραγγείλει» έκανα αποφασιστικά.

Η πόρτα άνοιξε. Έσπρωξα τον έκπληκτο ημίγυμνο πενηντάρη, ο οποίος έπεσε ξερός στο πάτωμα από το σπρώξιμο και μπούκαρα μέσα. Μια αντρική φωνή ακούστηκε μέσα από το μπάνιο: «Αγάπη μου, ήρθε η πίτσα;». Ουπς, είπα από μέσα

μου, δεν απάντησα και αφού άρπαξα μία μαύρη καλτσοδέτα, με κόκκινο φιόγκο στο τελείωμά της, από το ξέστρωτο διπλό κρεβάτι του πόθου, τράβηξα τις κουρτίνες και μετά την τζαμόπορτα του μπαλκονιού. Με ένα σάλτο βρέθηκα στη βεραντούλα του 205. Κοίταξα μέσα από το τζάμι, όσο δηλαδή μου επέτρεπε η νάιλον καλτσοδέτα που φορούσα στο κεφάλι μου και είδα τον Κουλοχέρη γυμνό να κοιτάζεται στον καθρέφτη. Οι τσούπρες πουθενά. Η πόρτα του μπαλκονιού ήταν ξεκλείδωτη. Την άνοιξα και με μια αστραπιαία κίνηση έπιασα από τον λαιμό τον «λαχαναγορίτη» και παρακολούθησα την αλλαγή του χρώματος του προσώπου του από ελαφρύ σταρένιο σε κόκκινο και εν τέλει σε μπλε. Ο Κουλοχέρης ήταν νεκρός. Γέλια ακούστηκαν από το μπάνιο. Γύρισα ξαφνιασμένος προς τα εκεί. Η πόρτα ήταν μισάνοιχτη. Για μια στιγμή σκέφτηκα ως γνήσιος σίριαλ κίλερ, να μην αφήσω κανέναν ζωντανό, αλλά το θέαμα που αντίκρισα κρυφοκοιτάζοντας από την χαραμάδα με έκανε να διώξω μακριά αυτή τη σκέψη. Ήταν απλά υπέροχες, έτσι γυμνές με τις σαπουνάδες απλωμένες πάνω στο κορμί τους, παίζοντας με το νερό και με τα σώματά τους. Ήμουν σίγουρος ότι δεν είχαν πάρει χαμπάρι το παραμικρό. Πήρα μία πετσέτα που βρήκα παρατημένη στο κρεβάτι και καθάρισα τα αποτυπώματά μου, πρώτα από τον λαιμό του Κουλοχέρη, μετά από τα χερούλια της μπαλκονόπορτας. Πίσω πάλι στο 206. Μπαίνοντας, δεν παρατήρησα κάποια αλλαγή στον χώρο — ευτυχώς. Ο ένας εραστής πεσμένος τάβλα στο πάτωμα και άλλος χωμένος στα άδυτα της τουαλέτας συνεχίζοντας το μπάνιο του. Με την ίδια πετσέτα έσβησα τα ίχνη μου. Φεύγοντας πήρα μαζί μου την καλτσοδέτα —ήταν ομολογουμένως ένα εκπληκτικό κομμάτι— όπως και την πίτσα. Είχα μια διαβολεμένη πείνα. Ο ρεσεψιονίστ με κοίταξε έκπληκτος. «Λάθος παραγγελία», του είπα κατεβάζοντας ακόμη πιο χαμηλά το τζόκεϊ που φορούσα.

19. ΠΕΡΙΜΕΝΟΝΤΑΣ ΤΟ ΜΠΙΕΣΤ- ΣΕΛΛΕΡ

Δύο μέρες μετά, στο κατάστημα ψιλικών ειδών του Βασίλη, είχα την ευκαιρία να διαβάσω τα κατορθώματά μου. Στην τρίτη σελίδα των περισσότερων εφημερίδων είχαν τη φωτογραφία του θύματος. Ο εκλιπών εμφανιζόταν σε παλιές καλές οικογενειακές στιγμές. Ακολουθούσε ρεπορτάζ με το χρονικό του φόνου και δηλώσεις μαρτύρων. Το ντιλίβερι μπόι δήλωσε: «Έγιναν όλα τόσο ξαφνικά. Ρώτησα στο μισοσκόταδο έναν περίεργο τύπο και την επόμενη στιγμή θυμάμαι τον εαυτό μου δεμένο και πεταμένο στα βράχια της Πειραιϊκής». Ο ρεσεψιονίστ: «Τι να σας πω, όταν μπήκε, δεν έδωσα σημασία. Ούτε όταν βγήκε. Δεν μπόρεσα να διακρίνω το πρόσωπό του». Οι λοιποί «φίλοι και συγγενείς» (δηλαδή το ζευγάρι και οι δύο τροτέζες) δεν είχαν ιδέα. Ρούφηξα όλα τα σχετικά άρθρα και αφού πρόσφερα ένα από τα ελάχιστα αισιόδοξα ποιήματα του Καρυωτάκη στον αγαπητό μου φίλο εξαφανίστηκα. Δεν αισθανόμουν καλά. Ήθελα να χαλαρώσω από την προχθεσινοβραδινή ένταση. Αυτό που είχα κάνει ήταν μια ανοησία. Όχι ως προς το αποτέλεσμα, για το οποίο ήμουν απόλυτα ικανοποιημένος, αλλά ως προς τη διαδικασία που προηγήθηκε. Είχα ρισκάρει πάρα πολύ και το ήξερα. Ένιωθα τις καυτές ανάσες των αστυνομικών στον σβέρκο μου. Αλλά δεν ήθελα να το σκέφτομαι. Είχα εμπιστοσύνη στην ανικανότητα της Ελληνικής Αστυνομίας. Τόσοι και τόσοι είχαν ξεφύγει, εγώ θα ήμουν ο άτυχος; Γιατί αν πιανόμουν, μάλλον αυτό θα ήταν από καθαρή τύχη.

Έβαλα έναν δίσκο του αγαπημένου μου Φρανκ να παίζει στο πικάπ. Σιγοτραγουδούσα το «Μάι Γουέι» και σκεφτόμουν για άλλη μια φορά την Αθανασία. Έκλεισα τα μάτια και φαντάστηκα ότι ήμασταν στην πλατεία της Βουλής μόνοι μας, χορεύοντας ένα ερωτικό ταγκό. Ο Φρανκ ήταν ζωντανός και τραγουδούσε λάιβ για μας μόνο. Δεν υπήρχαν περιστέρια, δεν υπήρχαν τουρίστες, δεν υπήρχαν μετανάστες με απλωμένο το χέρι, ούτε αγχωμένοι επιχειρηματίες με σκουλαρίκια-κινητά στα αυτιά και υπογλώσσια στην εξωτερική δεξιά τσέπη του σακακιού τους. Μόνο οι τσολιάδες χωρίς τα όπλα τους, χωρίς το βλοσυρό ύφος, κρατώντας μικρόφωνα, κάνοντας μπάκινγκ βόκαλς στο ρεφρέν του τραγουδιού.

Η Αθανασία ντυμένη με ένα υπέροχο καλοκαιρινό μαύρο φόρεμα να χαμογελάει χτυπώντας δυνατά τα ψηλοτάκουνα μαύρα παπούτσια στο πεζοδρόμιο, με τους σφιχτούς γλουτούς της και το χρυσαφένιο δέρμα της, δοσμένη ολοκληρωτικά στη μαγική μελωδία. Εγώ φορώντας ένα σμόκιν, που μόνο στα όνειρά μου μπορούσα να το αποκτήσω, κρατώντας τη σφιχτά από τη μέση, έλαμπα από ευτυχία. Το απόλυτο συναίσθημα.

Κι ενώ ήμουν χωμένος μέσα σε αυτό το ονειρικό παραλήρημα, άρχισα να διαπιστώνω ότι η φωνή του Φρανκ παραμορφωνόταν σταδιακά, η μελωδία άλλαζε. Ηλεκτρικές κιθάρες και μπάσα έπαιζαν ένα δυνατό βίαιο ρυθμό, ο Σινάτρα δεν ήταν ο Σινάτρα, αλλά ο Άλις Κούπερ, η Αθανασία πήρε τη μορφή μιας γριάς μέγαιρας βγαλμένης από μεσαιωνικά παραμύθια, οι τσολιάδες μεταμορφώθηκαν σε φανατικούς ισλαμιστές με τις χαντζάρες να δείχνουν προς το μέρος μου και το σμόκιν που φόραγα εξαφανίστηκε μαζί με τα λουστρίνια και τα εσώρουχά μου. Η πλατεία πήρε την κανονική της μορφή, η Αθανασία ή τέλος πάντων αυτό που ήταν πριν η Αθανασία εξαϋλώθηκε, οι μουτζαχεντίν έβγαλαν φτερά στις πλάτες τους και πέταξαν πάνω από το κεφάλι μου προς την Μέκκα. Οι περαστικοί κοίταζαν τον παράξενο γυμνό νεαρό και γέλαγαν. Άρχισα να τρέχω, να τρέχω, να τρέχω, χωρίς να γνωρίζω πού πήγαινα.

Άνοιξα τα μάτια μου. Το πουκάμισό μου ήταν ποτισμένο με ιδρώτα. Έβγαλα βιαστικά τον δίσκο από το πικάπ. Δεν ήθελα σε καμία περίπτωση επανάληψη του εφιάλτη.

Κάθισα στον υπολογιστή. Είχα ξεχάσει να γράψω το κλασικό μου σημείωμα. Ήταν η πρώτη φορά, που δεν είχα αφήσει το στίγμα μου. Χτύπησα μερικά κουμπιά στο Πι-Σι. «Χονδρέμποροι όλης της Ελλάδας, τρέμετε. Οι νέοι συγγραφείς παίρνουν την εκδίκησή τους». Τύπωσα δύο αντίγραφα. Ένα θα πήγαινε στον αγαπητό κύριο Χατζή και το άλλο σε συγκεκριμένη εφημερίδα του ημερήσιου τύπου. Ο Μιχαλός και ο Νικολάου, σίγουρα θα πάθαιναν ένα μικρό σοκ μόλις άνοιγαν την πρωινή τους

αλληλογραφία. Θα είχαν την ευκαιρία να γνωρίσουν, έστω και κάτω από αυτή την οπτική γωνία, τον περιβόητο νέο συγγραφέα-δολοφόνο.

Άφησα να περάσουν τρεις-τέσσερις μέρες, περιμένοντας να δω τις πωλήσεις στην περιοχή της Θεσσαλονίκης. Είχα την αίσθηση ότι ο Χατζής θα παράγγελλε όποιο βιβλίο πρωτοεμφανιζόμενου κυκλοφορούσε. Δεν διαψεύστηκα. Ο Δημοσθένης με ενημέρωσε ότι πραγματικά ο προαγωγός συγγραφικών ψυχών είχε αγοράσει βιβλία όχι με το κομμάτι, αλλά με το κιλό. Η τρίτη (τέταρτη για το αναγνωστικό κοινό) έκδοση ήταν θέμα χρόνου. Μπορούσα επιτέλους να κοιτάξω στα μάτια, όλους τους νεοέλληνες συγγραφείς, ήμουν ένας από τους εκλεκτούς. Αυτό μου έδωσε δύναμη και ελπίδα.

Ξεκίνησα να γράφω τη συνέχεια του αστυνομικού μυθιστορήματος. Έγραφα, έγραφα, έγραφα και σταματημό δεν είχα. Πίσω μου, όλοι οι συγγραφείς χειροκροτούσαν. «Μπράβο, άξιο τέκνο της λογοτεχνίας» έκανε σφυρίζοντας ο Στάινμπεργκ. «Λίγο ακόμα και θα κάνεις τον κόσμο να ξεχάσει τον Φίλιπ Μάρλοου» υπερθεμάτισε πίνοντας ένα κονιάκ ο Ρέιμοντ. «Για σένα χτυπάει η καμπάνα»είπε ο Έρνεστ καπνίζοντας ένα από τα αγαπημένα του πούρα. «Θα τους φας όλους τους σκατάδες» είπε ξύνοντας τις αιμορροΐδες του ο Τσαρλς.

Επτά χιλιάδες λέξεις την ημέρα. Επτά χιλιάδες λέξεις την ημέρα και πίσω μου είχαν αρχίσει να πλακώνονται ο Φιοντόρ με τον Λέοντα, παρασυρμένοι από τον συγγραφικό μου οίστρο, για το ποιος από τους δύο έγραφε τις περισσότερες.

«Εγώ έγραφα περισσότερες, θυμήσου το Πόλεμος και ειρήνη» έκανε κομπάζοντας ο Τολστόι.

«Για θυμήσου και εσύ τους Δαιμονισμένους» έκανε κουνώντας απειλητικά το δάκτυλό του προς το μέρος του.

«Ένα θα σου πω. Άννα Καρένινα» είπε και φούσκωσε σαν παγώνι.

«Αριστοτέλη ποιος είναι καλύτερος, εγώ ή ο Λέων;» ρώτησε ο Φιοντόρ. Είχε κατεβάσει το δάκτυλο και με θυμωμένη ματιά περίμενε την απάντησή μου.

«Με φέρνετε σε δύσκολη θέση» απάντησα και ένιωσα τα μάγουλά μου να κοκκινίζουν.

«Απάντησε Αριστοτέλη. Στο χειρόγραφο που γράφεις» έκανε ελαφρώς απειλητικά ο Φίοντορ.

«Με το χέρι στην καρδιά;» ρώτησα. Δεν ήθελα να καταραστεί το νέο μου λογοτεχνικό αριστούργημα.

«Ναι» είπαν με μια φωνή.

«Ο κύριος Ντοστογιέφσκι έμεινε στην ιστορία ως ο καλύτερος ερμηνευτής της ανθρώπινης ψυχολογίας και ψυχοσύνθεσης, ενώ ο κύριος Τολστόι ως ένας από τους καλύτερους εκφραστές της καθημερινής ζωής των τότε ανθρώπων» είπα λες και απήγγειλα μονόλογο σε σκηνή θεάτρου χωρίς θεατές.

«Άρα;» έκανε με αγωνία ο Λέων.

«Προτιμώ τον κύριο Φίοντορ».

«Σου τα έλεγα εγώ Λέων, αλλά δεν με πίστευες. Δώσε μου τώρα είκοσι ρούβλια».

«Συγγνώμη γιατί να σας δώσει είκοσι ρούβλια;» έκανα απορημένος.

«Είχαμε βάλει ένα στοιχηματάκι, Αριστοτέλη», είπε ο Φίοντορ και γέλαγαν και τα μουστάκια του.

Ο χαμένος πλήρωσε το χρέος του και εγώ απέμεινα να τους κοιτάζω σαν χαζός. Ακόμη και εκείνη τη στιγμή ο αγαπημένος μου συγγραφέας δεν μπορούσε να κρύψει το πάθος του.

Έγραψα τη λέξη **Τέλος** και έκλεισα τον υπολογιστή. Η διόρθωση θα γινόταν στο μέλλον, με πιθανότερη ημερομηνία έναρξης την αυριανή.

Το ξυπνητήρι χτύπησε. Σηκώθηκα πολύ πολύ αργά. Το χθεσινό γράψιμο με είχε εξαντλήσει. Όπως θα με εξαντλούσε και η επερχόμενη εργασιακή ημέρα. Στην κουζίνα ετοίμασα ένα καφέ και ένα μονοφυλλάκι. Το τηλέφωνο χτύπησε. Κοίταξα το ρολόι μου. Επτά και μισή. Το σήκωσα βαριεστημένα μιας και δεν είχα καλοξυπνήσει. Ήξερα ότι ήταν ο Δημοσθένης. Αφού μόνο εκείνος με έπαιρνε. Βέβαια, τόσο πρωί δεν με είχε πάρει ποτέ. Για να δούμε τι θα ακούσουμε, σκέφτηκα την ώρα που έβαζα το ακουστικό στο αυτί και το μονόφυλλο στο στόμα.

«Αγόρι μου, είσαι πλέον μια μεγάλη φίρμα!» είπε ενθουσιασμένος.

«Πώς κι αυτό;» ρώτησα και χασμουρήθηκα. Το ‘γάρο έπεσε στο πάτωμα.

«Όλοι μιλάνε για σένα. Να μόλις πριν από λίγο με πήρε τηλέφωνο η Σμάρω».

«Ποια Σμάρω;» ρώτησα και έβαλα πάλι το μονόφυλλο στο στόμα.

«Η Καζανά. Η δημοσιογράφος που κάνει την εκπομπή “Απογευματινή Κουλτούρα”, δεν την ξέρεις;»

«Α, ναι. Και;» έκανα και άναψα το τσιγαριλίκι.

«Τι και. Την Πέμπτη έχεις πρεμιέρα στον μαγικό κόσμο της τηλεόρασης» είπε με την ίδια ενθουσιώδη φωνή.

«Εντάξει. Θα είμαι εκεί. Θα είναι κάποιος άλλος μαζί μου;» ρώτησα. Όχι ότι με ένοιαζε ιδιαίτερα. Απλώς για τα πρακτικά.

«Αν θα είναι λέει! Νικολάου, Μιχαλός, Ατσίδας, Λάτσης, ο Σταμάτης ο Γαρδένιας, η Νάντια κι ο Χαροπουλίδης».

«Όλο το σκυλολόι. Κατάλαβα. Ο Γαρδένιας δεν ήταν αυτός που διάβασε στην παρουσίαση;» αναρωτήθηκα φωναχτά. Η αλήθεια ήταν ότι δεν ήμουν απόλυτα σίγουρος. Με τόσες βότκες που είχα κατεβάσει εκείνο το βράδυ, λογικό δεν ήταν να μην καλοθυμάμαι;

«Ναι. Τον κάλεσαν για να πει την άποψή του» είπε ο Δημοσθένης.

«Μάλιστα. Πες ΟΚ για τον Γαρδένια, ηθοποιός είναι, εμπειρία από θεατρικά έργα έχει, μερικές ξεπέτες με μερικούς από αυτούς τους φηρμάτους σκηνοθέτες, αλλά η Νάντια τι δουλειά έχει;» έκανα και λέγοντας Νάντια μου ήρθε στο μυαλό εκείνο το υπέροχο ροζ στρινγκάκι.

«Η Νάντια είναι βύσμα. Μπήκε στο πάνελ με τη βοήθεια του Χαροπουλίδη. Ξέρεις φυσικά ποιος είναι ο Χαροπουλίδης!» είπε με φωνή που δεν σήκωνε αντίρρηση.

«Φυσικά και ξέρω. Εσύ μου το είπες. Είναι ο μεγάλος και τρανός εκδότης που έμεινε με το πουλί στα χέρια, όταν κλέφτηκα με τη Νάντια τη βραδιά της παρουσίασης. Αλλά και πάλι δεν καταλαβαίνω. Τι δουλειά έχει η Νάντια με τον κυρ-Αχιλλέα;» ρώτησα και έβλεπα το ροζ σλιπάκι να ξεθωιάζει.

«Μάθε λοιπόν, μεγάλο λογοτεχνικό μου ταλέντο, ότι η Νάντια και ο κυρ-Αχιλλέας είναι ζευγαράκι» μου απάντησε και άκουσα ένα πνιχτό γελάκι.

«Μάλιστα. Έτσι εξηγούνται όλα. Να μία ακόμη καλή αφορμή για να πεθάνει ο Χαροπουλίδης — την τελευταία πρόταση την είπα από μέσα μου. Λύσε μου μια απορία, αυτός δεν είναι πρόεδρος των πανελλήνιου συνδέσμου εκδοτών;» έκανα συνεχίζοντας τις ερωτήσεις μου την ώρα που έβλεπα το σέξι εσώρουχο να πετάει και να χάνεται προς τη στρατόσφαιρα, όπως βλέπει κανείς ένα μπαλόني γεμισμένο με ήλιον να φεύγει από τα χεράκια του πιτσιρικά και να πηγαίνει προς τα σύννεφα.

«Ναι μάγκα μου, αυτός είναι. Και ξέρεις ελέγχει όλον τον χώρο. Αν πει κάτι αυτός γίνεται την επόμενη στιγμή!» είπε ο όσιος του εκδοτικού χώρου.

«Προφανώς δεν πρέπει να του αρέσει και πολύ που κάποιοι σαν κι εμένα του χαλάνε την πιάτσα. Έτσι δεν είναι;» έκανα και τράβηξα μερικές απανωτές. Με την κωλοκουβέντα είχε πάει χαράμι το μισό.

«Ακριβώς έτσι είναι» απάντησε ο Δημοσθένης. Η φωνή του τώρα είχε γίνει φωνή τρομαγμένης παρθένας κορασίδας λίγο πριν την έλευση της διακόρευσης από νεαρό μπρουτάλ ψαρά σε κάποια αμμουδερή παραλία των Κυκλάδων.

«Σίγουρα θα χρειαστώ μερικές πληροφορίες για τον φίλο μας. Έχεις τώρα κάτι να μου πεις;» ρώτησα και περιμένα.

«...»

«Δημοσθένη τα έχουμε πει. Μην τα ξανάλεμε. Μπορώ να βρω τις πληροφορίες. Μη φοβάσαι» είπα και γέλασα δυνατά.

«Δεν είμαι ούτε Ιούδας, ούτε Εφιάλτης. Αυτοί άλλωστε έχουν πεθάνει χιλιάδες χρόνια πριν» συνέχισα, «...Εντάξει... Να... Ο Χαροπουλίδης έχει νοικιάσει μια γκαρσονιέρα κοντά στον εκδοτικό του οίκο, στη Χαριλάου Τρικούπη. Εκεί συναντάει τη Νάντια. Μη ξεχνάς ότι είναι παντρεμένος και έχει τέσσερα παιδιά» έκανε προσπαθώντας να με κάνει να δω λιγάκι πιο συμπαθητικά την περίπτωση του.

«Γυναίκα, παιδιά και γκόμενα. Η εκπλήρωση του Ελλάς Ντριμ. Τι άλλο μπορεί να ζητήσει ένας πενηντάρης, μετανοημένος αριστερός της γενιάς του Πολυτεχνείου;»

«Δεν ξέρω!»

«Θα σου πω εγώ. Ίσως ένα κότερο».

«Καλό. Θα τα πούμε στις Σμάρωσ».

«Έγινε».

Το ίδιο απόγευμα, αν και είχα γυρίσει «κομμάτια» από τη δουλειά, ξεκίνησα τη διόρθωση του αστυνομικού που είχα ολοκληρώσει. Είχα φτάσει στις πρώτες δέκα σελίδες. Δεν μου άρεσε καθόλου. Ο τρόπος γραφής ήταν άγουρος σαν πράσινη αφρικανική μπανάνα, η δομή πολύ χαλαρή, σαν έτοιμος πουρές, τα συντακτικά και γραμματικά λάθη αμέτρητα, αν ήταν «βαζέλες» ή «γαύροι» ή «χανούμια» θα γέμιζαν ολόκληρο ποδοσφαιρικό στάδιο, οι ήρωες για κλάματα, η μυθιστορία γεμάτη λογοτεχνικά τρικ και εξυπνακισμούς. Χωρίς πολύ σκέψη πέταξα το λογοτεχνικό μου παιδί στον Καιάδα των σκουπιδιών. Το μεγάλο λογοτεχνικό ταλέντο είχε γράψει μια πολύ μεγάλη μπούρδα. Τουλάχιστον αν είχα ασχοληθεί με εκείνη την ιστορία αγάπης

που είχα σκεφτεί αλλά δεν μου είχε βγει πάνω στο χαρτί, ίσως να υπήρχαν ελπίδες έκδοσης από φημισμένο για τα συγγραφικά του σκουπίδια εκδοτικό οίκο. Αλλά και πάλι, ένας συγγραφέας του βάρους μου δεν θα εξέδιδε μια πατάτα. Μια πατάτα για δεύτερο έργο, ένα κολοκυθάκι για τρίτο και τελικά ένα μεγάλο αγγούρι, δροσιστικό ή αγχολυτικό, όπως το πάρει κανείς, για μεγάλο φινάλε.

Όχι δεν θα τους έκανα τη χάρη. Το δεύτερο βιβλίο μου θα ήταν κορυφαίο, όπως άλλωστε και το πρώτο. Ήθελα να ρίξω τον Ντέιβιντ, τη Μαϊντανίδη, τον Χρήστο Προκοπίου και τον Παύλο Σάρκαρη, από τη λίστα των ευπώλητων. Εγώ και μόνο εγώ θα ήμουν ο πρώτος. Μόνο από τον Γκάμπριελ θα ανεχόμουν να χάσω την πρώτη θέση. Μήπως την είχα ψωνίσει; Δεν με ενδιέφερε η απάντηση. Αυτό που με ενδιέφερε ήταν να γράφω. Να γράφω, όμως, σύμφωνα με τη λογοτεχνική μου αξία και όχι βιβλία-σουζέ, που την επόμενη χρονιά έμπαιναν σε περιοδικά του χεσίματος σαν προσφορές. Δεν φιλοδοξούσα να γίνω ο νέος Καζαντζάκης, όχι ότι μπορούσα, αλλά από τη δεκαετία του εξήντα και μετά ποιος Έλληνας συγγραφέας είχε καταφέρει να ξεχωρίσει; Μετρημένοι στα δάκτυλα του ενός χεριού. Τετριμμένη έκφραση αλλά αυτή δυστυχώς ήταν η πικρή αλήθεια.

Ο αιώνιος αγώνας του συγγραφέα. Η ιστορία έρχεται στο μυαλό σου, σαν κεραυνός. Εκεί που κάθεσαι αμέριμος και απολαμβάνεις το τσιγαράκι σου η έμπνευση σου έχει χτυπήσει με δύναμη την πόρτα του μυαλού σου. Εσύ περιμένεις μέχρι να καταλαγιάσει και να σχηματιστεί μέσα σου. Μπορεί να πάρει μία ώρα, μια μέρα, ένα μήνα, έναν χρόνο. Κανείς δεν ξέρει πόσο. Το σίγουρο είναι ότι πρέπει αυτό να αποτυπωθεί στο χαρτί, αλλιώς δεν μπορείς να ησυχάσεις. Γυρνάει, γυρνάει μέσα στον λαβύρινθο του εγκεφάλου σου, ώσπου η μαγική στιγμή έρχεται. Αρχίζεις να γράφεις. Άλλος κάνει πρώτα περίληψη, άλλος ξεκινά με τον σκελετό, άλλος ξεκινά χωρίς καμιά προετοιμασία, άλλος δοκιμάζει σχήματα, ιδέες, πόρτες, πρώτο δεύτερο τρίτο πρόσωπο. Δεν έχει σημασία. Το μόνο που μετράει είναι το αποτέλεσμα. Οι εποχές που βολευόμασταν μόνο με την προσπάθεια έχουν περάσει ανεπιστρεπτί. Ο καπιταλισμός έχει απλώσει τα πλοκάμια του παντού, ακόμη και στο γράψιμο. Τέρμα

οι ρομαντικοί, τέρμα οι υπερρεαλιστές, μόνο σκληρή πραγματικότητα και αποτέλεσμα. Διαφήμιση, κατευθυνόμενοι δημοσιογράφοι, εκδοτικό λόμπι και τρελαμένοι με το χρήμα και τη δημοσιότητα συγγραφείς.

Αγωνιούσα για την έμπνευση που δεν ερχόταν, αγωνιούσα για την πορεία του βιβλίου, αγωνιούσα για τις άσπρες τρίχες στο κεφάλι μου, αγωνιούσα για την Αθανασία που έχασα και δεν θα ξανάβρισκα. Αγωνιούσα για τη Σμάρω και όλους τους υπόλοιπους. Έπρεπε εγώ ο αγοραφοβικός να εκτεθώ δημόσια. Ας είναι. Ήταν μέρος του παιχνιδιού, έτσι δεν λένε οι δυτικοί μας σύμμαχοι και καλοί μας φίλοι;

21. ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

Επιτέλους, στα πλατό της νέας ελληνικής τηλεόρασης. Φόραγα τα ίδια ρούχα με αυτά της παρουσίασης, άλλωστε δεν είχα άλλα καλά ρούχα στη ντουλάπα. Ήμουν ένας φτωχός πλην τίμιος, ως προς τη συγγραφική μου διάθεση, λογοτέχνης.

Οι κάμερες ήταν στη θέση τους, η διάθεση όλων χαλαρή και... ξεκινήσαμε. Πρώτο θέμα στην εκπομπή της Καζανά. Ο Μιχαλιός και ο Νικολάου πήραν πρώτοι τον λόγο. Αρχισαν λέγοντας διάφορες δημοσιογραφικές μπούρδες, έγλειφαν και οι δύο την οικοδέσποινα, χαριεντίζονταν με τον Χαροπούλιδη, τον ηθοποιό και τη Νάντια και τους εκδότες του γνωστού λογοτεχνικού περιοδικού. Εμένα με άφησαν στην απέξω. Αν ήμουν ένας συγγραφέας που πέθαινε για τη δημοσιότητα, σίγουρα αυτή η συμπεριφορά τους θα με είχε πληγώσει. Αλλά ήμουν από άλλο κόσμο, έναν κόσμο δικό μου, έναν κόσμο που τουλάχιστον δεν είχε όλους αυτούς τους καραγκιόζηδες. Οι μόνοι καλοδεχούμενοι στον μικρόκοσμο αυτόν ήταν η αφεντιά μου, η Αθανασία και όλοι οι λογοτέχνες του κόσμου, διάσημοι και άσημοι, ζωντανοί και νεκροί.

Η συζήτηση συνεχιζόταν με λάιβ μουσικά διαλείμματα από τον Χαρίλαο και τον Πανωραίο Καρλαμούξα, οι οποίοι παρεμπιπτόντως, δήλωσαν θαυμαστές μου, αλλά

εγώ ήμουν αλλού. Είχα αφήσει για λίγο τον φανταστικό μου κόσμο και κατέστρωνα το σχέδιο εξολόθρευσης του Χαροπουλίδη. Μετά το τέλος της εκπομπής θα τον ακολουθούσα, αυτόν και τη μικρή του λαίδη.

Μέσα σε ένα σακίδιο βρίσκονταν ατάκτως τοποθετημένα, βιβλία, σημειώσεις, χειρόγραφα και το πιστόλι που είχα χρησιμοποιήσει την πρώτη πρώτη φορά. Μετά τον θάνατο του δημοσιογραφίσκου της «Φρέντο», είχα σοκαριστεί από όλο αυτό το σκηνικό του θανάτου, για αυτό τον λόγο δεν το είχα κουβαλήσει σε καμία από τις επόμενες «εκκαθαριστικές» επιχειρήσεις. Αλλά ο Χαροπουλίδης ήταν ειδική περίπτωση. Ήθελα να γεμίσω το κορμί του με όσες περισσότερες σφαίρες μπορούσα. Κάποια στιγμή η Καζανά μού απηύθυνε τον λόγο. Τελικά ένιωθα άβολα μπροστά στον φακό. Κατάφερα να αρθρώσω δύο-τρεις προτάσεις, αλλά μέχρι εκεί. Η Σμάρω, ως άξιο τέκνο της «γατίσιας» δημοσιογραφίας, κατάλαβε ότι δεν ήμουν για πολλά πολλά και συνέχισε τη συζήτηση με τους υπόλοιπους της υπέροχης τηλεοπτικής παρέας. Ο Γαρδένιας κοίταζε ηδυπαθώς τον φακό εκτοξεύοντας δεξιά και αριστερά κομμάτια από μονόπρακτα θεατρικά έργα, η Νάντια συμπεριφερόταν σαν τετράχρονο τρομαγμένο παιδάκι που έχει χάσει τους γονείς του σε κάποιο αχανές σούπερ-μάρκετ και ο Χαροπουλίδης έβγαλε έναν πύρινο λόγο για την πτώση των αξιών —άσχετα αν ήταν ένας από τους πρώτους που γκρέμισε κάθε τι αληθινό μέσα του, ιδέες, ιδεολογίες, οράματα— για τον χείμαρρο των λογοτεχνικών σκουπιδιών που κυκλοφορούσαν στην αγορά —άσχετα αν ήταν ο πρώτος που θυσίασε την ποιότητα για τα μπικικίνια— και εν τέλει για την κατρακύλα της ελληνικής κοινωνίας — άσχετα αν αυτός διατηρούσε εξωσυζυγική σχέση με κάποια που ηλικιακά μπορούσε να ήταν κόρη του.

Η παράσταση έλαβε τέλος και τα προβατάκια σκόρπισαν το καθένα για το μαντρί του. Εγώ, σαν καλός λύκος, θα ακολουθούσα τη Νάντια και τον Χαροπουλίδη στην ερωτική τους φωλίτσα. Είχα έναν σκοπό να εκπληρώσω.

Βρέθηκα λοιπόν στη Χαριλάου Τρικούπη, έξω από το άντρο του πνευματικού εκφυλισμού, περιμένοντας να βγει ο εκλεκτός των εκδοτών μαζί με την τσούπρα του.

Εν αναμονή λοιπόν της εξόδου του φίλτατου κυρίου, χώθηκα μέσα σε ένα βιβλιοπωλείο που βρισκόταν απέναντι από την είσοδο, συνδυάζοντας την παρακολούθηση με την απόλαυση του να κοιτάς τίτλους πάνω σε ράφια. Άμα τη εμφανίσει μου —κάτι τέτοιο δεν λένε οι τραπεζικοί-αγιογδύτες για την επιταγή;— ο υπάλληλος του συμπαθέστατου καταστήματος με καλωσόρισε εγκαρδίως. Ήμουν πλέον αναγνωρίσιμος, η επιτυχία και η δόξα όχι απλά είχαν χτυπήσει την πόρτα μου, αλλά είχαν περάσει μέσα στο κυρίως δωμάτιο και έπιναν ελληνικό καφέ παρέα με γλυκό του κουταλιού σαν δύο μακρινές θείες που είχαν έρθει επίσκεψη κάποιο κυριακάτικο απόγευμα καλοκαιριού της δεκαετίας του εξήντα, ώστε να δουν τον μικρότερο ανιψιό του σογιού.

Την ώρα που προσπαθούσα να καταλάβω για ποιο λόγο οι εκδότες δέχονταν να φέρουν και να μεταφράσουν άγνωστους και ταυτόχρονα μετριότατους αλλοδαπούς λογοτέχνες, αντί να προωθούν νέους εγχώριους, αφού στιγμές πριν είχα διαβάσει τις πρώτες σελίδες μιας περουβιανής μπούρδας, ο Αχιλλέας, μόνος του, βγήκε από τον εκδοτικό. Παράτησα το διάβασμα, χαιρέτησα τον υπάλληλο και αφού παραλίγο να λάβω μια μεγαλοπρεπή «σούπα» σκοντάφτοντας πάνω σε μια γριά που ήμουν βέβαιος ότι ήταν συμμαθήτρια του Ομέρ Βρυώνη, σε κάποιο σχολαρχείο της Αιγύπτου, πήρα από πίσω τον επόμενο μου στόχο. Έστριψε δεξιά, έστριψα δεξιά, έστριψε αριστερά, έστριψα αριστερά. Σταμάτησε μπροστά σε μια πολυκατοικία με γκρίζους τοίχους και βρομικά τζάμια. Έβγαλε από την τσέπη του τα κλειδιά και μπήκε μέσα. Κρυμμένος πίσω από έναν ευκάλυπτο, κατάφερα να δω ότι ο Αχιλλέας μπήκε στην πρώτη πόρτα δεξιά της εισόδου. Δεν είχα παράπονο. Ήμουν τυχερός μιας και χωρίς κανένα κόπο η θεά Τύχη με είχε βοηθήσει να ανακαλύψω με ακρίβεια την ερωτική του φωλίτσα. Άφησα τη θέση καλύψεως και δοκίμασα να περάσω στα ενδότερα. Εύκολη υπόθεση. Ποτέ καμιά εξώθυρα στο κέντρο της Αθήνας δεν είναι κλειδωμένη. Έβγαλα από τον σάκο μου τη θρυλική τηλεκάρτα και με μια υπέροχη κίνηση που είχα διδαχθεί στο ανοιχτό πανεπιστήμιο της φυλακής βρέθηκα στο χολ της γκαρσονιέρας. Άκουσα νερά να τρέχουν, προφανώς ο Αχιλλέας ήταν στο μπάνιο,

προετοιμαζόμενος για την ερωτική του συνεύρεση με τη Νάντια. Δεν ήξερε όμως ότι άλλον επισκέπτη περίμενε και άλλος του είχε έρθει. Κράτησα το πιστόλι στο αριστερό μου χέρι. Χωρίς δεύτερη σκέψη μπήκα στο μπάνιο και στοχεύοντας το πουλί του Χαροπουλίδη του έκανα νόημα να βγει από την μπανιέρα. Εκείνος φυσικά με υπάκουσε, δηλαδή όχι εμένα αλλά το σιδερένιο μαραφέτι που είχα στην κατοχή μου. Με το πουλί ζαρωμένο και κρυμμένο ανάμεσα στα σκέλια του και τον εγωισμό του να στάζει στο πάτωμα παρέα με σταγόνες νερού σαπουνάδας και ιδρώτα, έκατσε στη λεκάνη του μπάνιου.

«Εσένα σε ξέρω» ψέλλισε.

«Και εγώ σε ξέρω» απάντησα αδιάφορα.

«Αλαγιάννη, για ποιο λόγο το κάνεις αυτό;»

«Μα για να απαλλάξω την κοινωνία από ένα άθλιο υποκείμενο σαν κι εσένα κύριε Χαροπουλίδη».

«Νομίζεις ότι είμαι τόσο άθλιος;» με ρώτησε και πήγε να βάλει τα κλάματα.

«Ναι» είπα ψυχρά.

«Πες ότι είμαι. Τι θα κερδίσεις αν με σκοτώσεις; Δεν θα βρεθεί κάποιος άλλος να πάρει τη θέση μου;» με ρώτησε και σαν να μου φάνηκε ότι ανέκτησε την ψυχραιμία του.

«Δεν ξέρω» είπα σημαδεύοντας το πουλί του.

«Εγώ ξέρω ότι ξέρεις. Ξέρεις ότι και να με στείλεις στον άλλο κόσμο, θα βρεθεί κάποιος άλλο λαμόγιο που θα κάνει τη βρόμικη δουλειά» είπε και σκούπισε τον ιδρώτα από το μέτωπό του.

«...»

Δεν απάντησα, ήξερα ότι είχε δίκιο. Προσπάθησα να ανασύρω από το υποσυνείδητο, ή το συνειδητό κομμάτι του εαυτού μου, όλους τους λόγους για τους οποίους ήθελα να τον σκοτώσω. Ήταν ένας βολεμένος αστός, που είχε αποκηρύξει

το αριστερό παρελθόν του. Ήταν ένας διαπλεκόμενος των τεχνών και των γραμμάτων. Και στην τελική είχε γκόμενα τη Νάντια. Τι πιο φρικτό από αυτό;

Η εικόνα της Νάντιας, όταν διέσχιζε το δωμάτιό μου εκείνη την αποφράδα ημέρα, ήρθε και έκατσε πάνω στο χέρι μου, σαν τσούχτρα. Τελικά αυτό το άτιμο το στρινγκάκι, είχε παίξει πρωταγωνιστικό ρόλο στο τράβηγμα της σκανδάλης. Η ζήλια για όλα όσα εκείνος είχε και όλα όσα εγώ δεν είχα, με είχε κυριεύσει. Ναι, ο σκοπός μου ήταν να γίνω ο σπουδαιότερος όλων, να δω το βιβλίο μου και τα επόμενα βεβαίως βεβαίως μόνιμα στην τοπ λιστ των ευπώλητων, αλλά το θεϊκό κορμί της Νάντιας ήταν ο καταλύτης.

Περίμενα να βγει η σφαίρα από τη θαλάμη και να καρφωθεί στο σύμβολο του ανδρισμού του. Δεν θα την πάταγα όπως στην περίπτωση του Τριανταφυλλόπουλου, αυτή τη φορά είχα βάλει τις σφαίρες στο όπλο. Ήμουν έτοιμος να πάρω την σφουγγαρίστρα, ώστε να σκουπίσω τα αίματα από τα πλακάκια, αλλά το αποτέλεσμα δεν με δικαίωσε. Η σφαίρα δεν βγήκε, γιατί πολύ απλά το περιστροφο έπαθε εμπλοκή.

Τη στιγμή που θύμα και θύτης κοιταζόμασταν με ένα αίσθημα φόβου, τρόμου και αγωνίας ακούστηκαν κλειδιά στην πόρτα. Γυρίσαμε και... Η Νάντια είχε κάνει την εμφάνισή της. Ήταν εκείνη η δεδομένη στιγμή που λες το μεγάλο ναι ή το μεγάλο όχι. Δίπλα στη Νάντια, δεξιά και αριστερά, έβλεπα όλους αυτούς που είχα σκοτώσει. Φιγούρες γκρίζες, φορώντας μαύρα ρούχα και αλλοιωμένα από τη σήψη πρόσωπα. Έστεκαν εκεί, περιμένοντας ως άλλες Ερινύες την απόφασή μου. Έτρεξα προς το μέρος της. Την αγκάλιασα στοργικά, της έδωσα ένα φιλί στο μέτωπο και τράπηκα σε φυγή.

22. ΔΕ ΝΤΟΡΣ

Ήμουν κλεισμένος στο σπίτι, είχα κατεβάσει τα παντζούρια, είχα βγάλει από την πρίζα το τηλέφωνο και επίσης είχα κατεβάσει τον γενικό του ρεύματος. Ήξερα ότι το τέλος πλησίαζε. Δοκίμασα να ανεβάσω την ψυχολογία μου με δύο γενναία τρίφυλλα, αλλά δυστυχώς το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα δεν ήρθε. Ήμουν στα πρόθυρα της ολικής κατάρρευσης. Όλοι οι συγγραφείς που είχα τίτλους τους στην βιβλιοθήκη, στέκονταν περιμετρικά από εμένα, χωρίς να μιλάνε. Όλοι αυτοί οι αγαπημένοι δεν είχαν τίποτα να μου πουν, ούτε έστω ένα λογάκι παρηγοριάς, παρά με κοίταζαν με κατεβασμένα κεφάλια και το βλέμμα τους καρφωμένο στο πάτωμα. Έβαλα ένα δισκάκι των Ντορς να παίζει. Όπως σας είπα ήμουν τελείως σκατά, οι Ντορς θα με έκαναν να νιώσω ακόμη χειρότερα. Μήπως αυτό όμως τελικά επεδίωκα; Να βυθιστώ ακόμη περισσότερο στη μιζέρια μου;

Ένα χτύπημα ακούστηκε στην πόρτα. Δεύτερο χτύπημα. Δεν απάντησα. Ήξερα ότι δεν ήταν για καλό. Ήμουν σίγουρος ότι η αστυνομία είχε έρθει για μένα. Πήρα το όπλο στο χέρι μου και περίμενα την έφοδο. Θα πούλαγα ακριβά το τομάρι μου.

«Αριστοτέλη, άνοιξέ μου».

Αυτή τη φωνή την είχα ακούσει δεκάδες φορές στο παρελθόν. Αλλά... δεν υπήρχε πιθανότητα να ήταν αυτή που νόμιζα.

«Αριστοτέλη, είμαι η Αθανασία».

Ο φόβος μου και παράλληλα η κρυφή μου ελπίδα επαληθεύτηκαν. Ρίγη συγκίνησης ανακατεμένα με ερωτική ταραχή και έξαψη διαπέρασαν τη ραχοκοκαλιά μου. Ο Τσαρλς, κρατώντας μια παγωμένη μπύρα στο χέρι του, με κοίταξε με απορία: «Δεν θα ανοίξεις στη γυναίκα της ζωής σου;». «Δίκιο έχεις» του απάντησα και αφήνοντας το όπλο γύρισα το χερούλι. Ήταν υπέροχη, όπως τότε, την τελευταία φορά που την είχα δει έξω από το σπίτι της. Με τα δάκρυα να τρέχουν στα μάγουλά μου πήγα να την αγκαλιάσω, αλλά δεν πρόλαβα. Τραβήχτηκε προς τα πίσω και δέκα-δώδεκα αστυνομικοί όρμησαν πάνω μου. Δεν αντιστάθηκα, δεν είχε νόημα. Κοίταξα πίσω, πάνω από τον ώμο μου. « Ρονγκ φίλινκ, μπάντι» είπε ο Μπουκόφσκι και

ζάρωσε προς τα πάνω το μέτωπό του. Την ώρα που οι δημόσιοι υπάλληλοι της τήρησης της τάξης μού περνούσαν χειροπέδες, ο Τζιμ αφιέρωνε ένα τραγούδι σ' εμένα:

This is the end

Beautiful friend

This is the end

My only friend, the end

Of our elaborate plans, the end

Of everything that stands, the end

No safety or surprise, the end

I'll never look into your eyes... again

Όλο το απόγευμα το πέρασα στο υπέροχο, από άποψη φιλοξενίας, κτίριο της Γενικής Αστυνομικής Διεύθυνσης Αττικής.

Οι αστυνομικοί, αντιπροσωπευτικά δείγματα της ελληνικής φιλοξενίας και ευγένειας, με είχαν κεράσει τρία-τέσσερα χαστούκια, έτσι για ζέσταμα, πριν περάσουμε στα φλέγοντα ζητήματα. Ζήτησα ένα τσιγάρο και πήρα μια θαυμάσια χαλκοπράσινη ροχάλα στο πρόσωπο, ζήτησα ένα ποτήρι νερό και πήρα ένα αριστοτεχνικό κροσέ στο αριστερό μου πλευρό, ζήτησα ένα πιάτο φαΐ και πήρα μια καλλιτεχνική κλωτσιά στα αρχίδια. Ήμουν έτοιμος για την απολογία μου, είχα ξεχαρμανιάσει, είχα ξεδιψάσει και είχα χορτάσει.

Με μια ανάσα περιέγραψα όλα αυτά που είχα κάνει, τονίζοντας ότι όλα αυτά είχαν γίνει για το καλό των ελληνικών γραμμάτων. Τα δύο λαγωνικά χαζογέλασαν. «Τι είν' τούτος, α;» έκανε ο ένας. «Σκέτος γκασμάς» απάντησε ο άλλος.

Με είχαν κλεισμένο σε ένα μεγάλο δωμάτιο. Στο κέντρο υπήρχε ένα τραπέζι, αθλιότατης και φτηνότατης κατασκευής οφείλω να ομολογήσω, και τρεις καρέκλες, ιδίου «ύφους». Μία για τον εκλεκτό της ανάκρισης και οι άλλες δύο για τα λαγωνικά της Ελληνικής Αστυνομίας. Η καρέκλα μου «έβλεπε» ένα πολύ μεγάλο καθρέπτη. Νόμιζα ότι ήμουν πρωταγωνιστής σε κάποιο από τα μυθιστορήματα του Τσάντλερ ή στην χειρότερη του Σάρκαρη. Ήμουν βέβαιος ότι πίσω από τον καθρέπτη είχαν παρελάσει όλοι οι καλοί μου φίλοι. Ο Χαροπουλίδης, η Νάντια, το ντιλίβερι μπόι, ο ρεσεψιονίστ, το γκέι ζευγάρι, όλα τα κορίτσια του μπαρ, ο Μιχαλός, ο Νικολάου, ο Ατσίδας, ο Λάτσης, ο Χατζής, ο Γαρδένιας, καμιά δεκαριά θαμώνες του «Δέλτα», ο Βασίλης, ο Δημοσθένης, η Αθανασία.

Στο υπόγειο της ΓΑΔΑ περίμενα το ξημέρωμα. Κατά τη διάρκεια της νύχτας, ένα ποντίκι, φτυστό ο Μοντεχρίστος του Αρκά, μου κράτησε συντροφιά, όλες εκείνες τις δύσκολες ώρες. Εγώμίλαγα και εκείνο άκουγε. Του είπα για την αγάπη μου για τη λογοτεχνία, για το γράψιμο και τον έρωτα της ζωής μου, την Αθανασία. Ακόμη και τότε την αγαπούσα. Την είχαν χρησιμοποιήσει σαν δόλωμα, με ή χωρίς τη θέλησή της, δεν είχε άλλωστε σημασία, αλλά αυτό δεν είχε μειώσει τον έρωτά μου προς το πρόσωπό της. Μυστήριο πλάσμα ο άνθρωπος. Τόσο λογικός και ταυτόχρονα τόσο παράλογος, τόσο συναισθηματικός και τόσο αδιάφορος, τόσο καλός και τόσο κακός.

Όνειρα καλά δεν είδα. Στον λίγο χρόνο που κοιμήθηκα, όχι παραπάνω από δύο ώρες, είδα να περνάνε από μπροστά μου καρέ καρέ, σαν σε ταινία βωβού κινηματογράφου, όλοι αυτοί που είχα σκοτώσει. Φωτογραφίες των προσώπων τους, που εναλλάσσονταν με τρελό ρυθμό, σαν να είχαν πάρει τη θέση των αλόγων σε ένα παιδικό καρουσέλ, και εγώ σαν αδέξιος χειριστής του μηχανήματος να μην μπορώ να σταματήσω αυτή τη μονότονη κυκλική πορεία τους.

Το πρωί οδηγήθηκα στο αυτόφωρο. Ορίστηκε τακτική δικάσιμος και κρίθηκα προφυλακιστέος. Ο μεγάλος συγγραφέας πίσω από της φυλακής τα σίδερα. Όχι ότι δεν μου άξιζε, ύστερα από όλα αυτά που είχα κάνει. Φανταζόμουν τα πρωτοσέλιδα των πρωινών εφημερίδων. «Στα χέρια της αστυνομίας, ο δολοφόνος-συγγραφέας» ή «Έγκλημα και Τιμωρία», ή «Ένοχο το τρομερό παιδί της λογοτεχνίας» ή «Δόκτωρ Τζέκυλ και Μίστερ Χάιντ».

Δεν θα μπω σε δικαστικές λεπτομέρειες και όρους (ενάγων και εναγόμενος, πολιτική αγωγή, ένσταση, κτλ. κτλ.) τα οποία τα θεωρώ απείρως βαρετά, θα περάσω απευθείας στο ζουμί της υπόθεσής μου. Ισόβια κάθειρξη, χωρίς κανένα ελαφρυντικό. Μου άξιζε, μου άξιζε, μου άξιζε. Η ελληνική δικαιοσύνη είχε κάνει το καθήκον της. Πώς θα μπορούσε άλλωστε να αθώσει έναν ρομαντικό δολοφόνο;

23. ΝΕΑ ΠΟΡΕΙΑ

Φορώντας τις υπέροχες σαγιονάρες μου και την ολόσωμη αθλητική μου φόρμα, βρέθηκα σε γνωστά λημέρια. Οι πόρτες των Δημοσίων Φυλακών Κορυδαλλού είχαν ανοίξει για να με υποδεχθούν. Είχα πάρει μαζί μου σε ένα σάκο όλα μου τα όνειρα και τις αναμνήσεις μαζί με καμιά δεκαριά βιβλία.

Στη μικρή υποδοχή που μου επεφύλαξαν οι άλλοι κρατούμενοι βρισκόταν ο Τζίμης ο γρήγορος και εκείνος ο τύπος που μου είχε δώσει το πιστόλι στην πλατεία Ομονοίας μερικούς μήνες πριν. Αν και το προηγούμενο πέρασμά μου ήταν σύντομο, εντούτοις οι περισσότεροι ήταν γνωστοί μου.

Πριν κλείσω μία εβδομάδα παραμονής στο σωφρονιστικό ίδρυμα με επισκέφθηκε ο Δημοσθένης. Κρατούσε μαζί του ένα πάκο εφημερίδες και περιοδικά.

«Ρε μπαγάσα ,τι κάνεις;» με ρώτησε.

«Όλα καλά, αφεντικό» του απάντησα.

«Σου έφερα έντυπο υλικό» είπε και άφησε αυτά που κρατούσε δίπλα μου.

«Δεν πιστεύω να είναι τίποτα τσόντες» είπα χαμογελώντας.

«Αν είναι δυνατόν να φέρω στην ταλεντάρα τέτοια πράγματα. Έχω ειδήσεις και αφιερώματα για σένα. Ο λογοτεχνικός κόσμος έχει βουίξει» είπε και μόνο που δεν χειροκρότησε.

«Για το ποιόν μου;» έκανα λίγο πεσμένα.

«Και για αυτό, αλλά περισσότερο για το βιβλίο σου. Δεν θα το πιστέψεις, αλλά είσαι νούμερο ένα στις πωλήσεις» είπε στο ίδιο τέμπο.

«Επιτέλους, η δικαίωση!» έκανα και ανέβηκα ψυχολογικά. Ήμουν φίρμα, αυτό ήταν κάτι που μπορούσε να ικανοποιήσει τη ματαιοδοξία μου.

«Έχεις την ανάγκη να γράψεις;» με ρώτησε πατρικά, σαν πατέρας που ρωτάει τον δεκαπεντάχρονο γιο του για το αν έχει έρθει η ώρα της πρώτης του σεξουαλικής επαφής.

«Μετά από αυτά τα νέα, μακάρι να είχα μερικές κόλλες χαρτί, θα ξεκίναγα αμέσως».

«Θα δω τι μπορώ να κάνω» είπε ο Δημοσθένης και ανασηκώθηκε από την καρέκλα του, ώστε να βγάλει από την τσέπη του ένα μασούρι χαρτονομίσματα.

«Πάρε χίλια ευρώ. Τα υπόλοιπα τα έχω τοποθετήσει σε τραπεζικό λογαριασμό. Έχω κανονίσει να σε επισκεφτεί ο προϊστάμενος καταθέσεων του καταστήματος, προκειμένου να βάλεις υπογραφές και τα σχετικά στο άνοιγμα του λογαριασμού. Αν θες με κάνεις πληρεξούσιο, για να σου φέρνω όποτε ζητήσεις κάνα φραγκάκι» είπε και με χτύπησε φιλικά στον ώμο.

«Εντάξει Δημοσθένη» είπα και σηκώθηκα να τον χαιρετήσω.

«Σε χαιρετώ, λοιπόν» έκανε και μου έσφιξε το χέρι.

«Δεν χανόμαστε. Εγώ εδώ θα είμαι!» είπα και γέλασα. Ο αυτοσαρκασμός ήταν πάντα το δυνατό μου σημείο.

Την επόμενη μέρα βρισκόταν στο κελί μου, μια ολοκαίνουρια γραφομηχανή μαζί με τρία κουτιά κόλλες άλφα τέσσερα. Δεν επιτρεπόταν η εισαγωγή τους στη φυλακή, αλλά ακόμη και ο διευθυντής έκανε τα «στραβά» μάτια μπροστά στο λογοτεχνικό μου ταλέντο.

Ξεκίνησα αμέσως το γράψιμο. Γέμιζα τις σελίδες με απίστευτο ρυθμό. Λες και δεν χρησιμοποιούσα καθόλου τη φαντασία μου, λες και οι προτάσεις υπήρχαν σε κάποιο μέρος του μυαλού μου και εγώ απλώς τις αντέγραφα πάνω στο χαρτί.

Μέσα σε έναν μήνα είχα ολοκληρώσει το νέο μου (αστυνομικό και αυτό) έργο. Ταυτόχρονα είχα συγγράψει ακόμη ένα, μια ιστορία αγάπης. Και ήταν καλή. Ήταν καλή γιατί ήταν τίγκα στο συναίσθημα. Η ερωτική ιστορία του Άλφα και της Σίγμα. Έτσι το είχα ονομάσει. Αλλά αυτό θα το κράταγα κάτω από το στρώμα μου. Δεν ήθελα να απογειωθεί τόσο γρήγορα η λογοτεχνική μου φήμη.

Πήρα τηλέφωνο τον Δημοσθένη, ώστε να παραλάβει το καινούριο πόνημα.

«Τόσο γρήγορα, δεν το περίμενα!» έκανε έκπληκτος.

«Έχω πολύ ελεύθερο χρόνο» είπα αυτοσαρκαζόμενος.

«Χα, καλό. Σου αγόρασα βιβλία. Έχει και ντε Σαντ το πρόγραμμα».

«Ευχαριστώ πολύ. Πότε θα τα έχω;» ρώτησα. Ο ντε Σαντ ήταν από τους αγαπημένους μου.

«Σιγά το πράγμα. Αύριο, μαζί με τον χαρτογιακά από την τράπεζα».

«Καλώς να ορίσει»έκανα.

«Τίποτα άλλο;» ρώτησε σαν μάνα που ρωτάει το παιδί της, λίγο πριν πάει στο σουπερ-μάρκετ.

Ο Συγγραφέας (εγχειρίδιο αποτυχίας για νέους συγγραφείς)

«Ναι, αν μπορείς να τακτοποιήσεις τις οφειλές μου με την ιδιοκτήτρια του σπιτιού. Πάρε τα πράγματα μου και αν θέλεις τα κρατάς, αν θέλεις τα πετάς. Μόνο τα βιβλία μην πετάξεις».

«Αυτό δεν λέγεται σε ένα εκδότη» απάντησε ελαφρώς προσβεβλημένος.

«Ναι, δίκιο έχεις. Σου έχω και ένα δωράκι» είπα για να χρυσώσω το χαπάκι της μίνι προσβολής.

«Τι δωράκι;» ρώτησε ενθουσιασμένος.

«Μια ιστορία αγάπης. Θα σ' τη δώσω να τη διαβάσεις. Νομίζω ότι με αυτό θα αποκαθλώσουμε όλες αυτές τις γλυκανάλατες Ελληνίδες συγγραφείς» είπα και αποφάσισα τελικά να χαρίσω απλόχερα το ταλέντο μου στα εκατομμύρια των αναγνωστών μου.

«Μακάρι, ταλεντάρα μου, μακάρι» είπε και η τηλεφωνική συνομιλία έλαβε τέλος, όπως και αυτό το βιβλίο.

